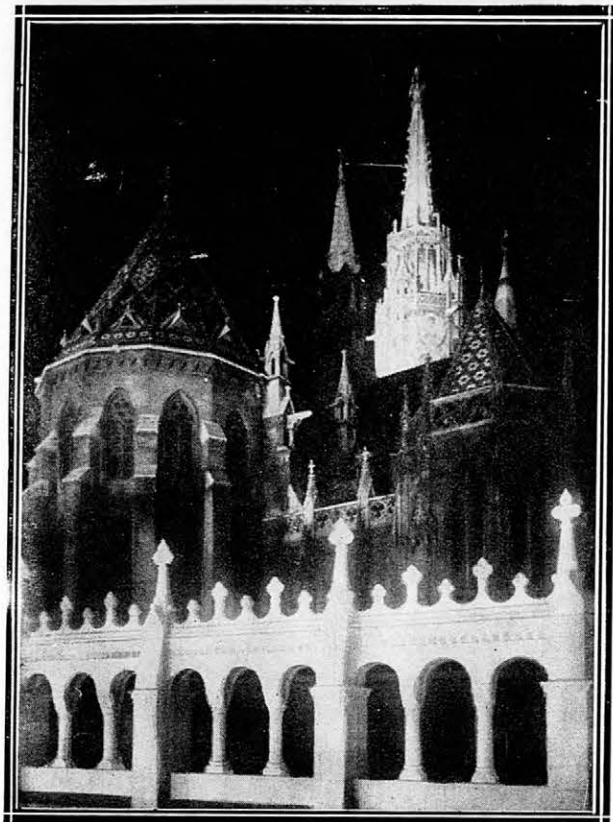

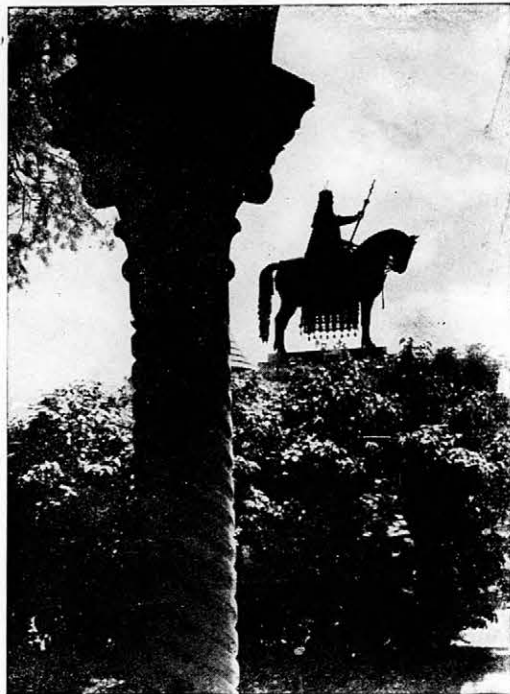
MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA
XIV. ÉVFOLYAM, 21. SZÁM
BUDAPEST, 1937 JÚLIUS 20
ÁRA 80 FILLER

A Halászbástya a kivilágítás pompájában.

A Szent István-szobor.

Kedves budai hangulat

Magyarruhás leányok a Halászbástya előtt.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIV. ÉVFOLYAM, 21 SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1937 JÚL. 20
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk száma 41.490. Előfizetési ár:
Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban,
Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona, Romániá-
ban: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 pengő.

A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA KÉZIMUNKABOLTJA, BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRÜT 6. SZÁM. TELEFON: 12—13—19

A FALU JEGYZŐJE

ÍRTA:
PAPP JENŐ

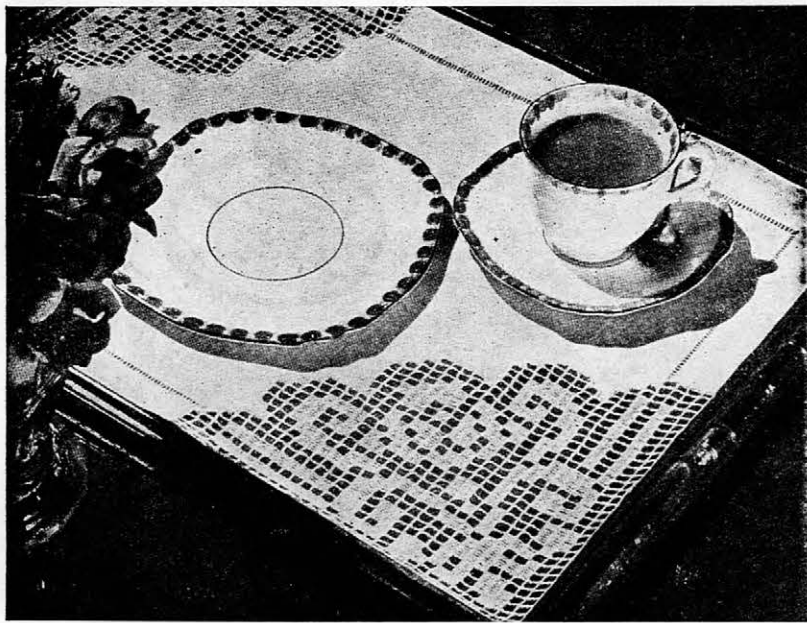
Eötvös híres regénye óta nagyot változott a világ falun. Ma már nem tudunk úgy beszélni a falu jegyzőjéről, mint az úri világ nagykövetéről, akit a civilizáció tengerfenekére küldött a törvény, hogy ott rendet, csendet és nyugalmat tartson. Talán éppen Eötvös fényes tolla volt az, amely kiemelte a jegyzőt abból a kedélyes ködből, amelybe a régi rendi világ elsüllyesztette az egész vidéki és falusi közigazgatást. Nem kényelmes állás ez, nem úri színekúra, vagy valami exotikus kiskirályság, amely tájékoztatlan és konok parasztok hátán csattogtatja a paragrafusokat. A háború óta a jegyző már nem az a vadászgató kényúr, akinek az elvakult politikai agitáció szerette volna feltüntetni. S akiről az elfogott pennaforogatók azt írták, hogy alig lehet bent találni őt a község háza irodájában, mert nem a nép ügyeit intézi, hanem a maga passzióinak él. Hol van már ez a téves és rosszhiszemű beállítás!... Ki nincs már tisztában a falu első tisztviselőjének óriási jelentőségével és súlyával. Ki az a szűk látókörű ember, aki ne tudná, hogy micsoda terhet hordanak a vállukon a falusi jegyzők. Hogy az egész állami élet irányítása az ő kezükben fut össze. S amióta az állami élet egyre többet és többet ölel fel, azóta a jegyzők munkája ezer százalékkal megszaporodott. A városokban száz és ezer íróasztal és koponya közt oszlik meg a roppant közigazgatási tevékenység, annak minden ágazata szakmák szerint specializálódik s a felelősség is ezer ágazatra oszlik szét. Ma a falu jegyzője ezt az egész bonyolult gépezetet egyesegyedül kezeli és irányítja. Keserves feladat az adók behajtása, mert ehhez a szegény nép között elsősorban szívre van szükség, amely belátással dolgozik. S ebben a nehéz szerepben nemesebb köztisztviselőt nem találunk a jegyzőnél. Az ő kapuja előtt csoportosulnak először a munkanélküliek, a kenyeret kereső zsellérek, az ő feladata, hogy keresztülvigye a leveleokatást és — öhozza appellál a tanító, akinek iskolájából télvíz idején tömegesen maradnak el a mezítábas és rongyokba burkolt kis falusi és tanyai gyerekek. A tanító az ő segítségét kéri, hogy az éhes és cipőtlen, ruhátlan

gyerekeket visszakapja a betű birodalma. Reá-hárul a büntetéspénzek beszedése. A jegyző hívja ki az orvost, a jegyző vigyáz a közegészségre. A jegyző néz bele a kutakba, hogy jó-e bennük a víz, ő örködik a hidak felett, ő rendeztetli az utakat, ő vezényli ki a közmunkát. A családi perpatvarral az ő bölcsességéhez futnak a népek, bajban hozzáfordulnak tanácsért, a végrendeleteket ő szerkeszti meg s rajta keresztül kél végső vándorútjára az egyetlen Riska tehén. Ő látja a nyomort, még pedig közvetlen közelről. A legmélyebb nyomort és a legsötétebbet. Micsoda hatalmas erkölcsi erőre van szüksége annak a férfiúnak, aki kultúrával ellátva, könyvtáras és szerény, szőnyeges szobáiból, a jegyzői lakból veszi szemügyre nap mint nap a lélekbemarkoló elhagyatottságot és állati sorsokat. Mennyit fájhat a szíve, mikor egy magasabb érdek alapján kérlelhetetlennek kell lennie. Ki lát a jegyzők lelkébe, akik minden elméletet és elvet a gyakorlatban kell, hogy alkalmazzanak?! Porban, sárban, csúrhék és csak messziről oly regényes trágyadombok világában egy nagy nemzeti hivatás és erőfeszítés hangját kell, hogy hallassa. Az áldozatkészség és a köz iránti emelkedettebb kötelesség eszméjét kell szüntelen életben tartania. Roppant feladatát talán nem is tudná sikeresen elvégezni, ha nem támaszkodna a templom és az iskola együttes szellemi támogatására. Egyik kezében a törvénykönyvvel, a másikban a szeretettel vezeti a népet, amely évezredek óta túrja a földet és keveset érdeklődhetik a világ folyása iránt. Olyan bizalmi állást tölt be a falusi jegyző, amelyet felülről és alulról versenyezve terhelnek meg munkával és felelősséggel. S hogy a háború után mégis ki van megszelve fehérre minden falusi hajlék homloka, hogy kijár az orvos, hogy befolytak az adók, népesek az iskolák, zengnek a templomok és hogy hűségesen hasítják az ekék az ősi földet kint a határban: ez egy kicsit mind a falusi nótáriusok érdeme is. Minden falusi jegyző büszkén mutathat körül saját körzetében a viruló mezőkre s a mosolygó, a hozzánk felérkező Gyöngyösbokrétákra.

A KANÓCOS EMBER

Írta: Dr. Müller Vilmos királyi tanácsos

Koromsötét az éj. A virágok városa, Firenze, mélyen alszik. Egyetlen élőlény se merészkedik az utcára. Háború van. Hadiállapot. Moro di Sforza, Milano ura, ostromolja a várost. Az utcák tele vannak temetetlen hullákkal. Minden utcasarkon fegyveres őr. Halálfia, aki moccanni mer. De pszt, amott a sarkon mintha két árny suhanna végig. Emberek, vagy varjak csapat, amik a holtak körül fényes lakmározásra gyűltek? Nem, nem varjak, úgy látszik, mintha mégis két emberi lény volna. Most megállnak, ijedten szétnéznek és mintha odaszögezték volna őket, a falhoz lapulnak. A sarki katona megáll, valami neszt hallott, lekapja válláról töltött fegyverét, feléjük fordítja, rájuk ordít: Ki az? Lövök. A két alak lélekzeni se mer, a felhők sötét kárpiija láthatatlan feketeségbe burkolja őket. A katona leereszti puskáját, — a két alak megmenekült. Es most újra tovább kúsznak a fal mentén, bő köpenyűk végigsúrolja a földön fekvő hullákat, vértócsákba lépnek, de csak mennek előre, mindig csak előre. Homlokukról csatornáknak ömlik az izzadság, de egy pillanatra se pihennek meg. Már kinn vannak Firenze határában, az Arno folyó partján, ahol nincs élőlény, nincs katonna, csak sötétség van, sötétség, mélyre ásott pincék, tolvajok

Tálcakendő horgolt csipkemottóval. Leírása kézimunkarovatunkban.

búvóhelye, amikben az éjszakák dúvadjai húzzák meg magukat és ahova elrabolt, bűnös zsákmányukat rejtik el. A két alak egy pillanatra megáll. Már nem bírják a súlyos terhet. Meg kell pihenni. Mégegyszer körülnéznek, nem jön-e utánuk senki? De nincs senki, senki, csak az ijesztő, riasztó, lélekzetelállító feketeségben lát képzeletük rémképeket. Most alig hallhatóan megszólal az egyik:

— Emeld a válladra! En majd világot gyújtok.

Es a másik, termetre óriás, fölkapja a súlyos zsákot, az pedig, aki az előbb szólt, a köpenye alatt két követ dörzsöl egymáshoz. A kövek szikrát hányanak, rettenetes bűz terjeng a levegőben, émelyítő füstfelhők szállnak a magasba, majd hirtelen lángot kap valami kis taplóféle anyag, amellyel egy kanócot gyújtanak meg. Most még ijedtebbek lesznek, mert a fény messzire ellátszik, elárulhatja őket.

— Siess, búj le, — hangzik most az óriás hangja.

Es már buvik is lefelé a kanócos ember, előtte egy mély pince ásító szája, kőbe vájt lépcsők százai. A fejüket jó mélyre húzzák, derekuk meggörnyed, hogy az embrenyi széles alagútban valamiképpen előrejuthassa-

nak. Előttük majdnem áttörhetetlen sötétség, a kanóc minden pillanatban ki akar aludni, nincs levegő, ami a tűzét táplálja. Es a vállakon a borzasztó teher és mögöttük, ahogy mennek, vér, csurgó vértócsa. Végre helyben vannak. Megállnak, hallgatóznak, — nem, nem jön utánuk senki. Most leveszik vállukról a zsákot. A földre fektetik. Köpenyüket lehántják magukról. A köpeny alól egy ruhába burkolt csomagot húznak elő. Kinyitják, — élesre fent kések kerülnek elő. Most kikeresik a legnagyobb kést. A kanócos ember a zsák mellé lép és egyetlen hasítással felvágja azt: a zsákból egy viaszvárga arc mered feléjük. A ruhája csupa vér, a szíve helyéről feltartóztatlanul ömlik a piros vérfolyó.

— Csukd be az ajtót. Akaszd rá a köpenyt, — súgja most a kanócos ember, — nehogy a kanóc fénye eláruljon bennünket.

A másik némán engedelmeskedik.

Most mind a ketten nekigyürkőznek, levágják a ruhát a holttestről, a sarokba hányják és még egy kanócot gyújtanak meg. Az egyiket a hulla fejéhez, a másik kanócot meg a lábához teszik és nekifognak a — munkához.

Es a borzasztó munka órákhozott, szakadatlan tart. A vér és a füst undorító szaga összeolvad, a kanóc már alig akar égni, ők is már csak fuldokolva szívják a levegőt, de ma meg kell lenni, nem lehet abbahagyni, nem lehet, mert már talán holnap jöhet a — máglyahalál.

A meggyújtott kanócok kilobbannak és csakhogy valamit is lássanak, újra elő kell szedni gyújtószerszámaikat, olajat öntenek a sístergő, sercegő kanócartóba és nagynehezen új életet öntenek belé. Kezükről csepeg a vér, homlokukról csatornáknak ömlik az izzadság, a törülköző pedig a hulla levágott ruharingya.

— Hozd ide a köpenyem!

Az óriás megtörli véres kezeit, elhossa a pince ajtajára akasztott köpenyt, a hulla mellé a földre teríti, kivesz belőle valami kemény tárgyat, — a félsötétben oiyannak látszik, mintha üres papírlapok volnának...

A kanócos ember pedig most a balkezébe vesz egy pislákoló lángot, a papírlapfelét ráteszi a hullára, a nadrágja zsebébe nyúl, onnan egy kis fadóbozt kotor elő, kinyitja, maga elé teszi és — rajzolni kezd...

A kanócos ember pedig nem volt más, mint Leonardo da Vinci. Allandóan száz haláltól remegve, életét folytonos veszedelemnek kitéve, így lopkodja el éjnek idején a világ egyik legnagyobb zsenije, Leonardo da Vinci, hol a harc-tereken elesettek hulláit, hol a kivégzett gyilkosok holttesteit és zsákba varrva vitte leghűségesebb tanítványának, az óriás termetű Giovanni Antonio Boltraffionak segítségével, akinek gyönyörű Madonnája a mi Szépművészeti Múzeumunkat ékesíti, a Firenze határában levő magakészítette alagútba, amelyet

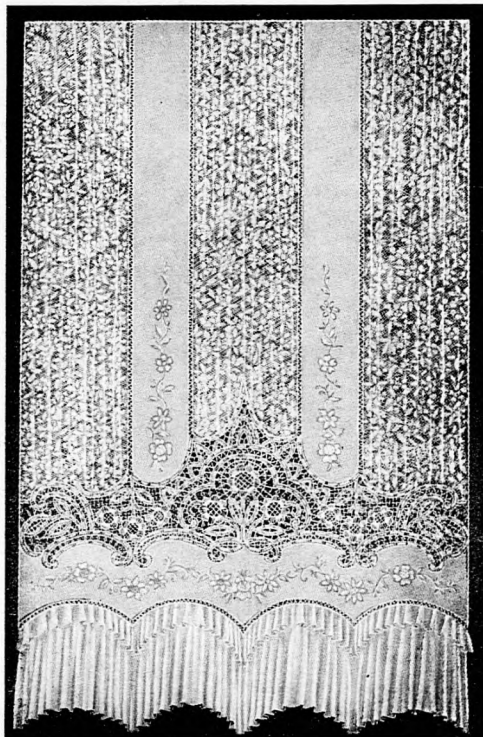
KIS MINIATŰRÖK

NAGY ÉLETEKBŐL

Vacsora» miatt, mert jól tudta, hogy amikor Leonardo ezt a hatalmas festményt komponálta, olyan tökéletes bonctani tudása volt, hogy előbb megrajzolta a festményen levő alakok csontvázát, aztán erre a vázra ráfestette az idegeket, véredényeket, izmokat és csak legutóljára, mint egy varázslatos bűvész, festette rájuk a fedő leplet: a bőrt. Hát hol van ma és mikor lesz még valaha is művész, aki ezt utána tudná csinálni?!

De ez az ember, aki a világot a legnemesebb emberi örömmel, a legnagyobb boldogsággal: a szent, tiszta, isteni művészettel ajándékozta meg, földi életében maga a legboldogtalanabb volt. Es tudják-e, miért? Mert Leonardo da Vinci egész életében nem ösmerte az anyját. Az apja, Ser Pietro ugyanis, egy kis olasz falucsókának, Vinci-nek volt a hivatalnok, az anyja pedig egy szegény szolgáló-leány, Catarina. Mikor a szegény Catarina életet adott a fiának, Leonardonak, a család

elkergette a házból Catarinát, úgyhogy Leonardo sohase tudta, hol, merre keresse az anyját. Es minél híresebb lett Leonardo, minél több pápa és király versenyzett a kegyeiért és minél ragyogóbb volt az a királyi kastély, amelyet I. Ferenc francia királytól ajándékba kapott, annál jobban égett a vágytól, hogy csak egyszer, egyetlen egyszer magához ölelhessen az édesanyját. Számatalanszor haza is ment Vinci-be az apjához, aki azóta háromszor is megnősült és eleinte könyörgésekkel, majd amikor ez se használt, fenyegetéssel akarta rábírní, hogy mondja meg, ki az anyja, hol van az anyja? De Ser Pietro da Vinci sohase merre fiának bevallani, hogy a szegény Catarinát éjnek idején elűzte a házból és most ő maga se tudja, hol és merre kóborolhat. Ezért gyűlölte hát Leonardo élete végéig az apját és ezért írta 1504-ben, mint-hacsak valami idegenről számolt volna be, feljegyzéseibe ezt a mondatot: «1504. július 9-én szerdán 7 órakor meghalt az apám, Ser Pietro da Vinci, 80 éves korában, 10 fiút és 2 leányt hagyva hátra.» Egyetlen szóval se többet! Es Leonardo da Vinci nem is ment el apja temetésére és dacára annak, hogy apja halála után még 15 évig élt, sohase kereste föl az apja sírhelyét. De festett egy képet: a címe: «A Sziklabarlang-Madonna», — most Párizsban a Louvre-ban van, — csodájára jár az egész világ. A kép azt ábrázolja, hogy egy anya, akire köröskörül éles sziklák meredeznek, amelyek minden pillanatban agyonzúzással fenyegetik, nem törődve a körülötte ólálkodó ezer halállal, boldogan, mosolygó arccal, magához öleli drága kis gyermekét. Elete végéig dolgozott ezen a hatalmas, egész falat betöltő óriási festményen, sohase adta ki a kezéből, bárhogy is könyörögtek érte a pápák és a királyok. És amikor Leonardo, mint I. Ferencnek, Franciaország hatalmas királyának dédelgetett udvari festője, a király által neki adományozott clouxi királyi kastélyban halálos ágyán feküdt, némán magához intette a betegágyához siető királyt, napok óta lecsukódott szemeit egy pillanatra fölvetette és erőltlen kezét a Sziklabarlang fájdalmas Madonnájára emelve, elhaló hangon csak ennyit sutogott: «Ez... ez, az anyám...» Es ajkán az «anyám» szóval, ezzel a szent, örök talizmánnal, 1519 május havának második napján, visszatadta dicsőséges lelkét Teremtőjének minden idők legnagyobb, legboldogtalanabb zsenije, a drága anyaszeregetetet sohase ösmerő kanócos ember: Leonardo da Vinci.

Tizenkét kötet Molière. Victor Hugo, a nagy francia romantikus, rendkívül értékes könyvtárral rendelkezett, amelyek egyik legfőbb büszkesége Molière vígjátékainak 12 kötetes gyűjteménye volt. Természetes, hogy nem szívesen vált meg könyveitől és ha mégis kölcsön adott belőlük, alaposan mérlegelte, hogy kit részesít ebben a kivételes kegyben. A legközelebbi ismeretségi köréhez tartozó egyik fiatal író addig könyörgött neki, amíg nagynehezen kölcsön adott 5 kötetet a Molière-gyűjteményből. Ezek multak és a fiatal író egyáltalán nem mutatkozott. Hugo valahogy megtudta a lakása címét és levélben kérte vissza barátjától a kölcsönadott öt kötetet. Választ azonban nem kapott. Hugo második, sőt harmadik levelet is írt, ugyanazzal a tartalommal, de sem választ, sem a könyveit nem kapta vissza. Végre türelmét veszítette és a következő tartalmú levelet küldötte különös viselkedésű fiatal kollégájának: — «Végtelenül elszomorított és megrendített, hogy háromszori felszólításomra nem volt hajlandó visszaküldeni nekem az öt Molière-kötetet. Végtelen sajnálatomra, kénytelen vagyok a többi hét kötetet is elküldeni önnek, mert tovább nem bírom elviselni a jelenlegi fonák helyzetet és meg akarom szabadítani az elégtételt, hogy kettőnk közül legalább egy a teljes Molière-kiadás birtokában legyen.» ★ Amilyen a «jó nap»... Thiersch, a kiváló lipcei belgyógyász, egy alkalommal Drezdába utazott, a szász trónörökös konzultálására. A pályaudvaron egy magas állású állami tisztviselővel találkozott, aki rendkívül fölényes és leereszkedő hangon beszélgetett vele.

Amikor pedig vonatba kellett szállaniok, ezekkel a szakkal rázta le a híres orvost: — Kedves tanácsos úr, most válnunk kell. Mert ön bizonyára második osztályon utazik... Es a kegyelmes úr beszállt az egyik elsőosztályú kocsiba. A drezdai pályaudvaron újból találkoztak. A híres belgyógyászt itt — udvari fogat várta. Természetes, hogy a kegyelmes úr azonnal barátságosabb hangot ütött meg: — Tehát mégis igaz, amit hallottam, hogy a trónörökös öfensége súlyos beteg? — Sajnos, igaz, — felelte Thiersch, de utána visszavágásszerűen hozzátette: — Sejtelmem se volt azonban arról, hogy ezt a szomorú hírt már mindenki tudja!... ★ Az ifjúúr nincs itt-fon! Eduard Devrient nagyon híres színész volt a maga idejében. Még 70 éves korában is ifjú szerelmeseket játszott, igaz ugyan, hogy parókában és hamis fogsorral. Egy nap reggelizett éppen — természetesen a fiatalító pótlékok nélkül — amikor csöngettek a lakása ajtaján. Inasa bevásárolni volt, ő maga nyitott tehát ajtót. Fiatal, szép leány állott az ajtóban, aki valósággal visszarettent a kopasz, fogatlan aggastyántól és zavartan kérdezte, hogy itt lakik-e Devrient színművész úr? — Igen, kedves kasszony, — válaszolta a vén színész, mély meghajlással, — csakhogy végtelenül sanálom, de a fiatalúr épp az imént ment el sétálni...

Jules vagy Juliette?

Írta: H. z. Mühlen

— Te Annette... tudod-e, min kaptam rajta Julest? Képzeld csak, ott ült a park végében a kertész Lisette-je mellett és kézimunkáztak. A terítő egyik végén a lány, a másik végén Jules... Hát nem borzasztó ez?

— Nem értem. Miért volna ez olyan borzasztó? Én meg éppen azon keseredtem el tegnap, hogy futballmeccsen volt a fiúkkal... Hidd el, ez sokkal veszedelmesebb... a fiúk egymás között sok mindenféléről beszélnek... Isten őrizz, hogy...

— Isten őrizz! De azért ez a kézimunka-dolog se tetszik nekem... nem szabad az alvó...

— Jaj, ne mondd ki, Gaston! Ájulás kerülget, ha arra gondolok, hogy egyszer, valami szerencsétlen véletlen folytán...

— Hát igen... el lehetünk készülve ilyesmire, ha továbbra is ennyi szabadságot adunk Julesnek... Nincs más hátra, mint mindig a sarkában kell lennünk... Én pedig még ma beszéllek vele és megmagyarázom neki, hogy nem férfias dolog egy tizenyolcéves ifjúnak kézimunkázni...

— Igen ám, de az a baj, hogy a férfias önérték emlegetésével nem igen lehet rá hatni... különben is sajnos, ő nem hallgat ránk... még Raymond az, aki legjobban tud hatni rá. Úgy néz

föl erre a fiúra, mint valami istenségére. Valósággal átalakul a közelében... Különben nem is csodálom, ez a fiatalember olyan lebilincselő egyéniség, hogy senki sem vonhatja ki magát a hatása alól... Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha őt kéred meg, hogy beszéljen Jules-lel, ha majd ő mondja, hogy kézimunka nem való férfikézbé, akkor biztosan nem fog többé tüt venni a kezébe.

— Nem értelek, Annette... éppen az előbb mondtad, hogy nem szereted, ha fiúk társaságában van a fiad és most még te akard elősegíteni a barátságot közte és Raymond között... furesák vagytok ti, asszonyok... Raymond époly veszedelmes ilyen szempontból, mint a többiek... és akárhogy is csürjük-csavarjuk a dolgot, szegény Jules számára csak egy jóbarát létezhetik és az én vagyok, ugyancsak egy barátó és az te vagy... Ez elég szomorú rá nézve, de most már végig kell csinálnunk a komédiát... — mondta a férfi és idegesen járt fel-alá a szobában... Ezalatt Jules a park egyik eldugott padján üldögélt. A könyv mellette feküdt... és ő arra gondolt, hogy ma csókolt meg leányt először életében. Megint kézimunkáztak kedvenc helyükön, az orgonabokrok alatt és Lisette egyszer csak hozzáhajolt és azt kér-

dezte tőle, kedves bizalmassággal: — Mondd, Jules, nem szeretnél megcsókolni engem? — És két vékony karját hirtelen átkulcsolta a nyakán, ajkát rátapasztotta az ajkára... Inkább Lisette csókolta meg őt, mint ő Lisette... és most, hogy visszagondolt rá, úgy érezte, hogy nagyon ostoba, sőt visszataszító valami a csók. Csak arra volt jó, hogy megutálja Lisette... most már hiába, nem fogja tudni úgy szeretni Lisette, mint eddig... pedig olyan jó volt ez a barátság... olyan édes, nyugalmas dolog a kézimunkázás... Miért is kellett Lisette nek elkezdeni ezt az ostobaságot, — gondolta és elhatározta, hogy ezentúl kerülni fogja a kisleányt.

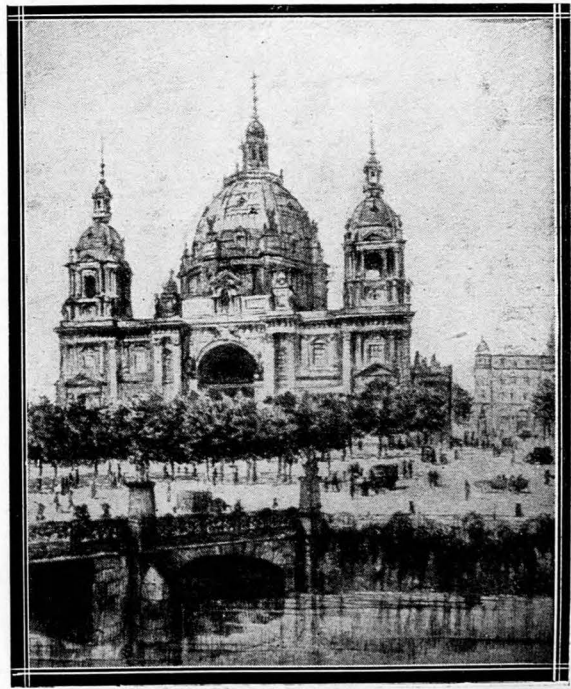
— Csak legalább Raymondval lehetnék többet együtt! — sóhajtott — de Raymond már kész orvos, őt nem érdeklik az ilyen éretlen fiúk, mint én! Miről is beszélhetne velem? Hiszen nekem még a szavam is elakad a közelében. Olyan ostoba és félszeg lesznek egyszerre, ha meglátom, hogy legszívesebben eltűnnék a föld színéről. Legjobban szeretnék csak mellette ülni és hallgatni, amint beszél... vagy csak ülni valamelyik sarokban és nézni őt, hogy ne is lásson engem... de hát ezt nem lehet megtenni, ez való egy ostoba bakfiszhoz, de nem egy tizen-

Dívtos
kötött
blúz

A
berlini
Dóm

nyolc éves ifjúhoz... Igen, így szokta mondani apa... Jaj, pedig de nehéz férfiasan viselkedni! Mennyivel jobb a lányoknak, ők sírhatnak, ha akarnak... ők beszélhetnek csacsiságokat, olvashatnak szép regényeket és készíthetnek tarka kézimunkákat... egy szegény tizenkilenc éves fiúnak pedig komolyan kell viselkedni, nem szabad sírni, nem szabad kimondania mindent, amit gondol... és mindig az ellenkezőjét kell tennie annak, ami jó és kellemes volna!

Erre gondolt a szép szőke, tejfehér arcú Jules és mert senki sem látta, ráhajolt a pad karfájára és keservesen, lányos odaadással zokogni kezdett...

*

Az Armagnac-család nem lakott mindig kastélyban. Birtokuk sem volt. Sőt még egy szerény családi házat sem mondhattak a magukénak. Nagyon szerény egyszobakonyhás kis lakásban tengődtek éveken át Párizs egyik külvárosában. Gaston Armagnac kezdő könyvelő volt egy textilvállalatnál, Annette pedig fűzőket és csipkés korzeteket készített a külvárosi péknéknek és hentesnéknek. Nyomorúságos robotos-életükben úgyszólván csak azok a percek voltak szépek, amelyeket ábrándozásnak szentelhettek. Ábrándjaik délfelé szálltak, egy bájos kisváros felé, amelynek határában ősi kastélyban lakott Marius bácsi, Annette dúsgazdag, agglégény nagybátyja.

A bácsi öreg és beteges volt, a birtok pedig nagy és virágzó. A nagybácsit közeli és távoli rokonai valamennyien kitüntető szeretettel vették körül, de ő többször is kijelentette, hogy közülük csak egy kedves szívének és ez Annette...

— Olyan vagy, mint az anyád, kis Annettem... már pedig tudod, hogy szegény anyádat mennyire imádtam... Csak azt nem szeretem benned, hogy még egyetlenegy kis katonát se adtál a hazának... — mondta többször tréfásan és nem volt nála boldogabb lény a földön, amikor megsúgták neki, hogy már útban is van a kis katona...

— Hát csak igyekezzél, hogy tényleg katona legyen

és ne valami asszonyपालánta! — fenyegette meg félig tréfásan, félig komolyan a húgát és ebből a fenyegetésből azt sejtették Annették, hogy az eljövendő gyermek fiú-volta és az örökség között igen szoros összefüggés lesz. Imádkoztak is eleget, hogy fiú legyen... különösen azóta, amióta a bácsi megírta, hogy megcsinálja a végrendeletét, amely szerint birtokát, kastélyát s minden ingóságát az Armagnac-családra hagyja... abban az esetben, ha Annette fiút hoz a világra. Amennyiben azonban leány lenne az eljövendő, úgy a fél vagyon a városra száll, a másik felét pedig azok a jótékonyági intézmények öröklik, amelyeket erre dr Roblard, a hűséges háziorvos, méltónak talált.

— Hát ezek szerint, asszonykám, mindenképpen fiút fogsz a világra hozni! — jelentette ki Gaston elszántan. Annette csodálkozott... eleinte nem tudta, mire gondol az ura és hosszú időbe telt, amíg belátta, hogy Gastonnak van igaza... a szerencsét nem engedhetik ki kezük közül. Szorongással teli hónapok következtek. Annette mindvégig remélte, hogy mégis csak fiú lesz a gyermeké és nem kell véghezvinni Gaston merész tervét... de a sors másképpen döntött. Egy szép nyári napon megszületett a gyermek... Világrajötténél nem segítettek tudós asszonyok és az asszony szenvedését nem csillapította orvos...

— Az a fő, fiam, hogy szép és egészséges a gyermek! — mondta Gaston és azonnal megfogalmazta az örömteli sürgönyt:

„Ma reggel 8 órakor Annette-nak fia született, Neve Jules. Anya és fia jól vannak. Gaston.“

Félév múlva meghalt a nagybácsi. Íróasztalában megtalálták végrendeletét, amely körülbelül egyéves lehetett. Ebben intézkedett úgy az öregúr, hogy minden vagyonát, birtokát, kastélyát és összes ingóságait Annette fia öröklje. A rokonság toporzékolott, Pereskedni akartak... csalárról, behálózásról beszéltek, de semmit sem lehetett tenni... az Armagnac-család átvette jogos örökét és egy hónap múlva beköltözött az ősi kastélyba.

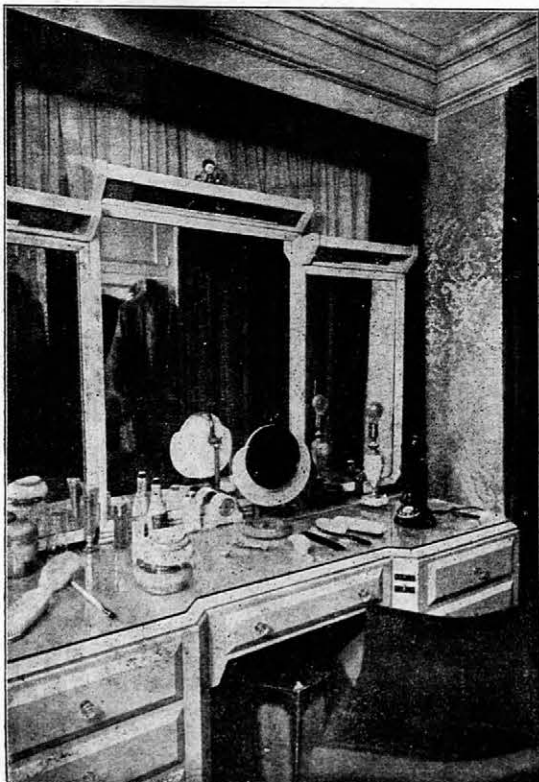
Eleinte kissé szokatlan volt a pompa és bőség, amely körülvette őket, de a jót nem nehéz megszokni. Félév múlva már úgy adta a bankot Gaston Armagnac, a textiles cég könyvelőcskéje, mintha bíborban született nagyherceg lett volna. Annette is boldogan viselte a szép ruhákat és előkelő mozdulattal tudta kézcsókra tartani egyre ápoltabb és fehérebb kezét a környék urainak. Egyetlen kellemetlen pontja volt csupán életüknek, Jules nevelése. A legszigorúbb elszigeteltségben kellett őt nevelniük. Még nyilvános iskolába se járathatták. Nevelőt érthető okokból nem akartak fogadni melléje, ezért Gaston volt kénytelen éjjel tanulni, hogy nappal taníthassa a fiát. Eddig rendben is ment minden. Jules szelíd, kedves, könnyű fel fogású gyermek volt. Játszi könnyedséggel tanulta meg a legnehezebb dolgokat. Az érettségét pedig olyan bravúrosan tette le, hogy Gaston már valóságos pedagógiai zseninek képzelte magát.

A nehézségek csak a közelmúltban léptek fel, amikor Jules hirtelen megváltozott. Amúgy is szelíd lényé valósággal ellágyult. Szentimentális és ábrándozó lett. Szeszélyes is volt újabban, néha úgy kellett őt visszatartani a fiútársaságtól, máskor meg mindenáron csak lányok közé akart járni. Szegény szülők a legnagyobb zavarban voltak sokszor, nem tudták mi is az, amitől jobban kell tiltaniok a fiukat. A sok tilalomnak persze az lett a vége, hogy Jules mintegy dachból visszahúzódtott mindenkitől. Már csak Lisettel, a kertészleánnyal és dr Raymond Roblard-dal, a fiatal orvossal barátkozott. Így rendben is lett volna látszólag, de mindkét szülő érezte, hogy valami történni fog. Nem beszéltek erről egymással, de mindkettőjüket szorongatta valami különös félelem és ebben az időben történt meg először, hogy honvágyat éreztek hajdani egyszobakonyhás, becsületes nyomorúságuk után.

*

A fiatal Roblard doktor utóbbi időben sokat gondolkozott azon, vajjon miért van az, hogy valami különös meghatódás fogja el, valahányszor Jules Armagnac közelébe kerül. Van valami ebben a finom, lányosan szép fiúban, ami nemcsak benne, de másokban is gyengédséget ébreszt. Valahogy mindig az az érzése, mintha neki védenie kellene ezt a karesú, törékenytestű fiút. Mi lesz belőle később az életben? Hiszen olyan finom, nemes, érzékeny a lelke, mint egy fiatal leányé! Milyen különös játéka is a sorsnak, hogy férfiteszbe női lelket ültet! Még a szeme is egészen asszonyi szem, tele méltósággal, bujkáló tüzekkel, finom, rejtelmes mélabúval... Erre gondolt a magas, erős, markánsarcú Raymond, aki testben, lélekben, minden megnyilvánulásában éppen az ellentéte volt ifjabb barátjának.

Raymond erős volt, józan, határozott Voltak céljai, amelyekért küzdött, szeretett dolgozni és az orvosi pályában hivatást látott.

Két évvel ezelőtt halt meg az édesapja, az idősebb Raymond Roblard, azóta ő a község orvosa. Jól keres, beteget imádják... néha valóságos búcsújárás indul meg feléje a környező falvakból... Társaságban szeretik és a legszebb, legelőkelőbb lányok szívesen mennének feleségül hozzá. De Raymond nem nőül. Utóbbi időben még a társaságot is kezdi. Nem is jár máshová, csak az Armagnac-kastélyba. Már-már a falubeli rossznyelvek azt kezdik rebesgetni, hogy a még mindig szép Annette szerelmes... Raymond is hallott valamit erről a mendemondáról, de nem sokat törődik vele. Úgy érzi, kötelessége foglalkozni néha Jules-lel... a fiút kissé elő kell készíteni az életre... hiszen még szerelmes sem volt... Multkor próbált vele beszélni erről is, de Jules fülig pirult és azt felelte: — O, sohase félt engem, Raymond... én nem is tudnék szerelmes lenni, én... én csak téged szeretlek! — mondta és mielőtt még megakadályozhatta volna, elkapta kezét és forrón megsókolta... Különös volt ez a csók... hosszú ideig szinte égette a kezefejét... Most is szegyenkezve gondol vissza rá és hiába gondolkozik, nem tudja megtalálni a fiú lelkében ennek a csóknak lelki motívumát. — Jules különös fiú... éppen ezért nem szabad őt magára hagyni — gondolta a fiatal orvos, miközben magára öltötte fehér köpenyét és benyitott a rendelő-szobájába.

*

Pár héttel ezelőtt meghalt a város közigazgatója és irodáját a fia vette át. Átrendezte az egész irattárat és rendezgetés közben nem egy érdekes dologra bukkant. A legérdekesebb azonban köztük Marius Bertrand végrendelete volt. Csodálatos módon becsúszott régi aktákba és megfélekedtek róla. Most ott feküdt a fiatal közigazgató előtt, aki már vagy huszadszor olvasta el a címzést.

„Marius Bertrand végrendelete.“

A fiatal közigazgató még jól emlékezett az öreg Marius jellegzetes alakjára és emlékezett arra a végrendeletére is, amelynek alapján az egész hatalmas vagyon a földhözragadt, szegény Armagnac-család örökölte. Arra is emlékezett a közigazgató, hogy a hallatlan szerencsét az örökösök tisztán annak a véletlennek köszönhették, hogy fiúk születtek. Ezt a végrendeletet nem az ő apja előtt kötötte az öreg Marius... kötekedő, összeférhetetlen ember volt, biztosan abban az időben nem volt jóban az apjával... Csak azt nem értette, hogyan mehetett feledésbe ez az írás. Erősen gondolkozott és rá is jött a rejtély okára. Abban az időben, amikor az öreg Marius meghalt, az ő édesapja idegbajját kezelte egyik külföldi gyógyintézetben. Az irodáját ezalatt egy részeges ügyvéd vezette... akit egyik nagyobb berúgása után holtan találtak a közigazgatói irodában. Az édesapjának félbe kellett szakítania kúráját, hogy rendet teremtsen újra az irodájában. Amikor hazajött, a legnagyobb zűrzavart találta... ebben a zűrzavarban tűnhetett el a fontos akta is... hogy most felszínre kerülve, ki tudja milyen változásokat hozzon egy csomó ember életében!...

*

A közigazgatói irodában együtt volt már a bizottság... ott ültek az izgatott rokonok és a félelemtől halálsápadt Armagnac-család. Olyan mélységes csend volt, hogy mindenki összerezett, amikor a közigazgató tollkése belehasított a pecsétes borítékba.

A közigazgató olvasni kezdte a megsárgult írást:

„Utolsó akaratom!

Mindenekelőtt kijelentem, hogy előző végrendeletem a mai nappal érvényét veszti. Amióta az az írás kelt, sok minden megváltozott az életemben. Súlyos beteg lettem, megtanultam, hogy mi a szenvedés és megismertem a hála érzését. Betegségemben Roblard doktor állt mellettem. Nemcsak orvosi tudásával könnyített szenvedéseimen, hanem az orvosi kötelességem túlmenően is, megajándékozott nemes emberi szívének sok melegevel, ami megszépítette számomra életem legkeservesebb óráit. Lelki szükség számomra, hogy odaadó barátságát, önfeláldozó ápolását legalább halálom után viszonozzam. Hosszú töprengés után határoztam el, hogy vagyonomat megosztom. Egyik felét Raymond Roblard... orvosom és barátom fia örökli, másik felét pedig abban az esetben, ha Annette húgomnak leánya születnék, a kis Armagnac-leány. Ha azonban a gyermek nem lenne leány, úgy Armagnacék csupán a takarékpénztárban levő 10.000 franknyi készpénzt kapják és a birtokot teljes egészében Raymond örökli, akit ismerek és szeretek, a születendő Armagnac-gyermek pedig, Isten őrizz, de lehet könnyelmű gazember is, aki elherdálja fáradsággal gyűjtött vagyonomat. Megjegyzem még, hogy halódó szívem egész melegevel kérem a Mindenhatót, engedje meg, hogy szeretett Annette húgom leányt hozzon a világra. Ezt a kisleányt feleségül vehetné később Raymond és így a vagyon együttmaradna.

Marius Bertrand.“

Eddig tartott a végrendelet. Most a Bertrand-rokonok voltak sápadtak és Armagnacék vörössek. Annette már alig állt a lábán... szédült és ájulás kerülgette.

Kocsin vitték haza és otthon ágnak dőlt az izgalomtól. Csak akkor nyugodott meg, amikor másnap ura ragyogó arccal tért haza az újáról:

— Nyugodj meg, fiam... bejelentettem a dolgot. Nagyösszegű büntetést fogok fizetni... de lecsukni nem fognak... az ügyvéd máris talált kitűnő mentő körülményeket. Most pedig nincsen más hátra, mint megmondani a fiúknak... a leányunknak... hogy... hogy Julesből... Juliette lett... Raymond már tudja... és megvallott nekem valamit... egy érzést, amely ellen eddig is hiába próbált küzdeni... szereti a gyermekünket...

— Hogyan? Azt akarod ezzel mondani, hogy szerelmes belé? De hiszen ez borzasztó... és Juliette még mindig pantallóban jár!... Kérlek, csengesd be a szobaleányt... azonnal bemegyek a városba ruhákat venni szegény kisleánynak... egy percből sem szabad tovább férfiruhában lennie...

— Természetes, hogy nem szabad... Hiszen mindig mondtam, hogy ez a nevelés nem vezethet jó útra...

— Te mondtad?! — vágott vissza Annette. — Hát nem mindig én voltam az, aki...

Férje mosolygva megfogta a kezét és szelíd hangon így szólt:

— Hát csak nem fogunk most veszekedni egymással, amikor minden jóra fordult... Amikor Julesből Juliette lett, hála az új végrendeletnek! Ezalatt pedig a park fái alatt Raymond már mindent elmondott Julesnek... aki férfiruhában, pantallóban, nyakkendőben és gallérban is bájos, szende, piruló, szerelmes Juliette volt.

Fordította: K. Lányi Piroksa

DIPLOMÁSOK TÚLSÚLYBAN

Hárman laktak egy szobában, a hatodik emeleten. Ruth Wood asszisztensnő volt a Berkeley-egyetem pedagógiai fakultásán, Betty Russel szobrásznő és Helen Dotson fogorvosnő. Rendszerint csak vasárnap találkoztak, de ma kivételesen otthon voltak mind a hárman. Búcsúnappal ez, mert Ruth Wood ahhoz a szerencsés 60 lányhoz tartozott, akiket a híres Metro Goldwyn görli-cseportjába fölvetett.

Délután négy óra volt. A nap fényes sugárban ömlött be az ablakon és visszaverődött a bútorok síma lapjain.

— Irigyellek Ruth, miért tagadjam, ha csak egyetlen évre is szól a szerződésed, de egy év óriás idő, azalatt karriert csinálhatsz, — mondta Helen Dotson, aki fönt kuporgott a díványon, mindkét lábát maga alá húzva válogatta Ruth zsebkendőit és harisnyáit a közös fiókból. Bájos arcával néha furcsa grimaszt vágott, ha a világosság felé tartott harisnyán lyukat talált. — Kár ezeket elvinned, ebből úgyis csak porrongy lesz, te ugyan föl nem húzod. — Te talán azt hiszed, hogy Ruthból már holnap Garbo lesz. Sokat kell dolgozni és takarékoskodnia, ha pénzt akar szerezni, feltéve, ha... — itt Betty Russel Ruth mellé lépett, kivette kezéből az összehajtogatott ruhát, félre tette, aztán hátrasímitotta a lány homlokába hullott szőke haját és belenézett kutatva a lány gyönyörű arcába:

— Feltéve, ha...

Ruth mélyen elpirult, de állta a másik lány pillantását:

— Nem Betty, azon az úton igazán nem óhajtok pénzt szerezni, ne félts engem! — és kis kezével erősen megszorította barátónje érdes kezét, mely a nedves agyagtól már kezdte elveszteni lányos, puha formáját.

Betty Russel elfordult és rakosgatni kezdett a feldult szekrényben, de néhány áruló könnycsepp mégis leszaladt és a fényes parketten homályos foltként hirdetni kezdte Betty tiukolt elérzékenyülését. Helén szasszeme rögtön észrevette, a díványról lecsúszva odamászott, kisujját belémártotta és figyelőn körülnézegette:

— Valódi könnyek!

Betty Russel, az erő és kemény arcok szobrásza sír! Na, Ruth, ezt jól megcsináltad, alig fél-éve ismeritek egymást és már sír értem. En öt évet töltöttem veled, de még nem sírt értem, pedig én már haldokoltam is. Betty elnevette magát:

— Csak szerettél volna meghalni a nagy szerelemtől, de én nem engedtem.

— Látod, hogy igazat mondtam, még se sírt értem, — mondta durcásan, mialatt ujjait végighúzta Betty szeme

előtt: — Igazi könnyek! Csak azt szeretném tudni, az elválásnak, vagy sajnálatnak könnyei? Mert képzeld, drágám, még Betty képes sajnálni téged és izzó pokolnak tartja, ahová te bekerülsz.

— Az is, — mormogta maga elé Betty.

— Most legalább egy síkon fogtok élni, — folytatta Helén, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést, — te formázod, alakítod, gyúrod a testet a mozdulatlan anyagba saját álmaid szerint, Ruth meg a mások álmait önti majd mozdulatokba és saját teste lesz a mintázó agyag.

— Ezt gyönyörűen mondtad, Helénkém, de kicsit sántít a hasonlat, — mondta Betty, mialatt kivette Ruth kezéből a rosszul összehajtogatott kosztümöt, szétbontotta és szakértelemmel, pontosan összehajtvá behelyezte a bőröndbe, — kicsit sántít, mert nem álmokat fog mozdulatokba önteni, hanem minél teljesebb meztelenséget. Ami egyetlen testben gyönyörű, hajlékony, tiszta forma, azt a csoportos meztelenség kihangsúlyozza, fokozza, idegen, bántó elemekkel keveri, ahol a test szabad szépsége meghal és csak a meztelen szó kiabál.

— Ugyan Betty, — lökte meg figyelmeztetőn Helén a lányt és Ruthra mutatott, aki látszólag kifelé figyelt a másik ház ablakain megtörő napzuhatagba.

— Mennyi fény! — mondta halkán és fölemelte tenyerét, mintha bele akart volna markolni a napcsikokba: — Mennyi fény! — ismételte különös elragadtatással.

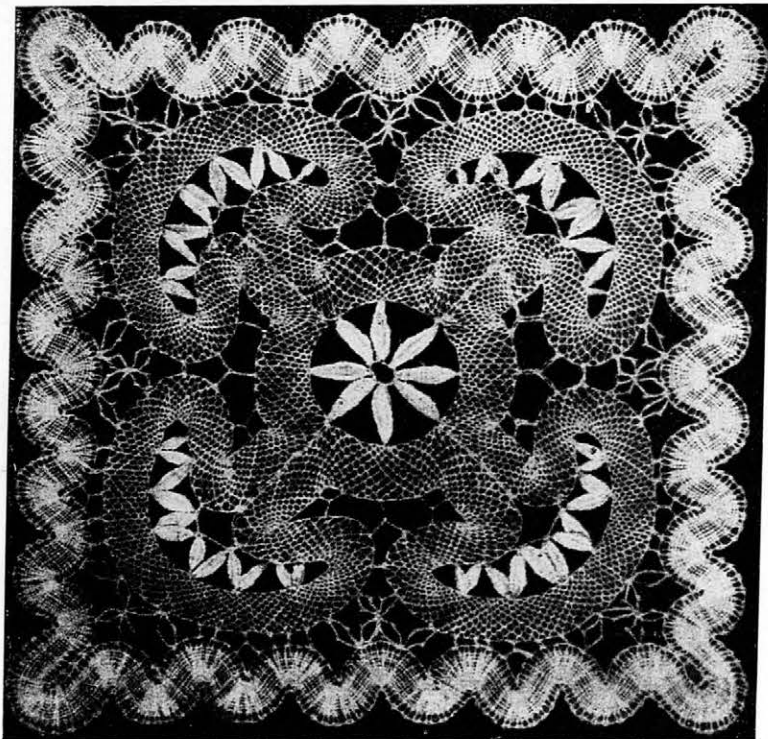
A két lány egymásra nézett, Betty föl-lélegzett, mert nem akarta kemény szávaival megbántani a lányt, akit, amióta megismert, testvére-ként szeretett és becsült, mert Ruth ama kevesek közé tartozott, ki feltűnő szépsége mellett erős akarattal dolgozott és már el is érte első nagy sikereit pályáján. Nem volt hiú, inkább bántotta a munkája közben az oda nem való hódolat, ezért nagy csontkeretes szemüveget hordott, mely eltakarta és megváltoztatta az arcát. Az egyetemen sose jelent meg enélkül, hozzátartozott, mint a munkaruhája.

— Nagyon nehezen engedett el Hayward, — kezdte el a lányokhoz fordulva Ruth. — Ha láttátok volna az arcát, mikor meg-

mondtam, hogy hova akarok menni. Mindkét kezével megkapaszkodott az asztalba:

— De kisasszony, úgy-e csak tréfálj?

— Téved, tanár úr! En otthonról nem kapok egy centet se és attól a perctől fogva, hogy az egyetemre jöttem, minden este táncolok egy görlicsoportban, hogy megélhessek és tanulhassak.

— Ruth Wood, mulatóban táncosnő? Aki azt a kiváló értekezést írta a lelki jelenségekről, ... nem, ezt nem hiszem! ... — mondta és olyan könyörgő arccal nézett rám, megváltozott ruhámra és szemüveg nélküli arcomra, hogy csak kevés kellett volna hozzá, hogy ráhagyjam: — tréfa az egész, holnap újra bejövök és fehér köpennyel és csontkerettel együtt fogok bevilágítani a gyermeklélektan még sötét területeire. De erősnek kellett lennem:

— Véletlenül mult, hogy bevettek a Goldwyn-görlok közé, ezt a nagy szerencsét nem dobhatom el magamtól; remélem, így megszerzek annyi pénzt, hogy ezután gond nélkül szentelhetem magam majd a hivatásomnak.

Hayward hátul összefont kezekkel járkált föl és alá a nagy teremben, mikor elhallgattam, megállt előttem:

— Wood kisasszony, nem gondolja, hogy a pedagógia és a görli tudomány két olyan ellenkező terület, amelyet nem lehet összehangolni?!

— Tudom, tanár úr, de mégis sikerült két éven át.

— De ez más, értse meg, gyermekem, erről az útról már nincs visszatérés.

— De én visszajövök, tanár úr!

— Hogy gondolja? ... ha eddig titokban tette, amit tett, hát jó, de most már az egész világ tudni fogja, hogy táncosnő. Nem is értem ... — mondta, míg kezével végigsimította a homlokát, majd tetőtől-talpig végignézett, szinte levegőztetett a szeme:

— Persze, nagyon szép, túl szép a tudomány számára.

— Kérem, tanár úr, én belátom, hogy ezeketán nem jöhetnek majd ide vissza, de én nem hagyom el a munkám, csak egy évre megyek, azután dolgozni kezdek újra.

— Egy év?! hosszú idő azt eltékozolni! ... — mondta elgondolkozva — és kérdés, hogy elég erős-e? kibírja majd azt, ami ott magára vár?

— Már megpróbáltam, nem félek tőle.

— Bátor lány! — kívánom, hogy járjon szerencséivel. De ne feledje, hogy testünk csak szolgálja egy hatalmasabb erőnek: a lelkünknek. Egy évig föntartom a helyét, ha visszajön, megkapja régi munkakörét. Na, Isten vele!

Igy búcsúztunk el. Akkor láttam csak, hogy mennyire becsül és szeret és komolyan mondom, nagyon fáj, hogy így ki kellett ábrándítani magamból. De fogadom nektek, hogy egy év múlva újra itthon leszek.

— Es Gail? — kérdezte Helén kíváncsian.

— Gail meg volt szörnyen botránkozva, hogy így becsaptam őt; azt hitte, a világ legkomolyabb teremtese vagyok.

— Képzelem, hogy rángatózott rémületében kecskeszakállá, — nevetett föl Helén.

— Moodytól elbúcsúztál? — kérdezte hal-kan Betty, hogy Helén, aki közben az ablakhoz lépett, ne hallja.

— El, — súgta Ruth, — csak annyit mondtott, hogy bízik bennem és visszavár. Ő az egyetlen, aki feltétlenül bízik bennem, ő ismer csak, ti mind azt hiszitek, hogy a szépség olyan ajándék, amelynek bűn az ára. A testem tökéletes, véletlen adottság, — miért ne használjam föl? Miért rejtem el, ami bennem érték? A mozdulataim, a tes-

tem formája, az arcom szépsége egy évig a kirakatban lesz, aztán, mint a jól megfizetett reklám, visszatérek oda, ahonnet elindultam hirdetni, hogy a szép testtel, az okosabb agy és a tisztább lélek is összefér. — Hiszen, ha mindnyájan ilyenek lennétek! ... — sóhajtott föl Betty, — de te bizonyára egyedül leszel ott ilyen csodabogár.

— Tévedsz, Betty, legalább húszan vagyunk, akik egyetemet végeztünk, van közöttünk még orvos is, azonkívül festő, zenetanár, tanítónő, mi nemcsak a szépség fáklavivői leszünk, hanem elvisszük oda a több ember értékét.

— Egy csepp a tengerbe ...

— Egy csepp, lehet, de, ha párává oszlik, akkor óriási a térfogata. Mi is így fogunk hatni és lassan megalapozzuk ott a komolyabb, értékesebb hangnemet.

— Adja Isten! — hagyta rá Betty és átölelte barátóját. Helén is melléjük lépett. A nap fényt permetezett fiatal, ragyogó arcukba és a három lány napbaöltözött, szótlanul állt sokáig a világos széles ablakok előtt.

Odalent a rikkancsok éles hangon kiáltották a legújabb szenzáció:

— Sam Goldwyn jelentése az idei görli-sorozásról! Diplomások túlsúlyban!

Nagy Méda

Akit saját fegyverével győztek le

Edgar Wallace az elhunyt világhírű bűnügyi regényíró dolgozószobájába egy nap berontott a szobalánya és izgatottan jelentette, hogy a Scotland-Yard — a londoni rendőrfőnökség — egyik tagja kíván a regényíróval beszélni. Wallace, aki regényeiben és színműveiben állandóan szerepeltette a Scotland-Yard tagjait, nem tudta elképzelni, mi történhetett, hogy egy detektív a valóságban és nem az ő írói parancsára jelenik meg előtte.

A Scotland-Yard tagja belépett és udvariasan köszönt. Aztán egy papírlapot mutatott fel:

— Mister Wallace, szíveskedjék ezt alaposan megtekinteni!

A regényíró elolvasta a géppel írt sorokat: — «Kérem, adjanak át e sorok vívőjének egy nagyobb prémbunda-kollekciót, választás céljából.»

Aztán, természetesen most már tollal, az ő aláírása következett.

— Közönséges és durva hamisítvány, — méltatlankodott a regényíró. — Elfogták ezt az embert?

— Természetesen, — felelte röviden a másik. — A bűnügyi eljárás gyors lefolytatása érdekében, kegyeskedjék valódi aláírását is melléje írni!

— Örömmel, — válaszolta Wallace.

— Nagyon köszönöm, — hajolt meg a másik és eltávozott.

Wallace később jóízűen nevetett, amikor megtudta, hogy az egész nem volt egyéb, mint egy autogrammadász ravasz trükkje, aki egy klubban fogadást kötött, hogy a detektív-regények világhírű mesterét — saját fegyverével fogja legyőzni.

Visszamegy a mamához

Írta: Farkas Kata

Régi vígjátékok a színpadon és az életben gyakran kezdődtek így. Az érzékeny fiatalasszony, a férj kisebb-nagyobb vétségét megtorlandó, sértődötten kijelentette, hogy visszamegy a mamához. Es ha a férj hagyta, ment is. A következő felvonásban azután, úgy a színpadon, mint az életben, a régi otthonában találjuk a fiatalasszonyt, amint kisírt szemmel és vágyódó lélekkel gondol az urára, akit, akármilyen «utálatos» volt is egyszer, mégiscsak szeret, vadonatúj kis birodalmára, ahol ő volt az uralkodó, ahol ő rendelkezett és ahol minden az ő egyéni ízlése szerint történt. Alig néhány hónapja, hogy fel-

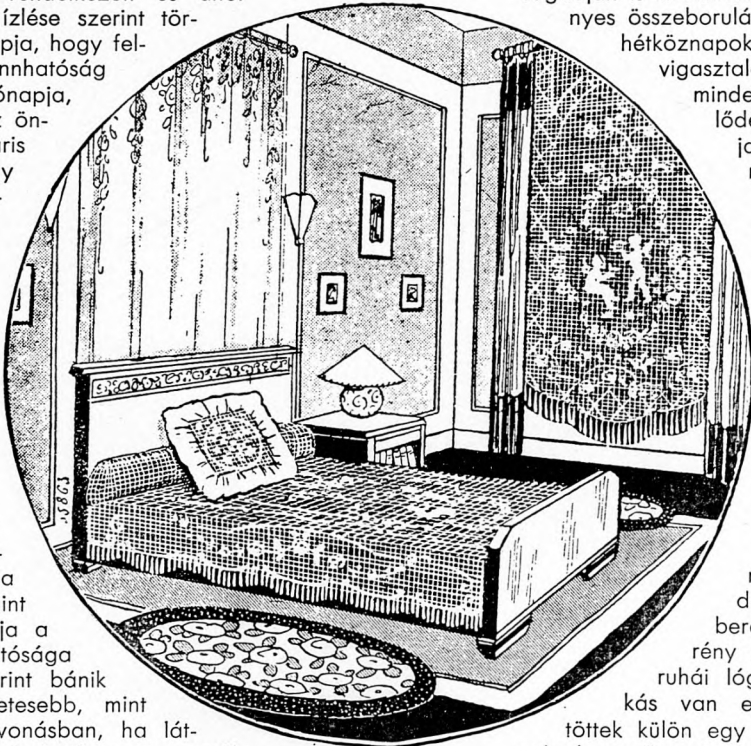
szabadult az anyai fennhatóság alól, alig néhány hónapja, hogy kezébe kapta az önállóságot s ime máris úgy megszokta, hogy — be kell vallania önmagának — nagyon nehezebb esik megint beleilleszkedni a régi otthon keretei közé, mások által előírt házirendhez alkalmazkodni, engedelmessé válni, átalakulni uralkodóból alattvalóvá. Így érzi a szüleikhez hazakerült fiatalasszony, akiben, abban a pillanatban, hogy elfoglalta régi helyét a családi asztalnál, megint csak a gyermekét látja a mama, aki az ő fennhatósága alá tartozik. És aszerint bánik vele. Mi sem természetesebb, mint hogy a harmadik felvonásban, ha lát-

szólag (hogy a nő büszkeségen ne essék csorba) kicsit húzódozva is, de belül boldogan és türelmetlenül engedi magát kibékíteni az urával, hogy az ő visszatérése férje karján az otthonába, jelentse a happy endet. Így volt ez a szép békében és a régi derűs színdarabokban, ahol játékosan, szinte önmagától oldódott meg a probléma. Aztán elmúltak a szép békeidők, mindenféle gonosz átkok teljesültek és rontották meg az életet, sok más széppel és jóval együtt valahogy eltűnt, megriktult a nyugalom is, a derű, a családi otthonok intim melegsége. Az első és a harmadik felvonás megváltozott, a másodikból is csak a probléma, a bonyodalom maradt meg, kiteljesedve, megdagadva, komor színekkel átszőve, mind ritkábban oldódva fel a harmadik felvonás megnyugtató happy-endjében. A fiatalasszony ma is visszamegy a mamához, de valahogy kimentek a divatból a régi okok, a régi első felvonások. Úgyes nagynénik, okos jóbarátok ma legtöbbször hiába próbálkoznak, hogy «rendbehozzák az összezőrdült fiatalok dolgát», az «összezőrdült fiatalok» közt az ellentétek ma többnyire olyanok, hogy azoknak kiegyenlítése úgyes

nagynénik, okos jóbarátok hatalmán kívül esik. De nem foglalkozunk most előzményekkel és következményekkel, a probléma, amire gondolunk, amire megoldást keresünk — a szülői otthonba visszakerült elvált asszony helyzetére. Függetlenül attól, hogy anyagi okokból vagy egyéb körülmények miatt kényszerült vissza a régi családi otthonba, ez a visszatérés, a csalódás után, amelyet a házaságában szenvedett el, legtöbbször újabb csalódást jelent a számára. Akármilyen részvétellel és megértéssel fogadják is a bánatával, az első idők könnyes összeborulásai után jönnek a józan

hétköznapiak, a részvét megfakul, a világzó szavak elfogynak, mindenki visszatér az érdeklődésével a maga gondjait, bajait s ő ott marad egyedül a bánatával s homályosan úgy érzi, egy kicsit útjában van mindenkinek. Egyszer csak ott meredezik előtte a hideg és kiábrándító valóság, hogy — nincs otthon. Rövidesen rájön, hogy már nem tud pontosan beleilleszkedni az együttesbe, hogy minduntalan beleütközik valamibe. Régi szekrényét természetes mozdulattal nyitja ki, hogy berakja a ruháit — a szekrény nem üres. A kis hűga ruhái lógnak benne. Halpaprikás van ebédre s neki nem süttöttek külön egy hússzeletet. Elfelejtették már, hogy ő nem eszik halat. Moziba készül

a család, egyszerre csak zavartan súgnak össze. Eggyel kevesebb a jegy, róla megfeledkeztek. Az úr, amit maga után hagyott, amikor elkerült hazulról, valahogy eltűnt, betöltődött. Ahogy az élő hús, az eleven bőr nem tűri magán a folytonossági hiányt, ha megvágod az újat, a bőr újra összenő rajta, a mindennapi élet is siet eltüntetni a szakadásokat. Aki örökre eltávozott valahonnan, aztán véletlenül mégis visszakerült oda, tapasztalhatta, hogy a rés, amit a távozása ütött, mennyire időleges volt. A drága, megsiratott halottak, ha évek múlva visszatérnének, nehezen találnák meg a helyüket régi környezetükben. Az élet megy tovább, változik, alakul, a mindennap engedelmesen alkalmazkodik a mindenkori helyzetéhez. A szülői otthonba visszatért elvált asszony helyzetét egyrészt ez a természetes folyamat nehezíti meg, másrészt a már egyszer elért és megszokott önállóság elvesztése, azonkívül más, esetenként változó körülmények. Ahogy nagyon sokszor a válás hátterében is anyagi okok húzódnak meg, komplikálhatják az elvált asszonynak családjához való viszonyát is anyagi kérdé-

Rece ágyterítő és stór. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában: (Budapest, VI., Teréz-körút 6.)

HUMOROS

kaleidoszkóp

1. Szórakozottság

Henry Morton püspök, a philadelphiai egyházközség vezetője, rendkívül tudós és népszerű férfi, egy napon valamilyen kongresszusra akart utazni. Rendes szokása szerint csak az utolsó pillanatban jelent meg a pályaudvaron, amikor az udvarias kalauz gyorsan besegítette, sőt betuszkolta az egyik fülkébe. Ott rövidesen egy magával hozott könyv olvasásába mélyedt. A vonat már javában gurult, amikor a kalauz megjelent Morton fülkéjében és a menetjegyet kérte. A püspök keresgélni kezdte a zsebeiben, de sehol sem találta. A kalauz, aki ismerte a kiváló férfit, mosolyogva így szólt:

— Nem tesz semmit, kérem. Épp elég idő van még a következő állomáig...

Csak hogy a vonat elérte a következő állomást, de a menetjegy még mindig nem került elő. A kalauz még udvariasabban kijelentette:

— Akár meg méltóztatik találni, akár nem, úgyszólván, hogy rendben van.

— De hogy van rendben! — kiáltotta izgatottan Morton és még lázasabban keresgélte. — Emlékszem, hogy a feleségem a jegyet a kabátom zsebébe dugta. Minden esetre meg kell találnom. Mert másként halvány sejtetem sincs, hogy hová kell utaznom!...

2. A születésnap lakoma

Menzel, a híres német festőművész hatvanadik születésnapját fényes külsőségek között akarták megünnepelni a „Kaiserhof”-ban. A császár képviseltetni akarta magát és ráadásul elrendelte, hogy a „kis kegyelmes”-t (maguk között így nevezték Menzelt a berliniek, apró termete miatt) udvari hintó vigye lakásáról a „Kaiserhof”-ba. Az ünneplők már együtt voltak, csak Menzel hiányzott. Elhatározták, hogy küldöttséget menesztenek érte.

A küldöttség szerjőlött elcsodálkozott, amikor Menzel lakása elé ért és látta, hogy a frakkba öltözött, cilindres festőművész a kapu előtt áll és nagyban dolgozik. Hallatlan érdeklődéssel és mindenről megfeledkezve, rajzolja a kapu előtt álló udvari hintót és a két pompás paripát. A küldöttség egyik tagja bátorságot vett és szemrehányást tett a „kis kegyelmes”-nek, hogy megvárakoztatja a tiszteletére összegyűlteket a „Kaiserhof”-ban.

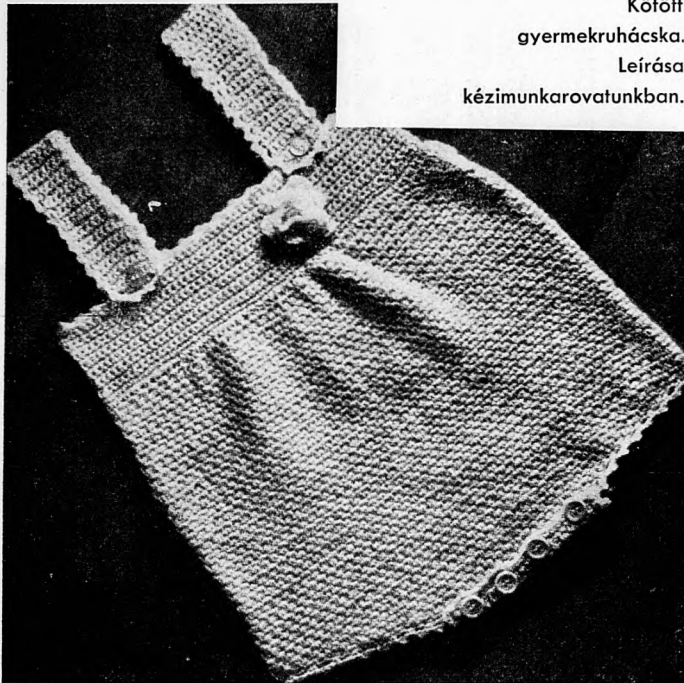
— Istenem, — felelte Menzel, — értsétek meg, hogy miről van szó! Olyan embereken, akik ünnepi vacsorát esznek és unalmas ünnepi beszédeket tartanak, mindig részem lehet, ha akarom!... De ilyen pompás lovakat... ilyen csodálatos világításban... a nedvesen csillogó utcán... mikor láthatok megint?...

sek. De ami mégis a legkínosabb összetűzésekre ad okot, anya és lánya lelki- és gondolkodásbeli különbözősége, ami egyáltalán nem ritka s amelynek megnyilvánulását a gyermek- és ifjúkorban csak a fegyelem, a szülői tekintély tudta csak úgy ahogy megakadályozni, s amely most teljes mértékben érvényre jut. Ha két ember gondolkodásában, természetében és lelki berendezkedésében súlyos differenciák vannak, ez magában is elég arra, hogy megbontva a békét és harmóniát, keserűséggel töltsen el a szíveket. S csak növeli a keserűséget, ha anya és lánya az a két ember, aki így szembekerült egymással. Regényes nosztalgiaiával vágódott a házasságában csatlódott asszony régi otthonába s a régi otthon megsalta, nem otthona többé. Féltő szeretettel öleli magához gyermekét az anya és — a gyermek elfordult tőle, úgy érzi, nincs gyermeke többé. Keserűségükben igazságtalanokká válnak, bántás bántást ér, az ellentétek egyre élesebbek, az összeütközések egyre súlyosabbak s mire a dolgok idáig jutnak, alig van segítség már. Nincs más út, mint a szakítás, amely gyógyíthatatlan sebeket üt, vagy ami semmivel sem jobb, az örökre megmérgezett családi élet, az állandó gyűlölködés vállalása. S ha idáig jutnak a dolgok, a szülőknek éppúgy része van benne, mint a lányuknak. A szülőknek, akik az önálló gondolkodású, felnőtt embert ismét gyermekként akarják kezelni és feltétlenül engedelmességet várnak el tőle s a lányuknak, aki szüleivel, azok gyengéivel szemben türelmetlen, tőlük csak kapni akar, adni még egy kis alkalmazkodást, gyöngédséget sem hajlandó, magát állandóan mártírnak játssza ki s elfelejti, hogy rosszul sikerült házassága nem csak az ő, hanem a szülei bánata, családása is. Egy kis megalkuvás, egy kis elnézés, egymás kímélése és sok-sok tapintat mindkét részről, sok keserű percnél elejét vehetné. Ha már úgy alakultak a dolgok, hogy a házasság visszavonhatatlanul felborult, a fiatalok szakítása, a fiatalasszony visszaköltözése végleges, próbáljanak erre lelkileg is berendezkedni. A szülők, a család is, — az elvált asszony is. A szülők próbálják meg az önálló, saját akarattal és egyéni ízléssel rendelkező felnőtt embert látni és tiszteletben tartani a gyermekükben, ne háborodjanak fel minden árnyalati különbségen, amely a náluknál egy generációval fiatalabb ember gondolkodását az övékéitől elválasztja, ne akarják gyermek módjára dirigálni s főleg ne vessék a szemére még halvány célzás formájában sem, még az indulat perceiben sem, hogy visszakerült az oltalmuk alá. Ezzel szemben a fiatalasszony igenis soha nem feledkezik meg róla, hogy a szülei jósága az, ami neki ismét otthon adott, legyen hálás érte és ha itt-ott egy kis önmegtartózkodás árán is, lehetőleg alkalmazkodjék a szüleihez. Legjobban elkerülhető persze minden összeütközés, legjobban megóvható a családi béke, ha az elvált asszony megtartja függetlenségét, nem költözik vissza a szüleihez, hanem külön él. Ez sokszor anyagi kérdés, de ha mód van rá, ha megoldható, megéri az áldozatot. Ha csak látogatókként fordulnak meg egymás otthonában szülők és felnőtt gyermekek, önkéntelenül jobban megbecsülik egymást. A vendégnek kijáró kedveskedés is szerepet kap az érintkezésükben, rosszkedvüket már csak társadalmi szokásból is elleplezik, kelletlen szavaiukat elhallgatják. Hogy így a közvetlenségéből veszít valamit a viszonyuk? Lehet. De ez korántsem olyan fájdalmas, mint a gyűlölködés szülők és gyermekek között. A legtökéletesebb megoldás azonban mégis csak az, ha az efféle «visszamegyek a mamához»-kijelentés elhangzása után, a fiatalasszony önmagába mélyed és megtalálja a módot, hogy házassága elromlott harmóniáját kikorrigálja és mégse — menjen vissza a mamához.

Kötött
gyermekruháska.

Leírása
kézimunkarovatunkban.

ROSSINI a gourmand zeneszerző ROSSINI

A „Szevillai borbély“ és más operák világhíru zeneszerzője nem csupán művészi oldaláról volt népszerű kortársai előtt, hanem mint a terített asztal örömeinek is megértő élvezője. Róla maradt fenn az a híres bon-mot, hogy arra a kérdésre: mi a legkedvesebb olvasmánya, ezt felelte:

— Az étlap!

Egy alkalommal egy előkelő hölgy vendége volt Rossini. Az asztalra már három fogás került, de még mindig türelmetlenül várta a folytatást a nagytányú mester. A vendéglátó hölgy azonban már asztalt bontott. Rossini is fölkel, vette a kalapját és ajánlani akarta magát. — Kedves mester — mondta szeretetreméltóan a vendéglátó hölgy —, mikor akarja legközelebb megszerezni nekem az örömet, hogy újra az asztalomnál étkezik?

— Ha nincs kifogása ellene, asszonyom, akár most azonnal, — válaszolta Rossini és újra helyet foglalt.

Oreg korában is épp olyan élvezője volt a terített asztal örömeinek, mint ifjúságában. Egy ünnepi lakomán a borospoharába egy fehér hajszál esett. Az egész társaságnak megmutatta, e szavak kíséretében: — Ez a bor olyan régi, hogy már ősz haja van...

A világhírű zeneszerző azonban félelmetes volt epés nyelve és maró kritikái miatt. Egyszer megkérdeztek tőle, hogy mi a véleménye Wagner „Tannhäuser“ című operájáról? A mester csipősen így válaszolt:

— Egyszeri hallás után nem tudom a mű értékét megállapítani. Arra azonban egyáltalán nem gondolok, hogy még egyszer meghallgassam...

A portugál király nagy súlyt helyezett arra, hogy megtudja Rossini véleményét az énekművészetéről. A mester viszont arra volt kíváncsi, hogy „egy királyt halljon trillázni“, miért is készséggel vállalkozott a műbíráll szerepére. Türelmesen végighallgatta tehát a király énekét, aztán kijelentette:

— Felső, soha nem hallottam még olyan királyt, aki szebben énekelt volna felségednél!

Egy opera-premierén Rossini a zeneszerző páholyában ült és pedig, az akkori szokás szerint, cilinderrel a fején. A zeneszerzőnek feltűnt, hogy a mester a színpadi produkcióval egyidejűleg többször levette és visszatette cilinderét. Szóval úgy viselkedett, mintha állandóan köszöngtetett volna. A zeneszerző csodálkozó kérdésére ezzel a magyarázattal szolgált:

— Üdvözlöm a régi ismerőseket!

Másnap már mindenki tudta, hogy Rossini szellemes megjegyzése a tehetségtelen zeneszerző lopott melódiáira vonatkozott.

A RÉGI TEXAS

Az a fantasztikus földterület, amely 1836-ban megtelepedészerűen csatlakozott az Amerikai Egyesült Államokhoz, a mi szemünkben még ma is úgy szerepel, mint a vadregényes cowboy-élet paradicsomkertje. Pedig már annak idején is másként látta a dolgot, a Texast és a texasiakat alaposan ismerő Sherman tábornok, aki így nyilatkozott:

— Ha enyém volna Texas és enyém volna a pokol, a pokolban ütném fel rezidenciámat, Texast pedig bérbeadnám!

Akinek semmi nem szárad a lelkén...

A múlt század első negyedében európai kivándorlók özönlöttek el Texas földjét. Ez a szó: «kivándorló» nem fedi teljesen a valóságot, mert ezek a leteleplők majdnem kivétel nélkül olyan emberek voltak, akik a rájuk várakozó súlyos büntetések miatt hagyták el Európát.

Jellemző erre egy kivándorló levele, aki új földjéről a következő beszámolót küldte haza:

— «...Nagyon elcsudálkoztatok, ha csak egyszer is hallanátok, hogyan beszélnek egymással új hazám lakosai. Egyáltalán nem szokatlan és meglepő, ha egyik férfi megkérdi a másiktól, miért kellett megszöknie hazájából? Alig fordul elő, hogy emiatt sértve érezne magát valaki. A legtöbben készségesen és bőbeszédűen számolnak be arról a néhány súlyos bűncselekményről, amit elkövettek. Ha pedig valaki azt meri állítani magáról, hogy semmi nem szárad a lelkén, az ilyen embert nem sokra becsülik, sőt egyenesen megvetik...»

Roy Bean, a «bíró»

Azokban az időkben minden veszekedést, sőt minden kisebb vitaközlést is, hirtelen kirántott revolverekkel intéztek el a hevesvéri texasiak. Annak lett mindig igaza, akinek gyorsabb volt a keze és jobban tudott célozni. Csak később kezdett kialakulni valamilyen törvénykezés-féle. A múlt század elejének legnépszerűbb bírója Roy Bean volt, aki whiskeyvel és bölcs mondásokkal csillapította le honfitársait és szolgáltatót «igazságot». De még így is nagyon kellett vigyáznia, mert állandó veszedelemben forgott az élete.

Történt, hogy egy ír származású férfi meggyilkolt egy kínait. Az ír honfitársai megfenyegették a bírót, hogy felgyújtják a házát, ha földijük ellen mer ítéletet hozni. Roy Bean tehát — a «törvényszéki tárgyaláson» — sokáig lapozgatott az asztalán lévő, tépelt és rongyos törvénykönyvben, aztán megvakarta a füle tövét és a következő «bírói» döntést hozta:

— Ebben a törvénykönyvben rengeteg minden van a különböző gyilkosságokra vonatkozóan. A törvénykönyv azonban nem intézkedik, hogy mi történjék abban az esetben, ha valaki egy ázsiait segít a fülvilágra. Ehhez képest tehát elutasítom a panaszt!

«Úgy harcolunk, mint az ördög maga...»

Texas-Rangers volt a neve annak a híres rendőrcsapatnak, amelynek tagjaitól az indiánok és betörők egyformán rettegetek. Ennek a rendőrcsapatnak eskümintája a következőképpen szólt:

— «Úgy fogunk lovagolni, mint a mexikóiak. Úgy fogunk szimatolni és nyomozni, mint az indiánok. Úgy fogunk lőni, mint a Tennessee-beliek és úgy fogunk harcolni, mint az ördög maga!...»

Az óriási állatfarmok, a lótolvajok paradicsomának, a cowboyok vágatásainak romantikus világa eltűnt és már csak a múlt emléke. Semmi nem bizonyítja ezt jobban, mint az a tény, hogy egy texasi szenátor javaslatot tett — a szesztilalom behozatalára és ez a javaslat, szótöbbséggel, keresztül is ment.

G.N.

TESSÉK JÖLLAKAI,

de mégsem kell meghízni

A test modern, karcsu vonala nemcsak divatszelszély. Valóban az egészség és cselekvőképesség követelménye. Régen az emberek arra törekedtek, hogy a betegség idejére hatalmas zsírmennyiségeket tartalékoljanak. A mai orvostudomány azonban a felesleges zsírt az egészség túlterhelésének tekinti. Az is tévedés, hogy az ember helyesen cselekszik, ha véletlen betegség esetén van miből „leadnia.” Tapasztalati tények bizonyítják, hogy a legtöbb betegséget könnyebben viselik el a karcsu, mint a kövér emberek. Magától értetődik, hogy nem szabad a másik végletbe átsapni és a normális alatti testsúlyra törekedni. Sokkal lényegesebb azonban, hogy igyekezzünk a normális testsúlyt elérni és azt meg is tartani.

A normális testsúlyról.

Régi megállapítás, hogy felnőtteknél a normális testsúly annyi kilogramm, ahány centiméterrel magasabb az illető egy méternél. Aki például 170 centiméter magas, az 70 kilogramm súlyú legyen. Természetes, hogy nem szabad szolgámód ragaszkodni ehhez a szabályhoz. Aki például erősebb csontozatú, az nyugodtan fölvehet még öt szálalékot, hasonlóképpen a kifejlett izomzatúak és általában véve, akik túlvannak már a 40. életévükön. Nagyon helyes a testsúlyt minden héten mérni és pedig ugyanabban az órában, ugyanabban a ruhában és ugyanazon a mérlegen. Ha aztán megállapítjuk, hogy hízni kezdünk, az anyagcsere mérleget egensúlyba kell hozni, azaz: a bevételeket és kiadásokat kiegyenlíteni. Ez egyrésztől a kalória-bevétel csökkentése, másrésztől a kalória-használatnak testmozgás révén való fokozása útján történik.

A hamis éhség.

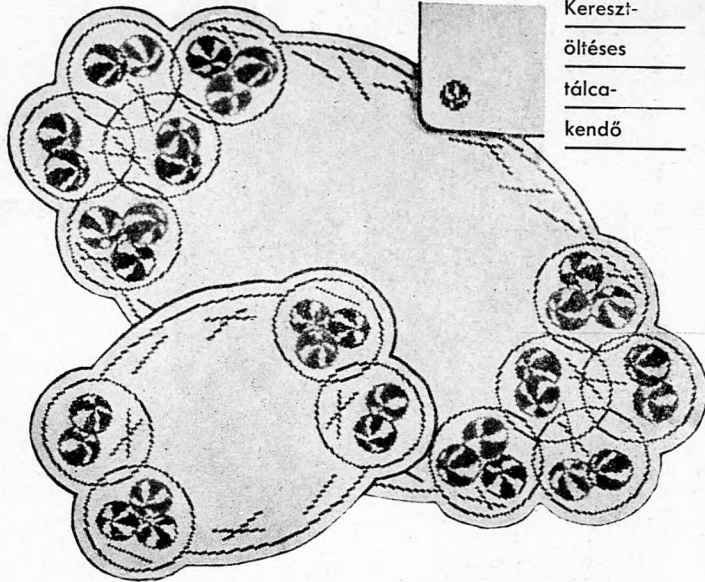
Az első napokon, amikor diétát kezdünk tartani, feltétlenül éhségérzet fog el bennünket. Ez azonban nem annak a jele, hogy testünknek kevés a kalóriatartalma, hanem egész egyszerűen hamis éhségérzet, amely azért lép fel, mert testünk a felesleges zsírtartalmat felhasználta. Ilyen hamis éhségérzet lép fel akkor is, ha a gyomor és a belek túlsok ételmennyiséghez szoktak hozzá, amit most nélkülözni kénytelenek. A gyomrunk ilyenkor úgy érzi, mintha megrövidítendő és becsapnók. Az ilyen hamis éhségérzet ellen a legeredményesebben úgy harcolhatunk, ha nagy térfogatú, de kis tápértékű ételeket veszünk magunkhoz. Az ilyen ételek a tűrhető jóllakottság érzetét keltik és mégsem hizlalnak. A korgó gyomor ellen nagyon jól bevált módszer az is, ha a főttekéseknél lefokozzuk a kalóriamennyiséget, de a közbülső időben éhségünket például fél kilo almával csillapítjuk. A lassú rágás fokozza az elfogyasztott étel tápértékét, miért is azoknak, akik jól akarnak lakni, de nem akarnak hízni, melegen ajánlhatjuk.

Az ételek közti különbség.

Általában véve minél egyszerűbb elkészítésű ételeket élvezzünk. A tojást eredeti formájában együk és ne, mint tojásételet. (Két tojás pohárban 140 kalória, de ugyanebből készült tojásétel már 280 kalória.) Natúr-szeletet együnk és ne bécsiszeletet, sóban főtt burgonyát és nem burgonyapürét, a reggelihez pedig gyümölcsöt, marmelád és méz helyett. Hiába tart valaki zsírszegény diétát és hiába eszik vékony vajkenyér-szeletet a reggelihez, ha egyébként rántott főzelékeket és alaposan zsíros tésztákat fogyaszt. Mit használ a kalória-táblázatok tanulmányozása és a húsnak minimumra redukálása, ha nem vigyázunk a mellékételekre, az elfogyasztott kenyér és burgonya mennyiségére. Ne feledjük el, hogy egy kilogram nyers hús mindössze 1300 kalóriát tartalmaz, míg jóízű pecsenye formájában mártással már 2000 kalóriát.

A sómennyiséget is csökkenteni kell

Nem csupán a tápláló mellékételek növelhetik a test korpulenciáját, hanem a mértékelt só is, amely rendkívüli mennyiségű vizet követel meg és ily módon fokozza a testsúlyt. Öt gram só — egy teáskanálnyi — a szervezetnek elegendő egy napra. Ne feledjük el, hogy egy szemle már egy gram só tartalmaz, egy tányér leves pedig három, sőt több gram só. Tessék tehát figyelemmel lenni ezekre a megállapításokra.

Hangok és hallószervek

Szobánkban akkor is halljuk az óra tik-takolását, ha nem is figyelünk oda, de nem halljuk, ha már megszoktuk. Ha azonban az óra megáll, azonnal észrevesszük a beállott csöndet, amelyből hiányzik a megszokott zöreje. Ugyanúgy vagyunk a természet bizonyos hangjaival, amiket azért nem hallunk, mert már megszoktuk. Természetes, az is előfordul, hogy azért nem hallunk valamit, mert a fülünk nem eléggé finom hozzá. Néhány ilyen különös hangról lesz most szó; amik az állatok számára jelentőséggel bírnak, az ember azonban tudomást se vesz róluk.

Az erdő szélén, néhány méter távolban, áll a kutyám. Kiveszek a zsebemből egy kis sípot, belefújok, de hangot nem lehet hallani. A sípnak ugyanis olyan magas a hangja, hogy emberfül nem vehet tudomást róla. A kutya hallásának felső határa lényegesen magasabb, mint az emberé. Másodpercenként 20.000 rezgésnél ugyanis már megszűnik a mi hallásunk, míg a kutyánál — mint a nemrég elhunyt fiziológus, Pavlov állapította meg — csak 38.000 rezgésnél. Ezt a tényt kihasználta egy angol cég és úgynevezett «hangtalan» (emberfül számára hangtalan) sípokot készített. Ezeknek a sípoknak praktikus jelentősége főleg a rendőrségnél és a hadseregnél lesz. A kutyák betanítása ilyen hangtalan síppal egyébként nagyon könnyű.

Eddig azt hittük, hogy a madarak éneke tavaszi reggelen az életkedv és életöröm ujjongó kifejezése. A természetbúvárok azonban ennek sokkal prózaibb magyarázatát állapították meg. A hang, amely egy pacsirta, vagy rigó torkát elhagyja, tulajdonképpen akusztikai ketrec, amely körülveszi a madár kisajátított helyét a természetben, ahol ő az úr. Ezen a képzeletbeli ketrecben behatolni egyetlen sorstársának sem szabad, mert akkor valóságos «dalnok-háború» keveredik, formális összecsapással. Természetes, hogy a madárdal szerelmi vallomás is, de elsősorban mégis jelzőszíre, amit a többi madárnak kötelessége respektálni.

A lámpa körül zümmög egy légy. Meghatározhatatlan zöreje, amit szárnyacskaival ver. A tudományos mérések szerint: másodpercenként 330 rezgés kell, hogy ez a hang megszülessék. Szóval: a légy szárnyacskaiknak másodpercenként 330-szor kell a levegőt szelnie. A méh szárnyának viszont másodpercenként «csak» 190 szárnyverésre van szüksége.

Még érdekesebb és meglepőbb eredményre jutunk, ha a pillangókat vizsgáljuk. Vannak egészen apró pillangók, amelyeknek előlő szárnyai alsó részén úgynevezett hangláda van, sűrűn egymás mellett kifeszülő «húrokkal». Ez a hangláda a rezonáló alap, amit a pillangó finoman recézett hátsó lábaival szólaltat meg. A szó szoros értelmében «hegedül», amennyiben a lába a «vonó» és a «hangláda» a «húrozat».

A csigánál és a póknál viszont a hátsó test bizonyos része a rezonáló felület, amely a hangot annyira megerősíti, hogy az emberfül számára is hallhatóvá lesz. Minthogy pedig «fül» nélkül hallani nem lehet, a pillangók is rendelkeznek bizonyos hallószervvel, ami legalább arra képessé teszi őket, hogy a másik nem szerelmi készségéről tudomást szerezzenek.

Divatos

kislány-

és kistű-

ruhácskák

A SZÜLŐK „egységes frontja”

Minden szülő, akinek gyermekei vannak, a saját tapasztalatából tudja, hogy nagyon nehéz a nevelés minden kérdésében egy véleményen lenni. Az egyik szülő például azt hiszi, hogy «a gyermeknek mindent értelmesen meg kell magyarázni», a másik kétségbe vonja ezt. Az egyik a büntetést szükségesnek tartja, a másik az engedékenységet biztos győzelmében hisz. Hogyan viselkedjünk efféle konfliktusok esetében, amelyek a legjobb házasságokban is kikerülhetetlenek?

Első szabály: — minden esetben feltétlenül meg kell őrizni a gyermekek előtt «a szülők egységes frontjának» látszatát. Természetes, hogy bizonyos kérdésben egyik szülőnek más a nézete, mint a másiknak. Természetes, sőt sok esetben egyenesen hasznos is. De a nevelés kétségessé válik, ha a gyermek észreveszi, hogy az ilyen nézeteltéréseket kihasználhatja a saját céljaira. Vannak családok, ahol az egyik szülő biztosra veszi, hogy amit ő szigorúan megtilt, a másik meg fogja engedni. Sőt olyan szülő is akad, aki élettársa iránti haragjában a gyermekkel konspirál. De még ennél is sokkal kártékonyabb hatású, ha a szülők egymással a gyermek jelenlétében veszeksznek.

Második szabály: — az olyan apa és anya, akik nézeteltérések ellenére is megegyeznek egymással, szóval a szülők «egységes frontját» megőrzik: karakterük és nézeteik különbözőségéből rendkívüli előnyökhöz jutnak. Ha az egyik elveszítette a gyermek bizalmát, a másik visszaszerezheti és megerősítheti. Az ingadozás és a határozottság, az engedékenységet és a szigor, a rábeszélés és a parancs felváltatják egymást, anélkül, hogy ellenmondának. Ha az egyik szülő észreveszi, hogy bizonyos kérdésben kissé «túlment a célra», a stratégiai visszavonulást, ami az ő számára a tekintély csorbítása nélkül lehetetlenné vált, elvégzi a másik szülő. Apa és anya, mint két ügyes hadvezér, kiegészíthetik és szükség esetén felváltatják egymást.

Harmadik szabály: — hogy ezt a kétszeres tekintélyt a szülők helyesen kihasználhassák, feltétlenül szükséges, hogy ugyanabban az időben ugyanazzal a kérdéssel

ne foglalkozzék az apa és az anya. Egyébként is semmi szükség a nevelésben a kórusra, teljesen elég a szólóénekes: egyszer az apa, másszor az anya. Ily módon erősítik egymás tekintélyét, ha azonban mindketten beleszólnak ugyanabba a dologba, csak gyöngíthetik. Sok esetben a rossz gyermek csak ideges, akit meg kell nyugtatni, nem pedig büntetni. Természetes, ezt a kérdést a szülőknek mindig négy szemközti kell egymással megbeszélniük. Akcióba pedig az fog lépni, akinek egyéniségével egyezik az, amit közösen elhatároztak. Így mindig «egységes marad a szülők frontja», aminek hasznát nem csupán a gyermek látja, hanem maguk az okos szülők is. A. M.

Két új ruha

Gábor és Kajetán jóbarátok. Gábor magasnövésű, csinos férfi, úgynevezett mutatós megjelenés. Ezzel szemben Kajetán neveltséges figura. Túlméretezett hasat túl alacsony természetével, a lábai lent nagyon rövid, a karjai pedig fent nagyon hosszúak. Állandóan esernyővel jár, cérnakesztyűt hord, nyakkendője még soha nem került többé ötven fillérről és különös előszeretettel visel sárga cipőt fekete nadrághoz. Kalapijáról pedig jobb, ha nem is beszélünk.

Egy nap Gábor, a mutatós férfi, vadonatúj ruhában jelenik meg. Mintha ráöntötték volna. Kajetán csak néhány pillanat múlva bír megszólalni:

- Hol csináltattad? — kérdi irigykedő hangon.
- X.-nél, — hangzik barátja válasza.
- Mit fizetted érte? — adja fel Kajetán az újabb kérdést.
- Semmit, — mondja mosolyogva a másik.
- Képtelenség! — hüledezik Kajetán.
- Egyetlen fillért sem. A ruhát ajándékba kaptam.
- Miért?
- Az alakom miatt.

Kajetánt majd megessi a sárga irigység. Gábor tovább beszél:

— A szabómesternek az első pillanatra megtetszett az alakom. Egy komoly szabómester, aki ad üzlete jóhírére, szívesen dolgozik jónövésű férfiaknak. Minden próbán örült, hogy milyen jól áll nekem a ruha. Valóssággal újjongott. Amikor elkészült, boldogan mondta: önnek ajándékozom ezt a ruhát. Ha ön hordja, az valóságos reklám nekem. Van azonban egy kikötésem. Mindenütt el kell mondania, hogy a ruhát én készítettem.

Kajetán majd megpukkadt az irigységtől...

Nyolc nap múlva megjelenik Kajetán, a neveltséges figura, hasonlóképpen vadonatúj ruhában. Igaz, hogy úgy nézett ki rajta, mintha háromszor megázott volna és háromszor gyúrték volna össze.

- Hol csináltattad? — kérdezte most Gábor.
- A te szabódnál.
- Mit fizetted érte?
- Semmit.
- Képtelenség!
- Egyetlen fillért sem. Én is ajándékba kaptam a ruhát.
- Miért?
- Én is az alakom miatt.

És most Kajetán meséli el:

— A szabómesternek az első pillantra nem tetszett az alakom. Egy komoly szabómester, aki ad üzlete jóhírére, nem szívesen dolgozik rosszalakú férfiaknak. Minden próbán kétségbe volt esve, hogy milyen rosszul áll nekem a ruha. Amikor elkészült, kétségbeesve mondta: önnek ajándékozom ezt a ruhát. Ha ön hordja, az nem reklám nekem. Van azonban egy kikötésem. Mindenütt el kell mondania, hogy a ruhát nem én készítettem... I. S.

Legyünk szerényebbek!

Egy vacsora alkalmával hallottam, amikor egy kényeskedő szép asszony azt mondta asztali szomszédjának, hogy soha nem megy színházba. Az indoklás pedig még ennél is meglepőbb volt:

— Mindig unatkozom a helyemen, mialatt a színészek és színésznők a színpadon egymást szórakoztatják.

Bizony, korunkban a legértékesebb, mert legritkább erény: a szerénység. Vannak csodálatos orchidea-óriásaink, krizanthémjaink és gladiolaink, illat nélküli virágaink és már ott tartunk, hogy egészen elfeledkezünk az — ibolyáról. Mint ahogy a fentebbi szépasszony nem éri be azzal, hogy egyszerű néző maradjon, mi is valamennyien — főszerepet akarunk játszani. Az emberek beképzeltsége már hihetetlen méreteket öltött.

Bizonyára már önéket is megzavarta a moziban valamelyik szomszédjuk, aki a lehető lehangosabban adta le ítéletét és szakvéleményét, amely szerint ő azt a szerepet épp oly jól, ha nem jobban tudná alakítani, sőt a film-társaság csak nyerne személyével. Ez még nem volna baj, ha túlhangosan nem jelentené ki. Az illető azonban azt akarja, hogy az egész közönség tudomást szerezzen erről. Ugy viselkedik, mint az a színész, akiről a nagy Alphonse Daudet írt, aki otthon, szűk családi körben is oly ünnepélyességgel étkezett, mint ahogy a színpadon szokta cselekedni. Egész életünket túlharsogják az egyre hangosabb rádió-hangszórók, amelyek minden szomszédos hangszórót túl akarnak licitálni, de egyidejűleg a nyitott ablak mögül felharsanó hegedülések és zongorázások, amelyek az egész utcának tudtul akarják adni a szárnyat bontó, de máris diadalmas tehetséget.

Ez a rövid, de komoly mondat: «nem értek hozzá» — teljesen hiányzik a mai ember repertoárjából. A legbutább embernek is mindig van a zsebében egy «részletesen kidolgozott rendszere», amelynek segítségével «az állam bevételeit emelni, az adókat leszállítani és a világ békéjét örökre biztosítani lehet». Es senki nem vesz annyi fáradságot, hogy az efféle beképzeltséget nevétségessé tegye.

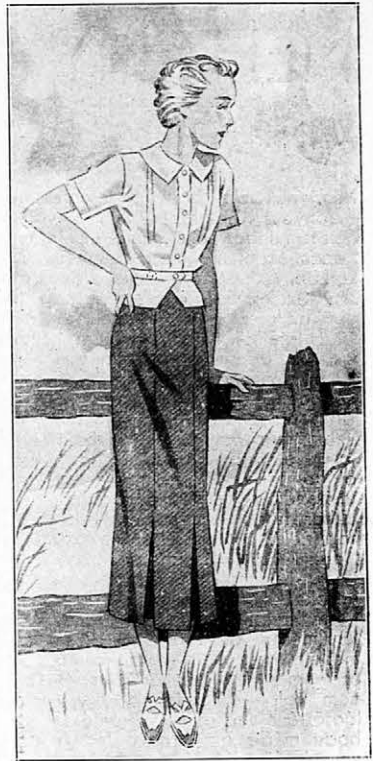
A villamosban hallottam egyszer, amint egy hölgy a társnőjétől gyógyítószert kért a könyökében szakgató reumára.

— Ön feltétlenül fog valami hasznosat mondani, hiszen sógornője annak a híres X. orvosnak! — ez volt az indoklás.

Es a «híres orvos sógornője» rövid habozás után, valóban és nagyképpen elkezdte a tanácsadást...

Nagyon-nagyon hiányzik belőlünk az igaz, őszinte és becsületes szerénység, amely a kézművest arra kényszeríti, hogy végigcsinálja a tanonc-éveket és a művésznek megparancsolja, hogy vizsgálja meg önmagát: valóban eléggé tehetséges-e, hogy mint zseniális alkotó merjen szerepelni. A politikusoknak is meg kell gondolniuk, hogy tanulniok és alaposan fel kell készülniök erre a népek életével játszó pályára, de fiatal lány életére is katasztrófális hatással lehet, ha az öntudatos magabizást véletlenül összetéveszti a — beképzeltséggel.

Henry Duvernois

PANASZ

Irta: Papp Jenőné

*Oly messziről jöttem s oly nehéz volt
utam,*

*De most, hogy trónodig elértem, Uram,
Nyujtsd kezedet, hogy fáradt fejemet
Tenyeredbe hajtsam.*

*Egy kékcs csillag kísérte utam,
Tán kórházi lámpa volt, én nem tudom,
Uram,*

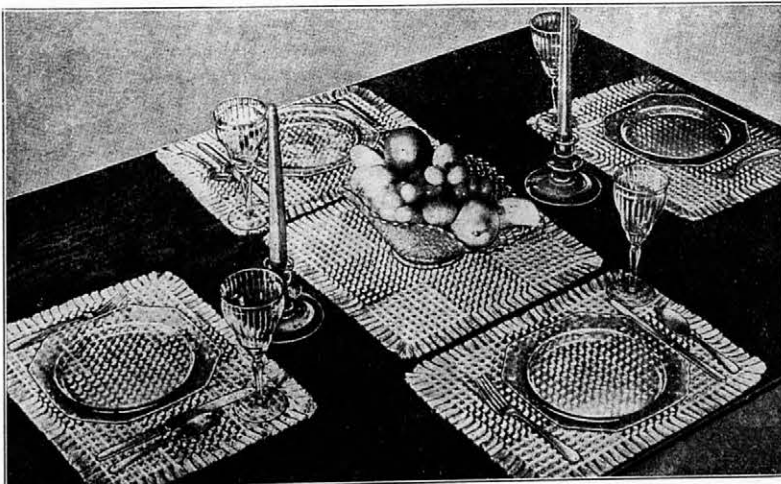
*S hogy így meztelenül elérkeztem Eléd:
Nem volt a földön semmi aranyom
S ékességre nem tellett, bizony.*

*Ó, nem jó a földön embernek lenni!
Gyűlöletük ég, a szívüket marja, hogy
ki vagy:*

*Wotan? Mohamed? Buddha? Jehova?
Nem a lényeged, a neved kell a harcra
Emlékszel még, Uram, régi kép-
másodra?*

*Gigászi ujjad legszebb játékára?
Én vagyok, Uram! Ilyen bemocskoltan,
Ilyen étlettől torkig jóllakottan:
Úgy-e, nem kell többé a földre
visszamenni?*

*Földre visszamenni, mindig alázkodni...
Hazajöttem, Uram, engedj ittmaradni.
... Kórházi ágyon egy halott mosolyog,
Egy szegény ember meghalt, csak
ennyi, semmi több.*

Terítés uzsonnához

NÉHÁNY SOR XANTHIPPE VÉDELMÉBEN

Mindenekelőtt ki kell jelentenünk, hogy ama bizonyos Xanthippe nem is volt — Xanthippe, holott minden oka megvolt, hogy azzá legyen. Képzeli el magukat, hölgyeim, Xanthippe helyzetébe, akinek a férje egy Szókratész volt. Igen, egy Szókratész, aki egész nap tétlenül csavargott az utcákon és tereken, aki minden jöttmentel végnélküli vitatkozásokba kezdett, aki filozófus volt, de soha egyetlen sort sem írt, aki soha nem dolgozott és ezért kétségbeesítő nyomorban sínylő-dött, ha pedig felesége ezért szemrehányást mert tenni, kijelentve, hogy felnőtt férfihez, pláne férjhez nem méltó az utcasarkon való álldogálás: akkor hosszú szónoklatot tartott neki, a belsejében lakozó «daimónion»-ról. Érthető, hogy ilyen házasságban a perovatvarok kikerülhetetlenek. Szegény Xanthippe mégis hüen és türelmesen kitartott Szókratész mellett, nem volt rosszakaratú és nem volt veszekedő, tehát nem volt — Xanthippe. A világtörténelem gyilkos iróniája, hogy mégis az ő neve lett a veszekedő, házsártos és gonosz feleség halhatatlan szimbóluma! ★ **Lélek-karcolások.**

Köztudomású, hogy a veszekedés az asszony egyetlen, természetéből folyó fegyvere. Amiképpen rendes verekedések alkalmával egymás hajába kapnak és összekarmolják egymást, az úgynevezett lélek-harcban kénytelenek az ellenfelet ilyen lélek-karcolással megsebezni. Fizikai erővel nem bírják, jönnek tehát a kis csetepáték fegyverei: a «kuklirédikációk» és egyéb szó-tördölések. A cél mindig helyes és jó, mert a veszekedéssel tulajdonképpen az ellenfelet akarják észretéríteni és megjavítani. On például, asszonyom, nemesszívú és békeszerető, mint egy földreszállott angyal. De hogy segítene magán, ha egy Szókratész volna a férje, aki semmivel nem törődik, aki nem keres kenyeret és minden idejét a vásártéren tölti? Bizony, nem marad más, mint patáliát csapni és megint patáliát, amíg férjünk meg nem elégteli a dolgot és a házbéke érdekében rendezőbb életet nem kezd. ★ **A papucshős.** Megállapított tény, hogy az úgynevezett hős férfiak, akik a harcmezőn bátran küzdenek és súlyos sebeiket panasz nélkül viselik: ha borotválkozás közben kis karcolást ejtenek magukon, úgy kétségbeesnek, mintha a poklok minden kínját kellene elszenvedniök. Egy kis tűszúrás, vagy karcolás elviselhetlenebb a számukra, mint az igazi, komoly sebesülés. Ugyanez áll a «lélek-karcolás»-ra is. Ne tessék csodálkozni, hogy éppen azok a férfiak, akik a kemény életharcban valósággal hősök: otthon egész kicsire zsu-gorodnak össze és papucshősökké válnak. Ez pedig az asszony taktikai képességétől függ. Achillesnek is volt «Achilles sarka» — amit az okos asszony meg-érez és ki is használ. A férj ugyan visszafeleselhetne és bebizonyíthatná, hogy mégis ő az úr a házban: ebben az esetben azonban egyenlőtlen fegyverrel küzdene, mert ehhez sokkal jobban ért az asszony. Nincs más megoldás, mint a szimbólikus «papucs», az asszony pedig egyre jobban beleéli magát Xanthippe szerepébe, ami aztán második természetévé válik. Csakhogy ennek nem muszáj és nem is szabad idáig fajulni! ★ **A veszekedési szenvedély.** Ugyanígy van ezzel is, mint a morfium-szenvedéllyel, amely eredetileg a gyógyszer észszerű adagolása volt és csak később vált szenvedéllyé. Vizsgáljuk meg tehát: mi az oka és alapja az asszonyi veszekedésnek? A legtöbb esetben azt fogjuk látni, hogy a feleség alacsonyabbrendűségi érzése, amiért kizárólag a férj felelős. Minden asszony méltatlan és csúnya dolognak tartja, hogy a házasságban meg-ingott pozícióját Xanthippe fegyvereivel szerezze vissza. Ez a harcmodor ki is küszöbölhető, ha a férj elismeri az asszony jogait és meghallgatja panaszait. A feleség pedig, amint észreveszi magán a Xanthippe-természet első jeleit, rá kell jöjjön — persze, a férj segítségével! — hogy nem okvetlenül szükséges «karmolnia». ★ **Az érzések kiszivattyúzása.** Fontos tehát, hogy kinyomozzuk a veszekedési szenvedély valódi okát. Ha az okot kiküszöböljük, a feleségből nem lesz Xanthippe. Ha azonban az ok — jogtalan, például: ha a feleség megtiltja otthon a dohányzást, mert a függönyök megárságnak tőle és megkísérli, hogy akaratának veszekedéssel szerezzen érvényt, — a férj csak nyugodtan szivarozzék tovább. Az asszony úgyis megúrnja és abbahagyja. Később pedig már meg se fogja kísérelni, hogy saját szeszélyét keresztülerőszakolja. Legfeljebb «hajánál fogva előráncigál» valami alaptalan dolgot, hogy kiabálhasson és veszekedhesék, ami által könnyít a lelkén. Az érzések ilyen kiszivattyúzása időnkint kikerülhetetlenül szükséges és utána édes a kibékülés. Bármily paradoxonnak is hangzik: a veszekedő Xanthippe tulajdonképpen a békés harmónia érdekében — veszekszik. A férfiek között is vannak Xanthippék, de róluk ne beszéljünk.

Nyáralás

Barátom, a gyakorló férj, négy hetet a tenger partján töltött. Természetesen a feleségével. Barátom egész esztendőn át húzza a nagyvárosi igát, az idegszálai úgy össze-vissza vannak gubancolódva, mint egy telefon hosszú zsinórja, amit egyik szobából a másikba cipelnek, — szóval nyugalmat, pihenést, édes semmittevést ajánlott neki az orvos. Barátom most jö-haza és elmondotta a szabadsága történetét.

— Tudod — kezdte — az volt mindig a legfőbb vágyam, hogy ne akkor feküdjem le, amikor kivet az ágyam magából. Abban a tengerparti panzióban, ahol a feleségemmel erkélyes, déljelkévesű szobát vettünk ki, a nyaralási szezon alatt szokásos társasélet alakult ki. Pár nap elég volt és mindenkiel ismeretséget kötöttünk. Technikailag ez úgy történt, hogy a feleségem hol ennek az úriasszonynak a kisgyermekével kezdett ki, hol annak az úriasszonynak a borbélyá iránt érdeklődött és aztán szabadon elővezetett engem, bemutatva az ő „kedves ismerőseinek”. Magányos férfiak úgy kapcsolódtak be a mi körünkbe, hogy a feleségemnek pont arra az ujságra fáj a foga, ami egy legényember asztalán feküdt és felszólított, hogy kérjem el tőle a lapot. Röviden: reggel érkezünk és este már az egész panzió a barátunk volt.

— Ma este korán fogunk lefeküdni — mondta nőm —, mert egész nap utaztunk, úgy-e, drágám?

— Igen — feleltem én.

— Mondd, mit csináljak ezekkel a kedves Tamásékkal?

— Miért? — kérdeztem bambán.

— Mindenáron azt akarják, hogy vacsora után valahova elmenjünk velük.

— Azt hiszem, édesem, ne menjünk el — szóltam.

— Te mindig ilyen határozatlan vagy. Menjünk vagy ne menjünk?

— Jó, akkor nem megyünk.

— De nehogy nekem tégy szemrehányást, hogy nem engedtelek szórakozni. Végre is ez a te szabadságod.

— Igazad van. Akkor menjünk.

— Jó — pergett nőm nyelve —, nehogy holnap egész nap nyavalyogj, hogy zúg a fejed, hogy fáj minden csontod, mert én nem akartam, hogy éjjelutánig kimaradjunk.

— Nem, nem drágám... — nyugtattam meg aggódó feleségemet.

Tamásék két asszonnyal és három fiatal leánnyal fölszerelve jelentek meg a táncos kávéházban. Az öt lépés hosszú és öt lépés széles tánchelyen összepréselten robotoltak fiatal emberek öregasszony táncosnőkkel és öreg urak fiatal leányokkal. A mi társaságunk hölgytagjainak tévedésből sem akadt táncosa. Feleségem több-izben megrugott az asztal alatt. Így szokott társaságban telegrafálni nekem. Oda-hajoltam hozzá.

— Az Istenért, légy udvarias hozzá!... Nem látod, hogy a hölgyeket nem szóra-

koztatja senki. Táncolj velük, holnap úgyis alhatsz, ameddig akarsz.

Egymásután álltam táncba a két asszonnyal, meg a három leánnyal. Mikor már szuszogni sem tudtam, a feleségem rám-szólt a fogai közt:

— Miért hagysz itt szégyenszemre?... Azonnal táncolj velem!

Hajnali háromkor fáradtabban estem az ágyam, mint egy rakodóparti zsákhordó. Egy óra múlva szerenádra ébredtem fel. A figyelmes Tamásék adták a feleségem tiszteletére. Öt órakor egy négyzólamú férfi-vegyeskar riasztott fel mély álmomból. Kimentem az erkélyre. Négy munkás volt, szerszámokkal a vállukon.

— Milyen édesek, milyen muzsikálisok ezek az olaszok! — mondta elragadtatással a feleségem.

Hét órakor olyan tüzesen szikrázott be a nap a zsálugáter résein, hogy nem tudtam ágyban maradni.

— Nagyszerű — vélte a feleségem —, ez direkt jót tesz neked. Otthon mindig nyolckor ébredsz és elmaradsz a szép nyári reggeltől, ami olyan kellemesen hat az idegekre.

— Csakhogy én nem érzem jól magam, szívem — panaszkodtam.

— Mi bajod van megint?

— Minden tagom fáj.

— A fürdő majd rendbehozza. Egy-kettő, menjünk fürödni.

Bármilyen kívántam volna, csak a fürdőt nem; de hát Istenem, egyszer egy évben van szabadságom, ki kell használni. A víz nagyon hideg volt. Feleségem már tíz perce üszkált, míg én csak az alsó lábszáram közepénél tartottam és éppen ki akartam menni, amikor rámkidült:

— Ne tedd magad nevetségessé, kérlek. Mindenki bent van a vízben. Gyere már be!

Bementem. Tíz percig dideregtem, mert nőm ragaszkodott hozzá, hogy a pénzért élvezzem ki a tengert.

— Most pedig fekdj ki a napra! — hagyta meg energikusan.

Amilyen hideg volt a víz, olyan forrón ütött a nap. Lehebertem a mólóra. Zúgni kezdett a fejem, aztán tompa, mély álomba zuhantam.

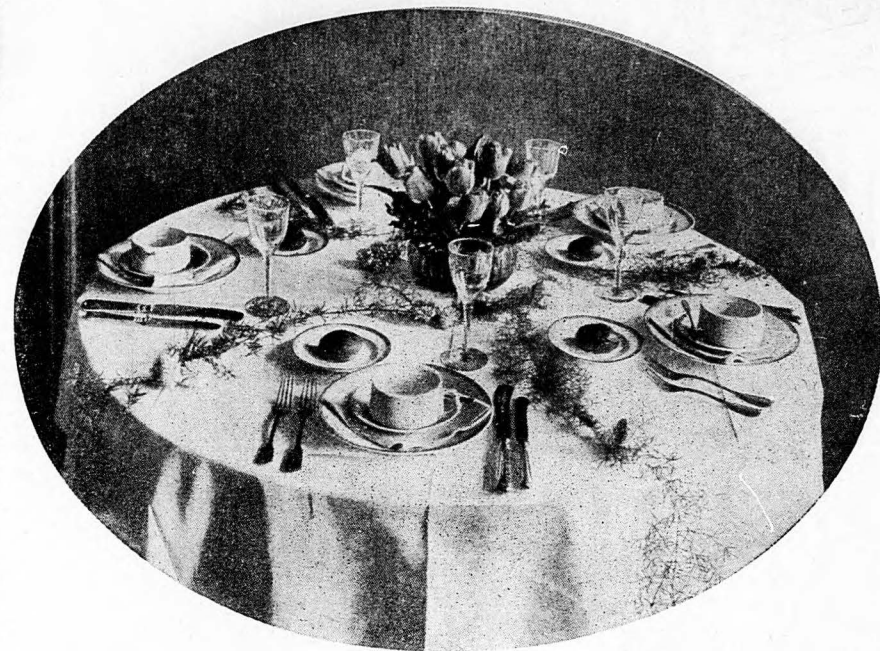
Még szerencse, hogy a feleségem csak fél-óráig udvaroltatott magának egy horvát fiatalemberrel, aki figyelmeztette, hogy meztelenek a vállaim, a karjaim... Így csak harmadfoku égési sebeket szenvedtem.

— Milyen jó, hogy szabadságon vagy, — mondta a feleségem. — Most legalább kényelmesen kezelhetjük ezeket a csunya égési sebeket.

Négyheti szabadságom lejárt. Még most is orvoshoz járok.

— És mondd csak, itthon jobb? — kérdeztem barátomtól.

— Annyiban, kérlek, hogy idehaza nincs szabadságom. Egész nap loholok a dolgaim után és csak este találkozom a feleségemmel.

Díszes terítés uzsonnához

„Az öregség — csak rossz szokás”

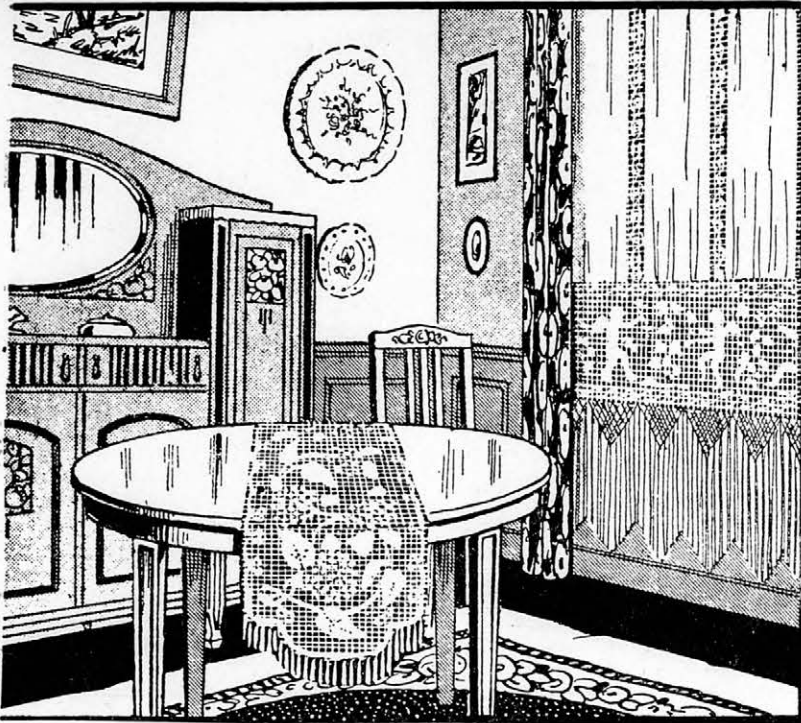
Nemrég valamelyik regényben olvastam ezt a megállapítást és azt hiszem, sok igazság van benne. A nagyon elfoglalt, tevékeny emberek, szóval azok, akik nem érnek rá megöregedni, fiatalok is maradnak. Nagy államférfiak, nagy táborno-kok és nagy művészek rendszerint meglepően hosszú és fiatalos életet élnek. Az ilyen aggastyánok között, akik egyáltalán nem hajlandóak megöregedni, nem ritka a nyolcvan éves. Nagyon sok író, művészt és a tettek embe-reit ismerjük, akik késő öregségükben is állandóan dolgoznak, akik életük tartalmát, szenvedélyeiket és ezzel együtt bőrüket frissen, testüket rugalmasan és szellemüket alkotóképesen őrzik meg.

Ezzel szemben, sok ember számára a nyugalomba vonulás egyenesen katasztrófális. Valamennyien tanui lehetünk ilyen természetű tragédiáknak. Egy hatvan-éves férfi erejének teljében van még, pompásan betöltheti hivatását, mint tanár, diplomata, vagy nagyiparos. Minthogy azonban elérte az úgynevezett öregségi korhatárt, hirtelen kényszerű tétlenségre ítélik. Ezzel nem csupán a nyugalomba-vonulás legfőbb elemétől, a valódi nyugalomtól fosztják meg, hanem a rákényszerített tétlenséggel megölik életkedvét és ezzel együtt az életét is.

— «Az ember csak akkor hal meg, ha nagyon akarja» — mondja egy dél-francia bölcsesség. Sajnos, ez nem teljesen fedi a valóságot, de ebben is sok igazság van. Azok az emberek, akik nem szenvednek olyan betegségben, ami megfosztja őket testi és szellemi mozgékonyaságuktól: tényleg meghosszabbíthatják fiatalaságukat és pedig oly módon, hogy meghosszabbítják tevékenységük időtartamát. De még abban az esetben, ha utólér a kényszerű nyugdíjaztatás, másféle tevékenységek maradnak a számunkra: a kert művelése, a szellem ápolása, azoknak a könyveknek az elolvasása, amiknek élvezetétől a tevékenység éve megfosztattak.

Tanulni? Az én koromban? De hát mit kezdjek most egy új tudománnyal? — szokták mondogatni az emberek, pedig nincs igazuk. Szókratész a börtönben és tudva azt, hogy másnap ki kell ürítenie a méreg poharat, verseket írt és képzőművészettel foglalkozott.

Használjuk fel tehát az öregkört arra, hogy tudásunkat gyarapítsuk. Töltsük életünk hátralevő idejét azzal, hogy megfiatalítjuk szellemünket. Biztosak lehetünk, hogy a test is követni fogja a jó példát. Ily módon az öregség nem lesz egyéb rossz szokásnál, amiről egy kis akarattal nagyon könnyen leszokhatunk.

Horgolt motívval díszített függöny és futó

HÓRY LÁSZLÓ LEVELE

Emlékezetes, hogy a kormányzó úr kívánságára a Vitézi Szék szorgalmazza vitézi ligetek létesítését a vidéken. A megszokott szobrok helyett sok helyen alapítottak már vitézi ligeteket. De messze kimagaslík az összes közül Dunaharaszti községé. A Festetich grófok ősi fészkében egy négy holdas parkot létesítettek. De olyat, hogy eláll a pesti ember szeme-szája is, ha meglátja. Gyönyörű szökőkutak, sziklacsoportok, magyaros virággyák tarkítják a vitézi ligetét. Minden vitéznek van egy tölgyfája. Hatalmas tölgyes a dunaharaszti hősök útja. Nyíl irányában futnak a park útjai a közepén fekvő nagy díszter felé, ahol üléseket szoktak tartani.

Mindez Földváry Aurél főjegyző érdeme, aki három esztendő alatt rendbehozta a csödben lévő község zilált pénzügeit. Sőt 60.000 pengőt fektetett be csak a hősök ligetébe.

Rövidesen magyar földbirtokosné lesz, a jelek szerint, az ősszel nálunk járt lengyel ballet egyik hölgytagja. Leitzkowna kisasszony még az amerikai revü-filmekkel elkényeztetett közönség előtt is szokatlan sikert aratott, gyönyörű mélytűző szemével, hajszálra tökéletes alakjával és végül, de nem utolsó sorban, nemzeti viszonylatban is kimagasló ballet-tudományával. Sokaknak feltűnt, hogy minden előadásán megjelent ugyanazon a helyen, egy visszavonult élelet élő, 40 év körüli földbirtokos. A hírek szerint a komoly földbirtokos nem ült ok nélkül annyiszor ugyanazon a széken. Rövidesen oltárhoz vezeti a szép lengyel ballet-táncosnót.

Távirat érkezett Amerikából, hogy a Nemzetközi Asszonyhétre elindult Budapestre Bandholz tábornokné, a hős amerikai tábornoknak felesége.

Ugyanakkor indult el a Smith californiai házaspár. Mindketten egyetemi tanárok. Ők a szó szoros értelmében vett legegyszerűbb californiai barátunk. Már több ízben jártak nálunk.

Egy nevjárt és nagyon szomorú fordulata van a szolnoki városi fegyelmi ítéleteknek. Köztudomású, hogy legnagyobb részt enyhe ítéletet kaptak a meghurcolt tisztviselők, sőt nem egynek az ártatlanságát mondták ki Szentesen. Az úgy szenvedő szereplői közül országsszerte legismertebb Glykaisz Gyula, aki a losangelesi olimpián kardvívásban segítette győzelemre a magyar csapatot. Ő a számvevőségben teljesített szolgálatot.

Most a városi állandó bizottság a szentesi ítéletet enyhének találta Glykaiszra, mert szerintük az ő hibája, hogy a felügyelet lazasága folytán visszaélések történhettek a javadalmi hivatalban. Ezért indítványozzák a képviselőtestületnek hogy fellebbezze meg a szentesi fegyelmi ítéletet súlyosbításért.

Ha szobalány légyottra megy, lehetne a címe a következő édes kis esetnek. Valamelyik délután öt óra tájban egy reszkei női hang hívta fel a rendőrség központi ügyeletét és közölte, hogy ebéd utáni időmából felébredve, be akart menni a fürdőszobába, de az belülről be van zárva. Valószínűleg betörő van a lakás egyik részében.

Azonnal kiment két detektív a tett színhelyére, fülöncsípni a hivatalon délutáni látogatót. De betörőnek nyoma se volt. Ellenben a szomszédok vallomása szerint kiderült, hogy a szobalány észrevétlenül akart kisuhranni és kímászott a fürdőszoba ablakán, maga után bezárta az ajtókat és a kulcsokat magához vette. Arra számított, hogy amíg úrnője felébred, ő már visszajön titokzatos úttárol. Úrnője rosszul aludt azonp, így lett betörő-riadóalom rendőrségi beavatkozással a szobalány találkáiából.

Kevesen tudják Imrédy Magdáról, az ismert korcsolyabajnokról és bákirálynőről, hogy a legkomolyabban tanul évek óta. Filozófia doktorátusra készül. Ráadásul a római egyetemen. Most utolsó éves hallgató. A napokban hazajött egy hétre a szüleihez és magával hozta legjobb barát-nőjét, egy olasz miniszter kislányát. Az olasz kisasszony kitűnően érezte magát Pesten, alig akart hazamenni.

Visy László főhadnagy szeptemberben vezeti oltárhoz Kisfaludy-Stróbl Évát.

Orel Gáza hosszú tanulmányutat tett Bécsben, Párizsban és Berlinben. Egy most készülő szociológiai munkájához gyűjtött anyagot.

De Chamari gróf Németországból egy hétig Budapesten szórakozott. Gyönyörű 6 hengeres, 2 üléses sportautóval érkezett Budapestre, hogy «méltóan vegyen búcsút Európától». Amerikába kellett ugyanis utaznia hosszabb időre. Kevesen tudják, hogy a pesti kirándulás szerencsétlenül végződött. Utolsó este a gróf ragogyó kocsija összeütközött gróf Szapáry Antal kocsiával. 2500—1500 pengő az összeütközés ára. A gróf kénytelen volt autót nélkül utazni Amerikába. Pesti barátai vállalaták, hogy rendbehozzák az autót.

Jámor Jánosné leánya: Irénke, Ujpest.
(Foto: Gruber Sára, Ujpest.)

AMIG ELJÖN AZ IGAZI R E G É N Y

Irta: Forró Pál

XII.

Az ünnepi ebéd remekbe készült fogásai, sajnos, nem érvényesülhettek érdemük szerint, mert a pecsenyét nemcsak ízes mártásokkal öntötték le, hanem rájuk zuhogtatták a véget nem érő felköszöntők áradatát is. Kiderült, hogy Gyopárosligeten mindenki szónok és mindenki csökönyösen ragaszkodik ahhoz, hogy elpuffogtassa frázisait. Kunos úr, aki kormányfőtanácsosi címre pályázott, álszerénykedéssel beszélt szerény képességeiről, melyekkel mindenkor a közérdeket igyekezett szolgálni és összefogásra, együttes munkára hívta fel Gyopárosliget vezetőit...

A VII-ik Henrik módjára készített bélszín közben egészen kihűlt, de még mindig nem lehetett zavartalanul enni, mert dr. Tatár a kormány atyai gondoskodásáról kezdett szónokolni és megköszönte az államtitkár úrnak magas látogatását... Sajnos, a szárnyasok is hiába illatoztak és gőzölögtek csábítóan. Medgyessy képviselő úr azt hitte, hogy a képviselőházban tartja távszónoki gyakorlatát, miközben kimutatta, hogy az Árpád-gyógyforrás a nemzeti erő szimboluma, amely a mélyről tör elő, hogy meggyógyítson minden bajt, nyomorúságot...

A jeges bomba pocskéká olvadt mielőtt megehetnék volna, mert Galambos patikus úr humoros beszédet tartott arról, hogy ő most már becsukhatja boltját, mert az Árpád-forrástól olyan egészségesek lesznek az emberek, hogy nem lesz többé szükség gyógyszerre... Turi Bandi verses toasztban ilyeneket mondott:

Nézd az Árpád-forrást, víz buggyan belőle,
És mi azért mégis tűzbe jövünk tőle!
Új hajnala támad Gyopárosligetnek
Jönnek a vendégek, akik majd fizetnek!
Pénzért vizet adunk, jó üzlet ez kérem,
Ezért kiáltom én: Árpád-forrás, éljen!

A cigányok az Árpád-forrás-csárdást játszották, a kések, villák, poharak csörömpöltek, a szónokokra már senki sem figyelt, noha azok az erőlködéstől vörösen igyekeztek túlkiaibálni az általános zajt, nevetségélest.

Márta alig evett valamit. Nagy lelki erejébe került, hogy itt tudott ülni a felvirágozott ünnepi teremben, a főhelyen, az államtitkár mellett. Erre a meglepetésre nem számított. Ő csak éppen meg akarta mutatni Gyopárosligetnek, hogy nem

hagyja elnyomni magát, szembeállítva a rosszulindulattal, okatlan gyűlölködéssel és pletykákkal.

Nagy bátorság, mindent kockáztató hősiesség kellett ehhez.

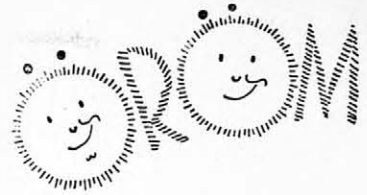
És kiderült, hogy mégis gyáva, megrémült kis madár lett belőle. Borghy váratlan megerkezése, ez a különös találkozás, felborította lelki egyensúlyát.

Milyen különös szemekkel nézett rá Borghy. Hogy felragyogott az arca, milyen leplezetlen indulatok rohanták meg, amikor megpillantotta. Mint akit váratlan öröm és meglepetés ért...

És neki is... hogy remeg a szíve, a toroka összeszorul... egy falatot alig tud lenyelni!

De hát mi történt? Mi köze van neki ehhez a férfيهz, akivel még alig beszélt életében? Aki most eljött és egyszerre megváltoztatta körülötte az egész világot. Az ellenséges, gúnyos arcok széles és alázatos mosolyra húzódtak.

A hölgyek egymásután kérdezték:

a napozás

ha

CAOLA

KRÉMET
használ

A Baeder CAOLA vitaminos krém megakadályozza a bőr felégését és az ennek nyomán keletkező fájdalom bőrhámlást. A CAOLA krém tökéletesen felszívódik, egyenletesen barnítja és bársonysímává teszi a bőrt.

Az U. S. A. a hirdetések tükrében

Paul Morand, a híres francia író, Amerika egyik legaiaposabb ismerője szerint, aki az U. S. A-t igazán ismerni és megérteni akarja, annak amerikai napilapot kell vennie és a hirdetéseket elejétől végig elolvasnia. Kétség se férhet hozzá, hogy a mi európai hírlapjainkban ilyen hirdetés még nem jelenhetik:

Komponistát csinálunk Önből! Beethovenért és Wagnerért még ma is, a gazdasági válságban adnak pénzt az emberek. Több pénzt kereshet, mint Wagner, ha a mi levélbeli utasításaink szerint komponálni tanul és Hylton is fogja játszani az Ön slágeréit. Sikertelenség esetén visszaküldjük a pénzt. Csak öt dollár!

Amerikában attól se riadnak vissza, hogy korunk nagyjait szerepeltessék a hirdetésekben. Egy chicagói újságban olvasható:

Vajjon mi Edison sikerének titka? Csodálkozni fog, ha megtudja, hogy a nagy feltaláló minden szenzációs ötletét a mi szenzációs „Kaf” kávépiluláinknak köszönheti, amelyek izgatók, átoműzők és mégse ártalmasak az egészségre. Kis csomag, stb.

Az amerikaiak általában véve nagyon hiszékeny természetűek. De mindannak épp az ellenkezőjét hiszik, ami az újságok első oldalán áll, szenzációs tálatásban. Annál inkább hajlandóak elhinni mindazt, ami feltűnő és szép szedésű formában kerül a szemük elé. Például:

A Young-fürdőkhöz szükséges orchidea-kenőcs garantáltan fiatalító hatású. Hasonló eredmény érhető el piluláinkkal. Mr. Allan Forster bevett két ilyen pilulát és azonnal friss lett, egészségesen felkelt és még 28 esztendőig élt.

Egy táncmester így ajánlja egyéni stepp-módszerét:

Aki ma nem steppel, nem is egész ember. A steppelés fontosabb, mint az evés és az alvás. Clark Gable naponta 6—7 órát steppel és azt mondja, hogy a steppelés az egyetlen igazi életcél. 50 centért levelet küldök Önnek, amelyből jobban megtanul steppelni, mint Fred Astaire.

Ugyanebben az újságban olvasható:

Vegye ki szájából a rágógumit és két percig gondolkozzék, hogy mi a férfi haj nélkül? Roncs, rogyogant figura, a nők megvetésének és férfitársai gúnyjának céltáblája. De még nem késő, ha kivágja az ittlévő szelvényét és beküldi hozzánk, egy dollár kíséretében. A mi hajkenőcsünk használata folytán olyan szép és nagy haja lesz három hét alatt, mint Greta Garbóé. És ha mégsem, akkor visszaküldjük önnek a dollárt.

A legkülönösebb dolgokat hirdetik az amerikai újságokban; házasságokat, brids-partnereket, recepteket whisky, kölnivíz, pezsgő és pilseni sör készítésére, 30 centért „perfekt” francia tudás, vagy boztanfolyamot, sőt 50 centért a „diplomácia magas iskoláját”. Megtudjuk, hogy G. D. Bryon azért futotta be fantasztikus politikai karrierjét, mert végteszínálta 50 centért a „magas diplomácia” levelezési tanfolyamát. Hogy ki ez a G. D. Bryon? Sejtelmünk sincs róla. De ezzel nem is törődik senki. Fő, hogy benne van az újságban és akkor igaznak is kell lennie. Hihetetlen naivítás van az amerikai újság-olvasókban és senki nem csodálkozik azon, hogy egy absztinenciát hirdető újság nagyon melegen ajánlja a francia konyvakot és hogy polgármesterválasztás előtt a jelölt az újság első oldalán, mint közveszélyes gyöngélméjű szerepel, akinek ráadásul még elbocsátó levele is van a Sing-Sing fegyházából, de ugyanannak a lapnak a hirdetései között teljes oldal bizonyítja, hogy ugyanez a „gyöngélméjű” olyan hihetetlen karriert futott be, amilyet még egyetlen amerikai sem és hogy ehhez a politikai zsenihez viszonyítva maga Lincoln Ábrahám is jelentéktelen senki volt. Az Egyesült Államokban lehet hirdetni mindent, amit akar az ember és ahol akarja, csak a megfelelő tarifát le kell fizetnie és senki nem gondol semmi rosszra. Az amerikai olvasó nagyon jól tudja, hogy pénzéért az újságok hirdetői oldalait, bármily vonatkozásban készséggel állnak rendelkezésére.

Természetes, hogy ezek a hirdetések speciális humorral is bírnak. Megtudhatjuk, hogy Paderevszky, a világhírű zongoraművész, csak azért aratott annyi sikert, mert minden hangversenye előtt „zongorakrém”-mel kente be a kezét. „A zongorakrém ugyanis a bőrt megpuhítja és az ujjidegeket megacélozza!”

Egy beretvapenge-gyár így hirdet:

Stop! Aki idáig olvasott, gyorsan tegye félre az újságot és siessen a legközelebbi szaküzletbe. Már csak két hétig árusítjuk csodálatos „Star-and Stripes” pengéinket. Csak két hétig a világ legjobb borotvapengéit! A terminus letelte után a gyártást beszüntetjük és a gyárat bezárjuk. Mert a mi borotvapengéink oly kitűnőek, hogy aki egyszer borotválkozott velük, annak többé nem nő ki a szakálla és a bajusza, tehát több pengére szüksége nincsen: miért is leállítjuk az üzemet.

— Hogy vagy drágám? Hol bujkáltál eddig? Miért nem mutattad magad? De milyen nagyszerűen nézel ki! És milyen szédtőően jó a ruhád! Remélem, szívecském, ezentúl sűrűbben leszel látható... Mikor vagy szabad?... Egy kis zsúr lesz nálunk... Boldogok lennénk, ha eljőnnél!

De ugyanezek az arcok dühösen torzulnak el Márta háta mögött és epésen sziszegik:

— Már szóba sem áll az emberrel! A száját is alig nyitja ki... Mintha nem is hallaná, mikor hozzá beszélnek. Nagyon fejébe szállt a dicsőség, hogy államtitkár a barátja...

Mint a felbolygatott darázsfaszek, zümmögött, forogott megint a hölgytársadalom. Hálásak voltak Galambosnének amiért kimondta végre azt, amire valamennyien gondoltak, hogy Márta nyilván barátja Borghynak.

— No de mégis csak tapintatlanság ömlesztősága részéről, hogy ide ülteti az asztalfőre! — jegyezte meg Bence Jánosné.

Hirtelen dermedt csend támadt. Borghy emelkedett szólásra:

— Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim!

Őszinte szívvel köszönöm a meleg szavakat, melyekkel megtisztelni szívesek voltak. A legnagyobb elragadtatással néztem azt a sok szépséget, amely már megérkezésem első perceiben is pazar bőséggel tárult elém itt Gyopárosligeten. De őszintén szólva mindez nem is lepett meg túlságosan azok után, hogy Gyopárosligetnek olyan bájos képviselőjét sikerült felfedeznem asztalszomszédnóm személyében, akit a pesti előkelő társaságokból már volt szerencsém ismerni és tisztelni. Ezt az előkelő és finom szellemet, melyet az ő személyén keresztül tanultam csodálni, tapasztalom itt mindenütt, amerre csak nézek. A hölgyek elragadó bája és eleganciája, az urak mindenre kiterjedő figyelmessége és lelkesedése valóságos paradicsommá varázsolják ezt a nagyszerű furdóhelyet, amely csak most fogja elfoglalni méltó helyét...

A pletyka le volt szerelve. A hölgyek kénytelenek voltak lenyelni a keserű labdacot. Hiába minden. Márta szerencsés sorozatban van. Nem lehet elnyomni, megfojtani. Legokosabb barátságos arcot vágni a kellemetlen játékhoz. Már csak azért is, mert a férjek izgatottan súgták feleségeiknek:

— Dacsónét okvetlenül és minél előbb meg kell hívunk!

— Csak elfogadjá! — mormogtak a hölgyek.

— Persze... előbb halálra sértitek és most benn vagyunk a bajban! — izgultak a férjek.

Ebéd után, mikor szinte átláthatatlan ködöt ontottak a szivarok és cigaretták, Borghy halkan azt mondta Mártának:

— Szeretném megismerni az édesanyját... Ha megengedi, később felkeresem magukat!... Majd, ha túlesem a még kötelező beszélgetéseken...

— Azt hiszem, László, jobb, ha nem találkozunk...

Borghy megütöközve nézett a fiatal asszonyra és furcsán kérdezte:

— Haragszik rám?

— Nem. De benünket olyan sok minden távolít el.

Emlékek... És a vidéki pletyka,

amely máris ajuldozik és körmeit

hegyezi, hogy szét-

tépien...

— Tudom. Ezért

szőttem be magát

beszédembe.

— Köszönöm. De

nekiünk most el

kell válnunk.

— Nem a k a r

többé látni?

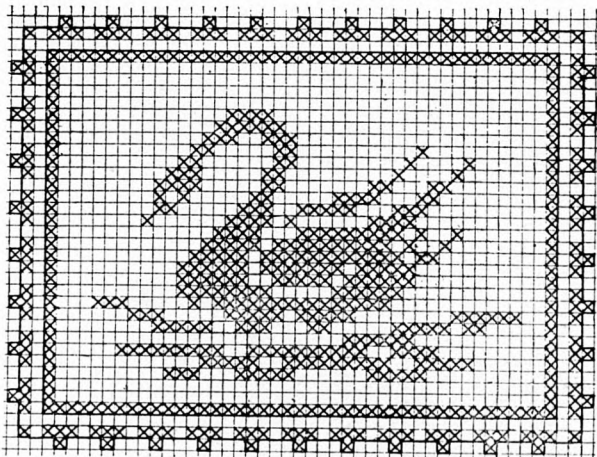
— Talán majd

egyszer... Pes-

ten!

Nem lehetett foly-

tatni a párbeszéd-

Kerestöltéses tálcakendő. Leírása kézimunkarovatunkban

det. Medgyesy képviselő az államtitkárhoz lépett:

— Kérlek László bátyám, a hölgyek meg akarják köszönni gáláns szavaidat, melyekkel megemlékeztek róluk...

Kunsné remek krizantémot nyújtott át és mint a jelenlévő hölgyeknek saját akaratából ki-nevezett elnöknője, sorba kezdte bemutatni őket:

— Engedje meg, méltóságos uram, hogy bemutassam Gyopárosliget vezető hölgytagjait: Bencéné... Galambosné... dr. Tatárné...

Márta felhasználta ezt a pillanatot és észrevétlenül kisurrant az étteremből. A hall teljesen üres volt. Márta szinte menekülés-szerűen sietett a kijárat felé. Ekkor hirtelen, mint egy sötét árnyék, Huber Guszti lépett ki az egyik oszlop mögül.

— Vártalak — mondotta izga-

tott, fojtott hangon. — Egész idő alatt csak téged figyeltelek.

Márta riadtan mőkent vissza. Nézte a felindult férfit, aki most megint tegezte, mint régen, mikor még pajtások voltak.

— Sokszor akartam átmenni hozzád — súgta rekedten Guszti — nagyon fontos, életbevágó beszélnivalóm van veled... Meg akartam mondani, hogy én még mindig szeretlek...

— Örült! — mondta rémülten Márta. — Kérlek, ne tartóztass, egy pillanatil sem hallgathatlak tovább.

— Amíg férjed volt, hallgattam. De most már tudod, hogy csak én szeretlek igazán...

— Feleséged van...

— Miattad vettem el... Teri nem szeret engem... El fogom tudni intézni a békés válást...

— Az Isten szerelmére Guszti, térj eszedre... Én soha többé nem megyek férjhez!

— Mondd, mit akar tőled Borghy László? Szereted?

— Társaságbeli ismerősöm... Férjemnek volt barátja...

— Feleségül akar venni?

— Esküszöm, félrebeszél!

— Lehet! Akkor is te vetted el az eszemet. Figyelj rám, Márta! Én soha nem egyezem bele abba, hogy ismét másé légy. Vagy az enyém, vagy senkié! Megértted?

— Micsoda jögon mersz velem így beszélni?

— A szenvedéseim, a láthatatlan könnyeim jogán!

Mártán mély megindultság vett erőt.

— Kedves jó Gusztim... tudom, hogy csakugyan te vagy a legjobb, leghűbb barátom... De vélem nagyon különös dolgok történtek, amióta elszakadtunk. Lélekben, testben egyaránt megváltoztam... Én már nem vagyok az a régi Márta, akit te szeretted. Hidd el, nagyon csalódnál bennem... Hagyj az utamba menni, Guszti. Ha valóban szeretsz, nem akarhatsz még szerencsétlenebbé tenni, mint amilyen vagyok!

A férfi szeme könnyes lett.

— Ha tudnád mennyire megaláz, hogy csak így bujkálva és súgva beszélhetek veled... Igen, veled különös dolgok történhetek, titkok, melyek sohasem fognak megvilágosodni előttem és amelyek egyre messzebb sodornak...

Márta gyengéden megfogta a férfi kezét.

— Te nem lehetsz hozzám rossz, Guszti. Nem is hiszed, mennyire hálás vagyok értékes barátságodért. Talán csakugyan rossz voltam hozzád. De meg kell bocsátanod. Minden ember a végzetét követi, Guszti és ez a végzet gyakran másfelé ragad, mint az érzelmek... Sze-

Lug és szappan

a haj ellensége!

A szappannal való mosás alkalmával annak lugtartalma miatt a haját felduzzasztja, ami ártalmas. Ezen felül a szappan a hajon csunya szürke lerakodást hagy hátra. Használjon tehát lug- és szappanmentes NEO-SHAMPOON-t.

Neo-Shampooon "folyékony"
is kapható, P. —90 és P. 2.40

Óvakodjunk a telkiismeretlen utánaosztóktól
Mindennél kapható! Mihály Ottó, Podmanický u. 45

Szeretek rohanni

Óh, úgy szeretek ezen a vágató, siető életen

Végigrohanni

Oly nagyon szeretek nesztelen, halk

utcákon

Végigsuhanni

Valami vad, vad lendület hajsza! unostalan

Előre,

Lázasan hajszolom a lábam

Elérhetetlen mezőkre.

Rohannom kell, mert oly sietős, oly

szaladó

Az utam,

Mint tébolyult zongorán végigcikkázó

Örült futam.

Könnýű sóhajjal, fáradt agyamban

Igy szelem át majd a világot

S hátlatelt szívvel leszakítok

Minden utambaakadó virágot.

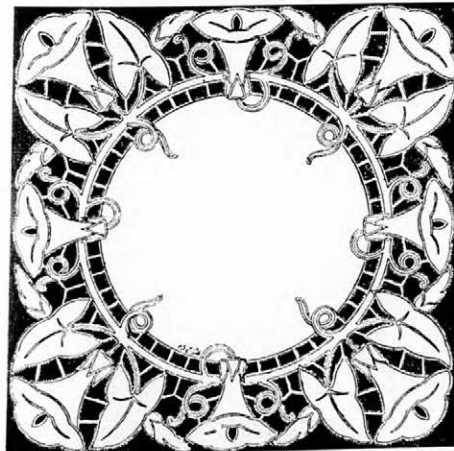
Ruth Erzsébet

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestéssel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld:

Vezérképviselet:
Teréz-körút 40—42/a

Risliő terítő. Leírása kézimunkarovatunkban.

Ez is érdekes!

„OLCSÓBB“ ÉS „DRÁGABB“ LEHELÉS. Normandiában, az országutak mellett, sűrűn találhatóak táblák, a következő, kissé furcsán hangzó felirattal: „Itt lehelhetnek a lovak! Lovak rövid farkkal 2 frankért, lovak hosszú farkkal 4 frankért.“ A normandiai parasztok ezt a kétféle díjszabást a következővel indokolják: ha a legyen a rövidfarkú lovat kezdik macedálni, kénytelen a fejével elkergetni és ezalatt nem lehelhet; a hosszúfarkú ló azonban a farkával üzi el a legyeket és egyetlen pillanatra se kénytelen félbehagyni a lehelést. Valljuk be, hogy a normandiai parasztok érdekes indoklásában nagyon sok igazság van.

★

A HARAG VÉNIT ÉS CSÜNYÍT. Ez a régi népi bölcsesség, most már tudományos megállapítást is nyert. Kiderült, hogy bizonyos mirigyek, amelyek a sejtek felújításához szükséges nedveket, az úgynevezett „enzyme“-ket választják ki, azonnal beszüntetik tevékenységüket, amikor mérges az ember. Pedig ezek a nedvek rendkívüli fontosságúak az új sejtek felépítése és táplálása szempontjából. Ha a mirigyek nem működnek, az anyagcsere lassúbb és kevésbé alapos lesz, aminek következtében a felújításért értéke süllyed, sőt egészen jelentéktelenné válik. A szervek rendes ujjazületése nem következik be, a bőr meglazul és ráncos lesz, a haj nem részesül elegendő festékanyagban és fellépnek az öregedés szemmel látható tünetei.

★

SKÓT HÍDMAZOLÓK. A Firth of Forth felett vívő híres vasuti híd festésére harminc főből álló, meghatározott létszámú munkáscsoportot használnak, akik egész életükben ezen a hídon dolgoznak. A hidat egyik végétől a másikig be tudják festeni. addig mázolják a hidat, amíg el nem érik a másik végét. Aztán megint előlről kezdik, visszafelé! Ötven tonna vaslakk és három estendő szükséges, amíg a hidat egyik végétől a másikig be tudják festeni. A Firth of Forth fölött vívő hatalmas híd mázolója csak az lehet, aki már fiatal korában elkezdte ezt a veszedelmes munkát és megszokja a híd szédtű magasságait. Amikor pedig valamelyik munkás elhalálozik, rendszerint a fia veszi át a helyét.

★

A PÓKOK GYORSABBAK, MINT AZ AUTÓVERSENYZŐK. Igen, a pókok könnyűszerrel verik a föld minden élőlényének sebesség-rekordját. Londoni tudósok megfigyelései szerint például a pók egyetlen másodperc alatt saját hosszúságának a százszorosát képes bejutni. Ha ezt átszámítjuk a világ legnagyobb sebességrekordjára: ez a gyorsaság megfelel egy olyan versenyautó elképzelhetetlen gyorsaságának, amely egy óra alatt 4800 kilométeres utat tesz meg.

★

UDVARIASSÁG A LAKÓKKAL SZEMBEN. Párizsban azokon az utcákon, ahol csak egyirányú járműközlekedés folyik, az autók nem állhatnak meg mindig az utcának ugyanazon az oldalán, mert ez igazságtalanság volna a lakókkal szemben, akik az utcának ezen az oldalán laknak. A kocsi tehát a hónap páratlan napjain a páratlan számú házak oldalán, a páros napokon pedig a páros számú házak oldalán tartanak pihenőt.

rettelek és mindig szeretni foglak drága jó pajtásom... de ez a szeretet tisztára testvéri... Ne haragudj rám. Én most életemnek igen nehéz harcát vívom. Nagyon el vagyok hagyatva... Magam is csodálom bátorságomat, hogy még élni tudok. Rettenő dolog panaszszó nélkül szenvedni. Én még az édesanyámnak sem panaszodom. Csak most, neked árulom el, hogy végtelenül boldogtalan vagyok. Úgy-e, nem bánatsz te is? Nem válhatsz ellenséggemmé, mikor mindenki elhagyott, mikor halálos rémülettel lesem, hogy merre, hová fogok sodródni? Olyan jól esne tudni ebben az ijesztő szédületben, hogy mégis van valaki, akire számíthatok, aki aggodík értem és aki talán egy kicsit vigyáz is rám!

A férfi mély megindultsággal csókolta meg a tenyerében tartott, reszkető kis kezét.

— Enám mindig számíthatsz, Márta! Márta szemében meleg fény csillant. — Köszönöm Guszti! Bizonyos voltam ebben!...

Még egy hálás kézszerítés és Márta elsietett.

★

Egy órával utóbb Borghy hatalmas Mercedes-kocsija a Bényei-pensió előtt állt meg. Márta sápadtan fogadta.

— Nem lett volna szabad idejőnnie! — mondotta halk szemrehányással.

— Bocsásson meg, hogy nem engedelmeskedtem! — válaszolta Borghy. — De nekünk van egy régi, befejezetlen beszélgetésünk, melyet feltétlenül folytatnunk kell. Amikor legutóljára találkoztunk, kettőnk közül maga volt a bátrabb és erősebb. Én akkor azt hittem, összedől körülöttem a világ... Azóta sokkal nyugodtabban mérlegetem mindazt, ami történt. Akkor még szemrehányásokkal halmoztam el magamat. Úgy éreztem, én vagyok a bűnös, hogy csakugyan túlságosan elhanyagoltam Paulettet... Ma már egészen másképpen gondolkodom.

— Az én nézetem is megváltozott, László!

— Hogy érti ezt?

— Rájöttem, hogy még mindig szeretem Gyurit!

— Azt az embert, aki ilyen hidegen és cinikusan megcsalta magát?...

— Talán én is bűnös vagyok ebben. Nem tudtam, vagy nem akartam hozzá alkalmazkodni...

— De hát hová lett a maga fölüeny okossága és bátorsága?

— Az érzéseink erősebbek az eszünkéül.

— De a válasba mégis beleegyezett?

— Nem volt jogom erőszakkal visszatartani, ha menekülni akart tőlem. Ha nehézséget gördíték a válasz elé, úgy ez bosszúnak látszott volna. Túlságosan gusztustalan módja egy férfi megtartásának. Borghy különös mosollyal nézett Mártára.

— Mondja... hallott már rólok hírt, amióta eltűntek?

— Nem! Semmit sem tudok róla!

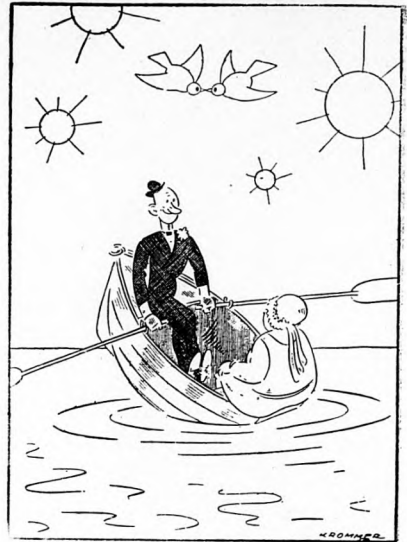
— Hát én szívesen szolgálhatok felvilágosítással! — mondotta Borghy. Kivette zsebtárcáját és abból néhány levelet halászott elő.

— Maga leveleket kapott? — kérdezte elképedve Márta.

— Igen. Bizalmas rendőrségi jelentések. Nemzetközi megfigyelő hálózatunk kitűnően működik. Parancsolja, ez az első. Capriból keltezték április 17-ről. Majd felolvasom... „Dacsó György és a kíséretében levő hölgy a Viktória szállodában szálltak meg három nap előtt“...

— Ahol mi laktunk! — jaidult fel Márta.

— Az első nap vitorlásan Sor-

NASZUTASOK

rentóba mentek. Este résztvettek az Edenben rendezett táncmulatságon, ahol a hölgy általános csodálatot keltett remek toaletttjével és elragadóan bájos táncával. Tengeri rákot, szárnyast és pezsgőt vacsoráztak... Márta úgy érezte, mintha minden szóval tört forgattak volna szívében. Ők is ezt vacsoráztak Capriban. Szabad emlékeket így meggyaláznai, érzéseket ennyire lábál taposni?

— Másnap Nápolyba rándultak — olvaszt Borghy kíméletlenül tovább. — Hosszú időt töltöttek a Posilipón, ott is ebédelték... Este végignézték az ott vendégszereplő operatársulat előadását. A hölgy a páholyban egy kis féltékenységi jelenetet rögtönzött, mert Dacsó feltűnően látszóvezte a balett egyik táncosnóját... Előadás után a Fekete macskához címzett osztriaiában vacsoráztak. A férfi rengeteg chiantit ivott és félig becsípve kivette egyik zenész kezéből a gitárt és különböző dalokat énekelt. — Igen... mindig gitározott, ha nagyon jókedvű volt! — mondotta lélektelenül Márta.

— Amint láthatja, őket kevésbé gyötörték problémák és lelkiismereti furdalások, mint bennünket. Kíváncsi még a folytatásra? Nápolyból Rómába mentek, ahol Paulette tízezer lirás toaletteket vásárolt... Innen a Garda-tóhoz rándultak. Egy jelmezes kerti ünnepélyen Dacsó, mint Romeo, Paulette, mint Julia jelent meg...

— Elég... nem tudom tovább hallgatni! — kiáltotta Márta. Ijesztő volt ránézni. Még a szája széle is fehér volt. Borghy keserű mosollyal nézte.

— Én is ilyen elszőrnyedve olvastam az első jelentéseket. De lassankint megvetéssé változott bennem a keserűség. Magával is ez fog történni... Márta arcán végtelen fájdalom tükröződött.

— Miért mondta el mindezt? Miért zavarta meg a nagy kínlódvá magamra erőszakolt nyugalmasomat?

— Mert eljött az ideje, hogy a hazugságok után most már a valóságnak nézzünk a szemébe. Két hónap óta sokat voltam egyedül, sokat gondolkozhattam. Ráértem egy kicsit magammal és az érzéseimmel foglalkozni... Félek, sok mindent mulasztottam el. Egy kicsit későn eszméltem arra, hogy nemcsak munka van a világban, hanem van egyéni élet is. De még mindig nem késtem le az életet... Negyvenöt éves vagyok. Ma megváltoztak a korhatárok. Tulajdonképpen csak ilyenkor kezdődik a modern férfi élete. Arra gondoltam, hogy nyugdíjaztatom magamat!

— Maga? — kérdezte ámulva Márta. — Hiszen mindenki úgy emlegeti, mint a jövőendőbeli minisztert!

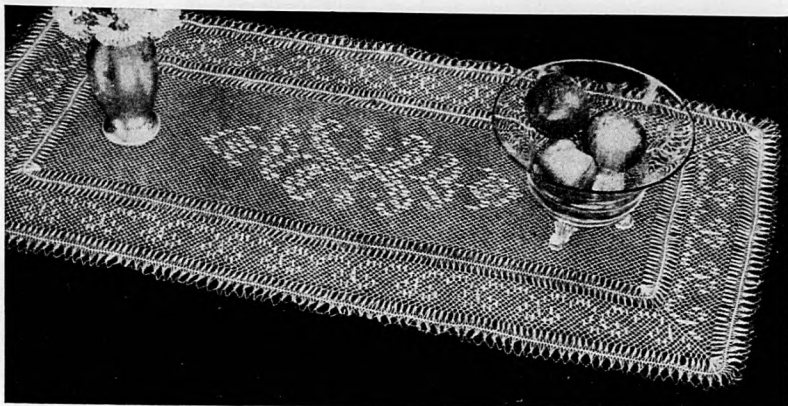
— Nincsenek már karrier-álmaim. Mint magánember, annyira megbuktam, olyan szörnyű vereséget szenvedtem, hogy azt nem ellensúlyozhatja semmiféle közéleti siker. Megérti ezt, kérem? Mint magánember, keresem a nagy elégtételt... És én ezt már meg is találtam!

Borghy egy kis szünetet tartott. Márta szíve a torkáig dobolt.

— Hallgasson meg nyugodtan, Márta — folytatta Borghy. — Különös felfedezést tettem az elmúlt hetekben. Rájöttem, hogy az ember néha bizalmasabb együtt-létben lehet távollevőkkel, mint olyanokkal, akik mellette élnék. Így voltam én mostanában magával...

— Velem? — riadt meg Márta.

— Igen. Utolsó találkozásunk óta szüntelenül csak magával foglalkoztam. És rájöttem: maga az egyetlen asszony, akit én még szeretni tudnék életemben. Azzal az őszinte, tiszta hittel, melyet csak első ideáljához visz az ember... Ezért akarom nyugdíjaztatni magamat. Valahol házat és kertet veszünk. Talán itt Gyopárosligeten. Imádom a természetet, a földet, veteményeket, gyümölcsfákat. Gazdálkodni akarok. Maga a testet öltött háziasság. Elképzeltem, milyen gyönyörű lesz a mi kis házunk, gazdaságunk, melyet együtt fogunk vezetni.

A Bayer-Verlag (Leipzig) albumából

Csipkefutó

Mosolygó művészek

1. Az okosabb enged...

Régen történt és pedig egy egyszerű származású költővel, aki azonban tehetsége révén a legmagasabb társadalmi köröknek is kedvence lett. Természetes, hogy néhányan ezt nem tudták neki megbocsátani és egyes „kékverűek” minden alkalmat megragadtak, hogy a szerintük „betolakodott” költőt kigányolják és megszegyénítsék. Egy ilyen arszlán egy alkalommal, amikor a költő történetesen a jobb oldalán ment, ezt a megjegyzést kockáztatta meg: — Nem birom elviselni, hogy egy pojáca menjen a jobb oldalamon!

A költő az arszlán háta mögött gyorsan átsiklott a baloldalra és így szólt:

— Engem nem zavar ilyen csekélység!

2. Meggondolatlan válasz

Egy híres karmester mindennap ugyanabban a tőzsdében szokott újságot venni. Egy alkalommal otthon felejtette a pénztárcáját és zavartan mentegődött a trafikosnő előtt, hogy holnap fogja majd kifizetni. De azt is hozzátette:

— Feltéve, hogy az éjszaka folyamán nem halok meg...

— Ó, tessék nyugodt lenni, — mosolygott a trafikosnő, — nem is volna olyan nagy a veszteségem...

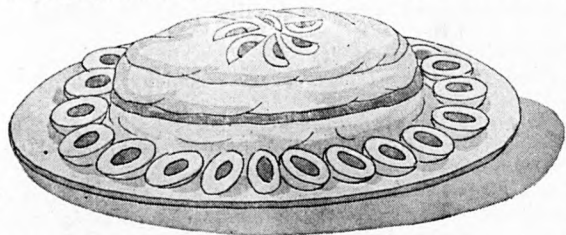
3. Több fiztetetet!

Egy népszerű színészünk, aki majd minden szerepében királyokat és egyéb előkelőségeket alakított, ezt a színpadi királyságát nagyon gyakran átvitte a magánéletébe is. A „III. Richard” előadása után otthon vacsorázott és a felesége olyan ételt készített, amire akkor nem volt gusztusa. A kitűnő művész felugrott az asztal mellől, a tányért hatalmas ívben a falhoz vágta és színté „fenséges” sértődöttséggel így kiáltott:

— Ilyen ételt mersz adni egy királynak?

4. Alapos indokolás

Egy nagy festőművészünk, aki egész életében legényember maradt, állandó kérdés-ostromnak volt kitéve, hogy miért nem nősül meg? Természetes, hogy főként a nők rohamozták meg ezzel a kérdéssel. Sokféle választ kaptak, aszerint, hogy milyen kedve volt a művésznek. A legérdekesebb felelete és indokolása azonban, amely népszerű is lett, így hangzott: — Kevés olyan asszony van, akinek szívesen lennék a férje. De még kevesebb olyan fiatalember, akinek apja szeretnék lenni!

Teifeles túró kemény tojással díszítve

Házi kozmetika

A puder használatáról

Irtó: Dr. Földes Miklósné (Junó kozmetikai intézet, IV., Károly király-út 24.)

Már a legrégebbi időkben is használták a női szépségápolás céljaira és ma is fontos tartozéka a kozmetikának. Régebben, mikor az arcon a hófehér puder volt a divat, igyekeztek a puder fehérségét nemritkán ártalmas anyag, például ólomfehér hozzáadásával fokozni. Ma is kerülnek elvetté külföldi származású puderek forgalomba, melyek ártalmas alkatrészeket tartalmaznak. A puder minőségét az dönti el, hogy az egyes alkatrészek a legfinomabban legyenek elszóva és jól tapadjan. Azonkívül fontos, hogy kellemesen és diszkrétan legyen illatosítva.

A puder színének megválasztásánál a bőr színe és a divat az irányadó. Míg régebben a puderral feltétlenül fehér arcra színt igyekeztek elérni, ma már inkább a természetes színek az általánosak. A puder színe mindig egy árnyalattal sötétebb legyen a bőr színénél.

Az arcbőrrre a pudert ne alkalmazzuk közvetlenül, hanem mindig alkalmazzunk a puder alá egy úgynevezett alapkrémot. Száraz bőrnél zsíros alapkrémot viszünk a puder alá, zsírosabb természetű arcbőrnél száraz alapkrémot.

Zsíros, pattanásos arcbőrnél jól bevált a kénpuder, mely gyógyítja és szépíti a tisztátalan arcbőrt. Száraz, érzékeny arcbőrnél használatban vannak az úgynevezett zsíros puderek, melyek szintén gyógyító hatásúak és jól tapadnak a száraz arcbőrre.

A puderészhez szárazbőrt, vagy pamacsot szokás használni. Igen fontos, hogy a szárazbőr gyakran kerüljön tisztításba és a pamacsot is gyakran cseréljük ki. Ugyanis tudományos megállapítás szerint a puderpamacsban a baktériumok milliárdjai tanyáznak és nemritkán okoz a tisztátalan pamacs bőrfertőzést. Ezért a leghigiénikusabb a puderész céljára minden alkalommal egy friss csomó tiszta vattát használni.

Kozmetikai üzenetek:

«K. Elemérné.» Az orr zsírosságát a megfelelő zsíros területek naponta többször egy pórúösszehúzó, zsírtalanító arczsazzal való áttörlesztésével és zsírtalan diétával lehet megszüntetni. A fölsőleges szárszálakat csakis elektromos szörtelenítéssel lehet véglegesen kirtani.

«Napozó lány.» A napégés ellen úgy lehet védekezni strandolás közben, hogy a napnak kitett területeket minden alkalommal bekenjük egy bőrápoló krémmel. A «Junó» alapananyagból fillérékért készíthet ilyen házilag. A napozást kezdje öt perccel és lassan fokozatosan emelje naponként percekkel a napozás időtartamát.

Arckrémjét, kézfinomítóját, hajápolóját stb. szépítőszereit fillérékért elkészítheti odahaza a tudományosan elismert és jól bevált «Junó» kozmetikai alapananyagból. Egy doboz alapananyag az összes receptekkel 4.— P. Gyártja és szétküldi: DR. FÖLDES NÉ «JUNÓ» KOZMETIKAI LABORATÓRIUMA, IV., Károly király-út 24. sz.

— Nem... nem... ez lehetetlen! — kiáltotta rémülten Márta.

— Miért? Hát ennyire ellenszenvesnek talál?

— Nem... maga tökéletes férfi, László. De én a házasságot szentségnek tartom. Hiába bontják fel házasságomat, ameddig Gyuri él, nem leszek a más felesége!

— Hogy mondhat ilyent! — hördült fel Borghy. — Azt akarja, hogy tovább olvassam a jelentéseket? Az apró aljasságok végtelen sorozatát? A génuai autókirándulást, a nizzai lövésnyert, a montecarlói kártyacsatákat, a cannesi szépségversenyt, melynek Paulette egyik győztese lett?

— Elég, elég! — kiáltotta kintzotan Márta és szinte védekezően tartotta maga elé a kezét.

— Hát nékik szabad? — folytatta szenvedélyesen Borghy. — Miért akar vezekelni maga, akit nem terhel bűn?

— Sokkal többet szenvedtem és csalódtam, semhogy újra szeretni tudjak!

— De hiszen éppen a szenvedőknek van szükségük fokozott szeretetre. Aki nem szenvedett, nem is lehet igazán szerelmes, nem ismerheti a szív és gyengédség értékét. Erre a lelki rázkódásra volt szükségem, hogy végre megismerjem önmagam... Ki tudja, talán nem is szabad rájuk haragudnunk? Talán mindez csak azért történt, hogy mi ketten egymásra találhassunk!

— Nekem most időre... nagyon sok időre van szükségem, hogy kissé magamhoz térjek. Legyen gyengéd és türelmes, László... Nem szabad többé erről beszélnie. Ha én most meghallgatnám magát, milyen gúnyosan és diadalmasan nevetnének azok. Egyszerre felmentve éreznék magukat minden lelkiismereti furdalás alól. Borghy nem válaszolt. Most némán, visszafojtott könnyektől égő szemmel néztek egymásra. Két szenvedő ember, akinek gátat kell rekesztenie rengeteg mondani- valója elé. De ebben a feszült, súlyos csendben mégis volt valami a testvéri csók melegségéből, a lelkük láthatatlanul összeölekezett.

— Én most hiába mondanék akármit — jegyezte meg csendesen Borghy. — Van- nak helyzetek, melyekben a szavak teljesen elvesztik hatásukat. Elbúcsúszom, Márta, de csak nagyon rövid időre...

Hirtelen mozdulattal Márta keze fölé hajolt és megsókolta. Azután elsiettett.

*

Az előkelő cannesi szállodaszoba ajtaja dörrenve csapódott be, amint Paulette teljes erővel csapta be maga mögött.

— De, kedvesem, — próbálta ijedten csittitgatni Dacsó — mi bajod van? Miért vagy megint ilyen ingerült?

— Hogy miért? — kiáltotta magából kikelve Paulette. — Hát azt hiszed, vak vagyok? Nem láttam, hogy a strandon megismerkedtél azzal a spanyol lánnyal, akire már tegnap is egész éjszaka meresztgetted a szemed a bárban...

— Ugyan, kérlek! Véletlenül kerültem melléje! A labdája hozzám gurult!

— Hát figyelj rám, Gyuri! Emlékezz vissza, néhány hónap előtt történt, amikor együtt utaztunk a párizsi vonaton... Én akkor azt mondtam, hogy te olyan férfi vagy, aki egyetlen nő mellett sem tud kitartani... Azt is megmondtam neked, hogy nagy baj származna abból, ha véletlenül én lennék az a nő, aki melletted él és engem akarnál megcsalni... Most ne szólj közbe... Ezt végig kell mondanom... Jól tudod, milyen nehezen szántam magam arra, hogy veled jöjjelek... Nemcsak azt fogadtad meg esküvel, hogy a valóper befejezése után feleségül veszel, hanem azt is, hogy hű maradsz hozzám...

— De szívecském...

— Hallgass! Ne próbálj hazudni! Én százszázalékos asszony vagyok, akit nem vezethetsz az orránál. Vigyázz, Gyuri! Most már késő! Nincs visszafordulás!

— De hiszen eszembem sincsen!

— Én rengeteget áldoztam érted! Kitünő férjet, társadalmi rangot, mindent. Ezt ne felejtsd el. És azt sem, hogy az ercimben déli vér folyik. Ne nevels! Én valami rettenetesen tennék, ha megcsálnál... Összetett kézzel kérlek: ne ingerelj!

Dacsó idegesen s kissé nyugtalanul vonta karjába a felindulástól remegő asszonyt:

— Ne beszélj bolondokat! Szeretlek!...

Paulette megdidergett.

— Félek tőled, Gyuri!...

— Tőlem?

— Nem tudok bízni benned... Valami láthatatlan rém nyugtalanít állandóan!

Dacsó megsimogatta Paulette égő arcát:

— Gyerek vagy! Megérdemelned, hogy meghúzzam a füledet! No, csókolj meg hamar!

Trésfáns meghúzta Paulette fülét és megsókolta

De mikor Paulette könnyektől maszatos arccal, szepegeve szobájába vonult, a férfi haragosan nézett utána.

— Veszélyes kis macska! Sietve le kell vagdosni a körmeit!

Hirtelen mozdulattal zsebébe nyult, óvatosan körültekintett és egy kis cédulát halászott ki. Néhány női írással odafirkantott szó állt rajta:

— „Holnap délelőtt tizkor a sárga sziklánál...”

Dacsó felkattantotta öngyújtóját, a lánghoz tartotta a papírszeletet s az égő papírdarabot a nyitott ablaknál a tengerbe hullatta.

(Folyt. köv.)

A TÁRSASÁGBÓL

Beszámoló

A Magyar Protestáns Nők Országos Szövetségének ünnepi közgyűlésén dr. Csiky Jánosné meleg szavakban emlékezett meg Tormay Cecilről, a nemrég elhunyt nagy magyar írónőről. — Masirevich Szilárd londoni magyar követ hangversennyel egybekötött fogadestélyén a londoni és a magyar közélet Londonban tartózkodó kitűnősei teljes számban jelentek meg. — Kedves előfizetőink közül Jakab Károlyné pénzügyőri főbiztos neje Hévízgyógyfürdőből, Szláby Józsefné és kisleánya Juci Lillafürdőről, Bajcsy Erzsébet Bécsből, Paulusz Józsefné Hajdúszoboszlóról, Stefanidesz Sándorné Bad-Ischlből, dr. Bódis Istvánné min. tan. neje Kassáról, Udvardy Erzsébet Balatonfüredről kéréselt fel kedves üdvözlő soraival, amit halásan köszönünk és szívbilliój üdvözléssel viszonzunk. — Most jelent meg Berta György és Pálréti P. Agoston tizenkét fínom és hangulatos magyar dalt tartalmazó nótáskönyve. Külön érdekessége a kottásfüzetnek, hogy a nóták szép verseit is a zeneszerzők írták.

Hímen-hírek

Dr. Csörgy Titus ny. kísérletügyi főigazgató és neje leányát, Evát, kedves előfizetőnk a lágymányosi ref. templomban oltárhoz vezette ifj. Tolcsvai Nagy Géza, id. Tolcsvai Nagy Géza polg. isk. igazgató és neje fia. — Auber-mann Erzsike szegedi kedves előfizetőnk, dr. Aubermann Miklós ny. főszolgabíró, ügyvéd leányát eljegyezte Schäfer Ede, Orsova. — Horváth Erzsébet veszprémi kedves előfizetőnk és Döbrentey Gábor örök hűséget esküdött a veszprémi Angolkisasszonyok templomában. — Néh. Szerbák János máv. titkár leányát, Szentendrei Szerbák Elzát, kedves előfizetőnk eljegyezte néh. Solymosi Ottó közs. polg. fiúisk. igazgató fia, Solymosi Béla, debreceni felsőkereskedelmi iskolai tanár. — Buzás Erzsébet erdőteleki kedves előfizetőnk az erdőteleki k. templomban oltárhoz vezette dr. Lukács Gáspár. — Kerezy Elek és neje Ujváry Eszter kedves előfizetőnk leánya, Irén és Kovács Béla örök hűséget esküdött a fásori ref. templomban. — Kálmán Lászlóné, rimaszombati kedves előfizetőnk leányát, Gizellát eljegyezte Okolicsányi Ferenc földbírtokos. — Kreitschitz Mária budapesti kedves előfizetőnk és erzsébetvárosi dr. Csiky Antal házasságot kötött. — Raák Géza és Raák Gézáné, budapesti kedves előfizetőnk augusztus 1-én ünnepik házasságuk 25 éves évfordulóját. — Horváth Ferenc főművezető és neje Szalay Gizella kedves előfizetőnk most ünnepelték házasságuk 25. évfordulóját. Ugyanekkor Gizella tanítónő leányukat eljegyezte Josyay László banktisztviselő. — Barta Mária abonyi kedves előfizetőnk feleségül vette Bausz Gyula, Rőtökmuzej. — Gratulálunk.

Angyalkák érkezése

Szabó Kázmér Beszkárt-főtiszt és felesége Zongor Krisztina, kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy kisfiuk született, aki a szent kereszttségben a Pál Gábor Elemér nevet kapta. Nagyszülők: özv. Zongor Gáborné, Szabó Pál ref. lelkész és neje Sipes Emilia. Kereszt-szülők: dr. Szánthó Elemér és neje, dr.

Szabó Pál és Döbrentey Évike. — Juhász Gábor bir. tisztviselő és neje, Csák Ilona örömmel tudatják, hogy kislányuk született, aki a szent keresztységben az Edit Mária nevet kapta. Kereszt-szülők voltak: Vermes Ferenc máv. főintéző és neje, Tápia Györgyeről. — Az újszülöttek és kedves szüleiket az Eg. áldása kíséri.

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül Scheirer Edit Dunatölvárait, Baranyó Jánosné ny. íb. irodafőtiszt neje és leánya Keszthelyen, dr. Muzsnay Józsefné kúriai bíró neje Erdélyben, Szűcs Mária Devecseren, Várnay Vilmosné Dunakeszin, dr. Vámosy Károlyné a Tátrában, Nyári Sándorné Újhatán, Szilágyi Dénesné Jászberényben, Nagy Jánosné Külsőbölcsön, Poór Sándorné Somoskőújfalu, özv. Boók Pálné Balatonzámárdiban, Császi Imréné Szilen, Kulcsár Lajosné Egerben, vitéz Szabó Endréné ref. lelkész neje Erdélyben, dr. Ringbauer Ferencné Balatonalmádiban, özv. dr. Alfay Zoltánné Balatonfüreden, Kaplonyi Lászlóné építésmérnök neje Gödkertvárosban, nemes Máthé Odónné alezredes neje Székesfehérvár-Oreghegyen, Takó Aladárné Balatonszárszón, Peschko Zoltánné Révfülöpn, Konrad Ferencné gimn. tanár neje Balatonfüred-fürdő, Madarász Lászlóné Balatonlellén, Horváth Sándorné Balatonkenesén, Raksányi Gizella Balatonfenyvesen, Horváth Ferencné Balatonakarattyan, Stirling Antalné Gödöllőn, Szemere Gézáné Balatonakarattyan, Gyulay Erzsébet áll. tanítónő Vásárosmedben, dr. Farkas Sándorné Balatonzámárdiban, Kérdő Istvánné szfv. tanítónő Balatonzámárdiban, Andrejka Arpádné műsz. főtanácsos neje Balatonrendesen, Szőnyi Sándorné Balatonmáriafürdőn, Bertók Józsefné kir. főmérnök neje Siófokon, Schlosser Józsefné Körmenten, Kostyál Kálmánné pü. felügyelő neje Hévízszentandrás, Magyar Lajosné Ausztriában, dr. Gerecs Arpádné tanársegéd neje Agárdon, Winter Imréné Faiszon, Szabó Lajosné Csobánkán, Róna Dezsóné Görömböly-Tapolcán, Kocsis Pálné áll. tanítónő Balatonszárszón, vitéz B. Borcsiczky Imréné Kőszegen, nemzetes vitéz Vámos Gáspárné Torbágy-Iharosvölgyön, Borbély Dezsóné min. számvizsg. neje Balatonzámárdiban, dr. Batta Istvánné Pelsőcön, Hidas Imréné Simontornyán, Mohácsy Istvánné szfv. tanár neje Zebe-gényben, Csernő Gézáné m. kir. fő-meteorológus neje Városlődön, Gulyás Lajosné Tahitótfalu, dr. Holló Andorné Csörögön, Leitnerné tanítónő Balatonlellén, bárcziházi Bárczy Tiborné Bodvaszilason, Udvarhelyi Hermanné szfv. mérnök neje Kárászon, Szatmáry Lajosné postaelőőr neje Jánosházán, Párkányi Aranka Balatonalmádiban, Dré-gely Dezsóné c. igazgató Balatonzabadi-fürdő, a Gödör nővérek Gárdonyban, Stransky Mária Irma tanítónő Akaliban, Grandjean Andorné Nemzeti Bank-felügyelő neje Alsóörsön, Gähler Károlyné Nógrádvércsén, özv. László Gézáné Tisza István-kertvárosban, Uj Jolán polg. isk. tanár Balatonlellén, Heizer Ilona Új-Siófokon, Háromszéky Pálné Gödöllőn, Szabó Mária tanítónő Bányán, Szórády György ny. bírósági főtiszt Hajdúszoboszlón, Orosz Józsefné

Az intelligens nő

kritikus napjaiban is meg tudja őrizni biztos fellépését: néhány **Pyramidon** TABLETTA segítségével.

Ügyeljen különösen a »Bayer«-keresztre.

Kapuvárott, Szívós Emilia tanítónő Karcagon, Koszka Alajosné bányamérnök igazgató neje Balatonalmádiban, dr. Harsányi Józsefné hadbíró szds neje Hernádkércsen, Mittermayer Mihályné Fonyód-ligetben, dr. Pozsonyi Gáborné Balatonalmádiban, dr. Kálmán Lászlóné Gárdonyban, Sztikley Béláné Balatonfüreden, dr. Kain Istvánné Siófokon, dr. Rózsavölgyi Istvánné Parád-fürdőn, Tittelbach Ferenc Józsefné gázgyári oszt. főnök neje Csepokon, Kiss Pál Lajosné tanítónő Balatonzabadiban, Néger Mihályné főtitkár neje Dunaharasziban, Dorsch Károlyné Gyenesdiáson, Józsa Dezsóné tábornok neje Kőszegen, Pusker Istvánné Rimaszombaton, Hajdu Etelka a Tátrában, Szentirmay Péterné okl. közzgazd. neje Ausztriában, Bézler Károlyné ig. neje Svédországban, Szűcs Imréné Dömszöden, Bényi Mária Erden, Horváth Anna Jászárokszálláson, dr. Komarnitzky Gyuláné MFTF-igazgató neje Balatonalmádiban, Mága Margit Fonyód-Bélatelepen, dr. Vétsey Aladárné Balatonszemesen, dr. Lipták Pálné Erdővárosban, Meleg Gyuláné örnagy neje Hévízen, dr. Zettl Agostonné táblabíró neje Révfülöpn, Biró Józsefné Abrahamhegyen, Ulbrich Hugóné Badacsonyban, dr. Tóth Istvánné ítéltőláblai bíró neje Gyenesdiáson, özv. Szathmáry Józsefné ezredes özvegye Balatonbogláron, Fogarassy Józsefné Balatonfüreden, özv. Cziflányi Kálmánné alezredes özvegye Balatonalmádiban, dr. Straub Sándorné tvszki bíró neje Nádudvaron, Tas Istvánné máv. főmérnök neje Balatongyörökön, Remsey Sándorné Új-Siófokon, Kletzár Piroks Mágcson, László Alice a. szaktanárnő Abonyban, Kápus Ilona tanítónő Balaton-Csepokon, Lipka Károlyné Balatonfüreden, Mikuscák Istvánné zeneszerző neje Ausztriában, Probst Rezsóné Pálmonostoron, Schöberl Istvánné Balatonzámárdiban, Szinok Gáborné tanító neje Sándorfalván, Pesty Béláné Keszthelyen, Géczy Pálné Erdőbényén, Hegedűs Dezsóné Balatonakarattyan, Mészáros Sándorné Dunavésén, báró Ivánka Gézáné Pátkán, vitéz Imrey Ferencné Csobaion, Sztamoray Jánosné Agárdon, Ferenczy Magda Fonyód-Bélatelepen, özv. Zsombory Károlyné Tökölön, Schäffer Sándorné Veresegyházán, dr. Ballum Gézáné Zebe-gényben, Berger Józsefné Hajdúszoboszlón, Kaposi Rezsóné Balatonszéplakon, dr. Krüger Aladárné Balatonföldvára, Speziár Zoltánné szfv. tanítónő Balatonzámárdiban, Komoróczy Jenőné Debrecenben, Gyarmathy Istvánné Jászberényben, vitéz Gyergyó Gyuláné Gyűrén, Horváth Miklós Balatonzámárdiban, dr. Kozák Károlyné Csil-

III. ÁZTAR TÁS

laghegyen, Kozári Györgyné tanítónő Gömbösfalván, Kétszeryné Takács Júlia Balatonfenyvesen, vitéz Magasházy Jánosné Lepsényben, Magyar Mici Fonyódon, vitéz Szendy Béláné Bakonyszentlázslón, Gere Jánosné Jászkarajenőn, Nagy Pálné pedig Békéscsabán élvezzi a nyaralás örömeit.

Könyvekről

Nemrég jelent meg Cserépfalvi kiadásában vitéz Málnási Odön «A magyar nemzet őszinte története» című munkája, amely egészen új szempontok figyelembevételével tárgyalja a történelmi eseményeket és azokat mindig világtörténelmi perspektívába állítja és szemléli. Ez a könyv, amely a magyar történetírás terén új utakat jelöl meg, egyúttal rendkívül érdekes és izgalmas lebilincselő írásmű, amit őszintén ajánlhatunk olvasóinknak. — Felhívjuk a figyelmet Gyulai Boér György nyelvtudós «Minden magyar tud törökül», «Újtörök nyelvtan» és «Lengyel nyelvtan» című hasznos és okos könyveire, amelyek egészen eredeti módon vezetnek be a török és lengyel nyelv ismeretébe. Megrendelhetők szerzőnél, Budapest, XI., Bercsényi-u. 9. — Gömöri Jenő Tamás «Van ember, aki tudja, ki vagyok» címen gyűjtötte össze és adta ki az utolsó két évtizedben írt verseinek válogatott példányait. Ez az értékekben bővelkedő és meglepően sokhúró kötet valóban különálló helyet biztosít Gömöri Jenő Tamásnak a magyar irodalomban. — Jankovich Ferenc, a legújabb költőnemenzedék izmos tehetségű tagja, «Barangoló» címen gyűjtötte össze verseit, amelyet a Nyugat kiadásában jelentetett meg. Még nem egészen kiforrott, de értékes tehetség megnyilatkozásai ezek a versek.

IN MEMORIAM

Részvétellel értesülünk, hogy **kirébi Simonffy János** főgimn. tanár, volt egyet. könyvtári főtitkár, a kitűnő irodalomtörténész és lelkes emberbarát, Budapesten, 50 éves korában, rövid szenvedés után elhunyt. Az ungvári rk. szemináriumnak gyásza van. Egy kiváló tehetségű növendéke **Péter József** főlszentlélek közben, Szepesváralján hirtelen elhunyt. Gyászabarovult családja holttestemét szülőfalujába, Minájba szállította, ahol nagy részvét mellett helyezték örök nyugalomra. Első szentmiséjét július hó 11-én kellett volna tartania, amit most már a Mennyei Országában, az Egek Ura előtt végez el. Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy régi, hűséges előfizetőknek **Hancz Györgyi** életének 24 éves korában, hosszas szenvedés után, Nyírabátorban, visszaadta fiatal, tiszta lelkét Teremtőinek.

Zöldségleves. Friss zöldségféléből, minél több, annál jobb, vajban párolunk, ha puha, 2—3 kanál liszttel meghintjük, csontlével feleresztjük, kevés pástétomfűszert, petrezselyem zöldjét adunk bele és tojás sárga, tejfel hozzáadásával kokkára vágott piritott zsemlyével tálaljuk.

Dr. Kommen Elekné.

Májkottlett. Negyed kg. bármilyen májat megdarálunk, 3 nagyobb nyers burgonyát hozzá reszelve, kis finom vöröshagymával, borssal, só és petrezselyem zöldjével, 2 tojás sárgával, 1 nagy kanál zsemlyemorzsalával és 2 tojás habjával összekeverve, forró zsirba kanalanként belerakjuk, ropogásra megsütve, előteltnek, esetleg főzélékre feltétnek adjuk.

Dr. Kommen Elekné.

Főzelék, ropogós. Főzélékeket sósvízben apró kokkára vágva kifőzünk. Ezen idő alatt csinálunk 5 dkg. vaj, 5 dkg liszt és 4 deci tejből sűrű rántást. Belerakjuk a főzéléket, hűlni hagyjuk és bepanírozva forró zsirban kisütjük. Ugyanezt csinálhatjuk csak gombával és gombamártást adunk hozzá, petrezselyemzöldjével és pástétomfűszerrel ízesítve.

Dr. Kommen Elekné.

Hármas szelet. Fiatal marhaszelet, utána sertésszelet, azután borjúszelet, kipothyolva, beszóva, egymásra rakva, összegöngyölve. Forró zsirba tesszük, ha megtördítettük, rakunk hozzá félfej hagymát vágva, apróra vágott sárgarépát, petrezselymet és kis cellert, borral, tejjel lecsolva puhára sütjük, az átpaszírozott barna mártással tálaljuk.

Dr. Kommen Elekné.

Borjúsült kolbásszal. A borjúsült közepét késsel átszúrjuk, a húst kicsit megtopyoljuk és beszóva a nyílásba nyers kolbászt dugunk. Forró zsirba téve, szép barnára pároljuk, tört krumplival és cukorborsós rizzsel körítjük.

Dr. Kommen Elekné.

Paradicsomos káposzta. A káposztát vékonyra vágva megdinszteljük, liszttel meghintjük, paradicsommal feleresztjük, só, köményt és kis kukrot teszünk bele. Disznóoldalast vagy sültkarajt adunk hozzá.

Dr. Kommen Elekné.

Omlett zöldséggel. Hat egész tojást, 4 dkg. vajat, 3 kanál tejet, csipet sót és finomra vágott snidlinget összekeverünk és vajazott vagy zsírozott palacsintasütőben megsütjük. Párolt cukorborsóval, spárgafejjel vagy karfiollal megtöltve, mártással tálaljuk.

Dr. Kommen Elekné.

Hollandi mártás. Kevés vajat felolvasztunk, kis lisztet teszünk bele, tejjel feleresztjük, ízlés szerint fűszerezünk és habverővel 2—3 tojás sárgáját keverünk bele.

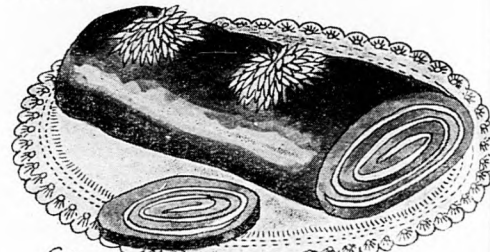
Dr. Kommen Elekné.

Vesepecsenye. A vesepecsenye bőrét leszedjük, megsózzuk. Egy félliter vizet kevés ecettel, borral megsavanyítunk, tesszünk bele citromhéjat, egy-két szegfűszeggel áttűzött vöröshagymát, felforraltjuk és ezen páclevet a pecsenyére öntjük és egy éjjelre benne hagyjuk. Másnap a húst egy jó kanál zsírral egy csomó öszszeptított kaporral, kevés petrezselyemlevéllel és a hagymával lábasba tesszük és porhanyóra pároljuk. Időnkint a pácléből öntünk egy-két kanállal alá. Adunk bele egy fél citrom levét és egy deci tejfölt. Szeletekre vágva tálra helyezzük és

vajban pirosra párolt apró burgonyával körítjük.

Csirke paradicsommal. A fiatal csirkét megtisztítjuk, megmossuk, feldaraboljuk. Egy lábasban egy kanál zsirt megforrosítunk, a feldarabolt csirkét bele tesszük, megsózzuk és megpuhítjuk. Végül egy kanál liszttel meghintjük, jól összekeverjük, egy kevés zöldséges levét öntünk rá és legutoljára egy félliter áttört paradicsomlevet. Tíz-tizenöt percig még együtt főzzük, ízlés szerint édesítjük és tálalásakor tejfölt is adunk bele.

Almasaláta. E célra savanyú almát használunk. Egy kg. almát megtisztítunk, ketté vágjuk, közepét kivesszük és cukrozott, borsozott, karikára vágott citrommal puhára főzzük. Vigyázva kiszedjük, hogy az alma ne menjen szét és a közepébe színes gyümölcsöt tehetünk.

G.N.

PISKÓTATEKERÉS

Galuska hamislevesekhez. Négy egész tojást ütünk két deci tejbe, kissé megsózzuk és jól felverjük. Ezt egy megfelelő nagyságú pléh bögrében készítjük. Tesszünk a tűzre egy lábast akkorát, hogy a bögre belefértjen, vizet melegítünk fel benne és azután a tűzhely szélére húzzuk és a bögrét beleállítjuk, hogy megalvadjon. Mikor a hamislevest tányérokba kitöltöttük, kanállal óvatosan két gombócot a leves tetejére rakunk.

TÉSZTARECEPTÉK

Mokka torta. Hat tojás sárgáját 21 dkg. cukorporral habosra keverünk, azután tesszünk bele 12 szem darált mandulát, 1 citrom levét, 8 dkg. lisztet és 6 tojás habját. Lassan sütjük. Töltelék: hat kanál erős feketekávé elkeverünk 4 tojás sárgájával, azután 20 dkg. porcukorral sűrűre főzzük. 14 deka vajat habosra keverünk s ha a massa kihűlt, összekeverjük és a tortát megtöltjük vele. 10 dkg. cukorból, 2 szelet puhított csokoládéból egy kevés vajjal bevonó mázt készítünk és ezzel a tortát behúzzuk. *Kiss Margit.*

Krémes torta. 10 tojás sárgáját, egy egész tojást 25 dkg porcukorral habosra keverünk. Adunk hozzá 12 dkg. héjastól darált mandulát, 13 dkg. darált diót, 4 szelet reszelt csokoládét és végül a 10 tojás kemény habját. Ekkor kikent formában két részben kisütjük és ha kihűlt, a következő krémmel megtöltjük. Krém: 6 tojás sárgáját 6 evőkanál porcukorral és 6 evőkanál erős feketekávéval elkavarjuk és tűzre téve addig kavargatjuk, míg sűrű-

GYÜMÖLCS
télien is friss marad

Dr. Oetker-féle Befőzőpor

Dr. Oetker-féle BEFŐZŐPOR-RAL

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Tengeri utazás Alpesi kirándulás Nyaralás

HUNYADI JÁNOS

forrássó nélkül el sem képzelhető.

Ne felejtsem el poggyászába néhány esomag Hunyadi János forrás-sót esomagolni, melyre bármely percben szüksége lehet. Ezen gyógyszer nemcsak a legkiválóbb használható, hanem a vérkeringés, epe, vese és máj betegségeinek egész sorában használható rendszeres ivókúrára, orvosi előírás szerint. Egy Hunyadi János ivókúra felhívást a szervezetet, eltávolítja belőle a káros nedveket. Fogykúrára kiválóan alkalmas. Hatása a szabadság ideje alatt fokozottabb mértékben érvényesül. — Kérdezze meg orvosát.

Kapható gyógyszer-, drogua- és ásványvizet árusító üzletekben. 1 doboz = 10 horiték: P 1.50; 1 boríték = dupla adag: 18 fillér.

Használati utasítás minden esomaghoz mellékelve van. Ismeretét kívánságra készséggel küld díjtalanul a forrástulajdonos: SAXLEHNER ANDRÁS, Budapest, VI., Andrássy-út 3.

sődni kezd. Akkor le vesszük és addig kavarjuk, míg kihűl. Adunk hozzá 25 dkg. habosra kavart vaját, kevés tört vaníliát és ezzel a tortát megtöltjük. **Antal Gézáé Csokoládétorta tejszínhabbal.** Tizenöt tojás sárgáját, egy egész tojást 40 dkg. vaníliás cukorral és 15 dkg. vajjal habzásig keverünk. Adunk hozzá 42 dkg. darált mandulát, 28 dkg. reszelt csokoládét és 5 dkg. zsemlyemorzst és végül 7 tojás fehérjének kemény habját. Kikent tortaformában két részben megsütjük. Ha kihűlt, kemény tejszínhabbal összeborítjuk és tetejét is bevonjuk vele. **Kiss Béláné Almatorta.** Félkiló cukorból egy levesmerőkanál vízzel szirupot főzünk. Félkiló hámozott almát apró szeletekre vágunk és a szirupban megfőzzük, mikor majdnem egészen megfőtt, adunk hozzá 14 dkg. citromadót, 12 dkg. hámozott hosszúra vágott mandulát és egy citrom levét és héját. Folyton kavargatva tovább főzzük, míg a levét teljesen elfővi. Ha kihűlt, két torta-osztály közé tesszük.

Mezey Sándorné

Almapudding. 20 borizú almát meghámozunk, szeletekre felvagdadjuk és cukorban megpároljuk. Ha megpuhult, szitára öntjük, hogy a leve lesűrűdjön és azután áttörjük. Öt dkg. vaját 10 tojás sárgájával habosra kavarunk, 25 dkg. darált mandulát és ugyanannyi cukrot adunk hozzá. Mindezeket jól elkavarjuk, a 10 tojás fehérjéből készült habot könnyen közé keverjük, kikent formába öntjük, gőzbe tesszük és egy óránál tovább pároljuk. Ha elkészült, tálra borítjuk és málnalevet adunk hozzá. **Fenyő Gézáé Medvetalp.** 25 dkg. porcukrot, 25 dkg. darált mandulát, 10 dkg. reszelt csokoládét, egy kevés szegfűszeget egy tojásfehérjével összedolgozunk, pléhre rakjuk, tojásfehérjével megkenjük és sütőbe tesszük. Azonban nem sütjük, csak szárítjuk. Frissen kemény, de ha tovább áll, megpuhul.

Reiner Károlyné

Tululu-felfűjt. 4—5 deci tejben finom lisztet megfőzünk, s ha már kásaszerű, kávéskanálnyi vaját tesszük bele. Ha kihűlt, tálba öntjük; 1 marék finomra tört diót, 1 masánszki almát igen apró kockákra vágva, cukrot ízlés szerint és citromhéjat adunk hozzá. Hat tojás sárgáját belekeverünk s fehérjének kemény habját hozzáadjuk. Kikent formában a sütőben, gőzben kifőzzük. Soha össze-nem esik; bor- vagy tejsadót lehet hozzáadni. Szép, igen jó és biztosan sikerülő felfűjt

Mick Vilmosné.

BEFŐZÉS

Vizes uborka télire. Legjobb, ha az első termésből teszünk el szép, egyenletes közepnagságú uborkákat. A szárazakat rajta-hagyjuk, megmossuk és kevés zöldsőlével és kaporral üvegekbe rakjuk. Megsózt felforralt vízzel feltöltjük, minden üvegbe teszünk egy mogyoró nagyságú tímsót és egy kávéskanálnyi szalicilt. Beáztatott marhahólyaggal lekötjük. A hólyagot nem szabad teljesen leszorítani, hogy erjedéskor fölemelkedhessen. Napos helyre tesszük és állandóan vizesruhával borítjuk a tetejét. Naponta többször felrázzuk s addig hagyjuk így, míg a hólyag meglazul. Ez 3—4 napon belül beáll. Lehetőleg állandóan meleg helyen tartjuk s ezért éjjelre konyhába vigyük be. Ha az uborka megért, illetve megsavanyodott, tegyük hűvös helyre. Az nem baj, ha megzavarosodik, mert később a zavarosság elmúlik.

Tök eltevése. A fiatal tököt megtisztítjuk, tiszta terítőre gyaluljuk és másnapig szikkadni hagyjuk. Akkor üvegekbe tesszük és felforralt, lehűtött vizet teszünk rá, felül kissé megsózzuk, szalicillal meghintjük, bekötjük és néhány percig gőzben kifőzzük.

Paprika eltevése paradicsomban. A szép, húsos, fiatal paprikát magjától és az erektől megtisztítjuk, tálba tesszük, forró vízzel leöntjük és abban állani hagyjuk. A paradicsomot megfőzzük, átpasszírozuk és egy kisebb uborkás üvegbe a paprikákat berakjuk, az áttört paradicsomot rátöltjük, hogy ellepje, légmentesen lekötjük és két óráig gőzben kifőzzük.

Apró zöldségféle ecetben. Friss pici uborkákat, ugyancsak pici hagymákat, zöld paradicsomokat, fiatal zöldbabot, paprikákat, csinosan kivágott sárgarépa szeleteket, kis zöld és sárga dinnyéket meg-

mosás után gyengén sózott vízben kétszer-háromszor felforraltunk, azután szitára öntjük, hogy a víz lecsurogjon róla. Egy megfelelő üvegbe belerakjuk, teszünk közbe fekete és fehér borsot, felfőzött forró ecettel feltöltjük, légmentesen lekötjük és két napig állni hagyjuk. Azután a zöldségről a levét leszűrjük, kisebb üvegekbe szépen berakjuk, az ecetet újból felfőzzük és lehűtve, hidegen töltjük a zöldségre. Légmentesen lekötjük és kamrába hűvös helyre elteszük.

Cukorborsó. Cukorborsót sikerrel csak patent-üvegekben rakhatunk el. Közönséges lekötős üvegekben meg se próbáljuk, mert nem sikerül. En évek óta a következőképpen főzöm be a cukorborsót és mindig jól és szépen eláll. A frissen fejtett cukorborsót mosás után forró sós vízbe rakom és forrástól öt percig főzöm. Szűrőkanállal kiszedem és hűlni hagyom. Tiszta edényben friss sós vizet forralok és ezt is kihűtöm. A kihűlt borsót üvegekbe rakom, a hideg sós vizet ráöntöm és az üvegeket lezárom. Ezután egy óráig 100 foknál sterilizálok. 24 óra múlva mégegyszer gőzölöm 100 foknál egy óráig. Nem olcsó eljárás, de biztos, és ebédőzés közben elvégezhetjük a gőzölést. Télen hideg vízben áttöblítjük és a szokásos módon elkészítjük. *Sárváry Józsefné.*

Sárga- vagy őszibarack borecettel. A barackokat megtisztítjuk és citromos vízbe rakjuk. Egy kg. barackhoz ½ kg. cukrot veszünk és 2 deci vízzel és 1 deci borecettel felforraltuk, habját leszedjük. A barackot többször váltott bő vízben leöblítjük és a forrásban levő szirupba tesszük, egyszer felforraltuk, szűrőkanállal kiszedjük és üvegbe tesszük. A levét forraljuk tovább és fővő állapotban öntjük az üvegekbe eltett gyümölcsre, takarjuk le. Másnap a levét leszűrjük, újból felforraltuk és szintén forrón öntjük a gyümölcsre. Légmentesen lekötjük és gőzben, forrástól számítva 5 percig gőzöljük.

Őszibarack. Nem egészen érett, keményhúsú barackokat veszünk, megtisztítjuk, kettévágjuk, magját kivesszük és fővő vízben egyszer felfőzzük. Szitára tesszük, hogy a víz lecsurogjon róla. Egy kg. barackhoz 60 dkg cukrot veszünk és fél liter vízzel szirupot főzünk belőle és ebben lassan főzve addig főzzük, míg a barack megpuhul. Szűrőkanállal kiszedjük, porcellán- vagy cserépedénybe tesszük. A szirupot ráöntjük, adunk bele 3—4 héjától megtisztított barackmagot, letakarjuk és hűvös helyen tartjuk. Másnap a szirupot

**A gáz a jó konyha titka,
Mert olcsó, gyors és tiszta**

BŐSÉGES ÉTLAP

1937 július 21-től július 31-ig.

SZERDA 21 Rk. Praxed sz. Pr. Dániel	EBÉD: zöldborsólevés, vagdalt pecsenye, kelfőzeléssel, sült erdő. VACSORA: rántott csirke petrezselymes burgonyakörítéssel, paprikasalátával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 22 Rk. Mária Magd. Pr. Mária Magd.	EBÉD: kacsapróléklevés, sült kacsra zöldbab főzelékkel, töltött káhl, gyümölcs. VACSORA: sajtos velő uborkasalátával, gyümölcsös rizs.
PÉNTEK 23 Rk. Apollinár pk. Pr. Lenke	EBÉD: paradicsomleves galuskával, fogas szardellával, lecsókörítéssel, gyümölcs. VACSORA: töltött tojás majonézmarlattással, sajt retekkel, gyümölcs.
SZOMBAT 24 Rk. B. Kinga Pr. Krisztina	EBÉD: gombaleves pirított zsemlyével, töltött paradicsom, almásrétes. VACSORA: pirított borjúmáj párolt burgonyával, kovászos uborkával, gyümölcs.
VASÁRNAP 25 Rk. Jakab aps. Pr. Jakab	EBÉD: húsleves daragaluskával, főthús meggyártással, libapecsenye párolt káposztával, meggyes lepény, gyümölcs. VACSORA: délről sült hidegen, kovászos uborkával, sajt, fészta, vegyes gyümölcs.
HÉTFŐ 26 Rk. Anna assz. Pr. Anna	EBÉD: borsólevés, töltött paprika, burgonyagombóc barackkal töltve, gyümölcs. VACSORA: lecsó virslivel, vegyes sajt, gyümölcs.
KEDD 27 Rk. Pantaleon vt. Pr. Olga	EBÉD: zöldségleves, párolt felsől zöldbabfőzelékkel, rakott palacsinta, gyümölcs. VACSORA: savanyú tüdő burgonyakörített-körítéssel, vegyes gyümölcs.
SZERDA 28 Rk. Ince p. Pr. Ince	EBÉD: kaporleves, töltött káposzta, sertészelet pirosrá sütve, pirosra sült burgonyával, tululu-felfőjt, gyümölcs. VACSORA: tejeles csirkeporított tarhonyával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 29 Rk. Márta sz. Pr. Márta	EBÉD: francia burgonyaleves, sertésomb egybesütve, főkfőzelékkel, almásrétes, gyümölcs. VACSORA: kirántott borjúláb párolt burgonyával, uborkasalátával, tészta, gyümölcs.
PÉNTEK 30 Rk. Judit vt. Pr. Judit	EBÉD: reszeltleves, rácponty sütve, almapudding. VACSORA: aludtét, sajt, vaj retekkel, gyümölcs.
SZOMBAT 31 Rk. Loyol. Ign. Pr. Oszkár	EBÉD: hagymaleves, rizsáprólék kovászos uborkával, linertészta almával töltve, gyümölcs. VACSORA: kirántott borjúszület párolt burgonyával, salátával, gyümölcs.

letöltjük, sűrűre elfőzzük és ha félig kihűlt, a barackra rátöltjük. Harmadik nap megismételjük ezt az eljárást. Negyedik nap a szirupot ismét letöltjük, s addig főzzük, míg jó sűrűre elfő, akkor a gyü-

Itt a befőzés ideje!

Használjon:

Chinoi szalicilt,

amely a befőtteket minden romlástól megvédi.

Mindenütt kapható,

5 és 10 grammos csomagolásban is

mölcsöt beletesszük, gyorsan felfőzzük, ha kihűlt, üvegekbe töltjük, a gyümölcsre rátöltjük a szirupot, hogy elfedje. Tetejére tegyünk rumba mártott papírt és kössük le légmentesen.

Körte. A körtéket meghámozzuk, ha nagy, négybe vágjuk, ha kicsi, egészben hagyjuk, a szárából 2 cm.-nyit rajta hagyunk és citrommal gyengén savanyított vízbe tesszük, puhára főzzük benne, azután szűrőkanállal kiszedjük és hideg vízben lehtjük. Szitára rakjuk és azután tesszük üvegekbe. A gyümölcs súlyának felelőlyü cukorból és vízből szirupot készítenek, rátöltjük a gyümölcsre, leköttözzük és gőzben kifőzzük. A nagyokat 20 percig, a kis körtéket 10 percig gőzöljük.

Ringló dzsem. Az érett ringlót forró vízbe mártjuk, héját lehúzzuk, magját eltávolítjuk. Egy kg. gyümöleshöz 45 dkg. cukrot veszünk és kevés vízzel, egy citrom levélvel sűrű szirupot főzünk. A gyümölcsöt beletesszük és a forrástól számítva 25 percig főzzük, állandóan kavargatjuk. Megfőtt üvegekbe öntjük. Közepébe két vékony karikára vágott citromszeletet teszünk. Ha kihűlt, leköttjük és gőzben kifőzzük.

Vegyes gyümölcs. Veszünk 1 kg. cseresznyét, 1 kg. meggyet, 1 kg. sárgabarackot, 1 kg. sárgadinnyét és 1 kg. aimát, vagy körtét. A gyümölcsöket megtisztítjuk, együtt megfőzzük, szitán áttörjük. Három kg. gyümöleshöz 1 kg. cukorból két deci vízzel sűrű szirupot főzünk, habját leszedjük, az áttört gyümölcsöt beletöltjük és addig főzzük, míg a tányérra kivett próbamassza megkoocsnyásodik. Forrón üvegekbe öntjük, ha bebőrösödött, leköttjük, gőzben kifőzzük 25 percig s ha kihűlt, száraz kamrába eltesszük. Minden egyszerre érő gyümöleshől hasonlóan készíthetünk vegyes ízt.

FAGYLALTOK ÉS ITALOK

Narancsfagylalt. Két és féldeci narancslét 18 dkg. porcukorral, 3 deci vízzel, egy egész tojással és egy tojás sárgájával habüstben hidegen összekeverünk és állandó keveréssel felfőzzük. Ha kihűlt, fagyasztjuk. Fagyasztás közben két deci keményre vert tejszínhabot keverünk hozzá és tovább fagyasztjuk.

Tóth Judit.
Eper-parfait. Két deci szitán áttört eperlé, 15 dkg. porcukor és négy deci tejszínhab kell hozzá. A keményre vert tejszínhabba belekeverjük a porcukrot és az eperlevet, majd formába tesszük és három órán át az ismert módon fagyasztjuk. **Tóth Judit.**
Kávéfagylalt. Négy deci erős feketekávé, négy deci tej, két egész tojás, két sárgája, 25 dkg. cukor, egy kis vanília kell hozzá. Habüstben a fenti anyagokat habverővel hidegen összekeverjük, azután tűzre tesszük és sűrű krémmé főzzük. Felforni

EGYSZERŰ ÉTLAP

1937 július 21-től július 31-ig.

SZERDA 21 Rk. Praxed sz. Pr. Dániel	EBÉD: tejeles hagymaleves, túróderelye. VACSORA: töltött paprika, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 22 Rk. Mária Magd. Pr. Mária Magd.	EBÉD: zöldborsólevés, vagdalt pecsenye, kelfőzelék, gyümölcs. VACSORA: burgonyakörlet, paprikasaláta, gyümölcs.
PÉNTEK 23 Rk. Apollinár pk. Pr. Lenke	EBÉD: paradicsomleves galuskával, káposztakocoka, gyümölcs. VACSORA: aludtét, körített liptói paprikával, sajt, gyümölcs.
SZOMBAT 24 Rk. B. Kinga Pr. Krisztina	EBÉD: zöldbableves, burgonyagombóc barackkal, gyümölcs. VACSORA: lecsó, gyümölcs.
VASÁRNAP 25 Rk. Jakab aps. Pr. Jakab	EBÉD: zöldségleves, töltött paprika, meggyeslepény, gyümölcs. VACSORA: tojásos gomba uborkával, sajt, gyümölcs.
HÉTFŐ 26 Rk. Anna assz. Pr. Anna	EBÉD: burgonyaleves, sertészelet főkfőzelékkel, gyümölcs. VACSORA: burgonyakörlet paprikasalátával, gyümölcs.
KEDD 27 Rk. Pantaleon vt. Pr. Olga	EBÉD: kalarábéleves, töltött kel, főtt tészta túróval. VACSORA: pirított máj burgonyakörítéssel, kovászos uborkával, gyümölcs.
SZERDA 28 Rk. Ince p. Pr. Ince	EBÉD: karfiolleves, burgonyamélttel. VACSORA: borjúpörkölt galuskával, uborkasalátával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 29 Rk. Márta sz. Pr. Márta	EBÉD: húsleves daragaluskával, főthús meggyártással, burgonyakörítéssel, gyümölcs. VACSORA: paprikásburgonya kolbásszal, uborkasalátával, gyümölcs.
PÉNTEK 30 Rk. Judit vt. Pr. Judit	EBÉD: tejeles hagymaleves, túróderelye. VACSORA: tejeberizs csokoládéval, sajt, vaj, gyümölcs.
SZOMBAT 31 Rk. Loyol. Ign. Pr. Oszkár	EBÉD: reszeltleves, töltött tők, gyümölcs. VACSORA: kávé, vajaskenyér, túró retekkel, gyümölcs.

nem szabad. A túrózról le vesszük, kihűtjük, azután fagyasztjuk.
Eperfagylalt. Egy félkiló megtisztított sok vízben megmosott epret szőrszítán áttörünk és egy citrom levet összekeverjük.

Felülmulhatatlan

féregmentesítő lakását
házi állatait. Nem mérgező,
szagtalan. Ezt kérje mindenütt

25 dkg. cukorból, három és féldeci vízből szirupot főzünk s ha kihűlt, az eperlével összekeverjük és fagyasztjuk. Fagyasztás közben egy tojás fehérjét teszünk hozzá, mellyel jól elhabarjuk s keményre fagyasztjuk.

Amerikai punes. Személyenként egy tojás sárgája és ugyanannyiszor 4 dkg. cukor, egy deci konyak, egy kávéskanál rum, jég, tejszínhab és csokoládéforgács kell hozzá. Ahány személy, annyi tojás sárgáját és annyiszor 4 dkg. porcukrot keverjünk össze egy tálban. Ha a tojás sárgája jó habos, lassan keverjük hozzá személyenként egy deci konyakot és egy kávéskanálnyi jó rumot. A poharakat (talpas pohár), félig töltjük meg jéggel, öntsük rá a keveréket és kemény tejszínhabbal díszítjük. A habot meghintjük meg csokoládéforgáccsal. A csokoládéforgácsot is készítsük el magunk.

Anisette. Poharankint 1 diónál nagyobb kristályjég, 1 karikaszelet citrom, 1 pohár ányizlikör és szódavíz. Talpas pohárba tegyünk egy diónál nagyobb kristályjeget, tegyük rá a citromkarikát és öntsük le a likörrel. Szódavízzel és szalmaszállal adjuk fel.

Gin-cocktail. Egy karika citromot a pohár aljára teszünk, rá egy evőkanál finom kristálycukrot, megrakjuk jéggel, ráöntünk egy likörös pohárnyi gint (lehet barack is), erre ismét egy citromkarika kerül és az egészet felöntjük szódavízzel.

Tojásfilip. Két tojás sárgáját, egy deci folyékony tejszínt, három kávéskanálnyi porcukrot és egy likörös pohárnyi konyakot keverőüvegben jól összekeverünk és egy diónyi jéggel pohárba öntjük.

TANACST?KÉRNEK

Mint tanító egy igen szegény, elmaradt, elhagyott tanyán küzdök 130 gyermekkel, osztalton iskolában. A legújabb tanügyi rendeletek nagy súlyt fektetnek a szemléltető oktatásra, de sajnos, a hozzávaló anyagot a nagyon szegény nép között nem lehet összegyűjteni. A szükség törvényt bont s én ezúton fordulok kedves olvasótársnőimhez, legyenek segítségemre feladatomban megoldásában s aki amit tud, küldje el, hogy a szegény gyermekek értelmét fejleszthessem. Gyűjtök: magyarországi nevezetesebb tájak képeit, levelezőlapokat, valamint külföldi nevezetesebb tájakról felvételeket, amelyekből földrajzi sorozatot állítanék össze. Használt, kiselejtezett meséskönyvet, állati, növényi képeket, iskolai térképeket, nem használt játékokat. Növény vagy bogárgyűjteményt. Remélem, hogy a magyar intelligens nők segítségemre lesznek, hogy kis tanítványaimat lelkileg kiemeltessem a kulturától távoleső tanyai világból. Kedves olvasótársnőim szíves adományát hálás köszönettel kérem Kocsis Ilona községi tanítónő, Alsószászberkek, up. Felsőszászberkek címre küldeni.

Kedves olvasótársnőim szíves segítségét kérem olyan egyszerű receptek kiállítására, melyek elkészíthetők kisebb jövedelemmel rendelkezők háztartásában. Három családtágról kell gondoskodnom. Napi élelemre 3 pengő áll rendelkezésemre. Nagyon hálás volnék, ha kedves olvasótársnőim szívesek volnának olcsó kiállítású receptjeikkel segítségemre lenni — hogy konyhatudásomat ezen kis összegből is kibővíthessem, mert hiába kísérletezem, nem sikerül belőle az „egyszerű konyha” menüjét sem összeállítani. Kedves olvasótársnőim szíves fáradozását hálásan köszönöm. „Egy főtisztviselő neje.”

Kedves olvasótársnőim közül melyik budapesti lakos volna hajlandó Rozsnyón (Szlovenszko) tölteni e nyáron kb. két hetet, olyan feltétellel, hogy a jövő nyáron az illető viszonzásul engem látna vendégül az eucharisztikus kongresszus alkalmával Budapesten. Leveleket „Külföldi” jelígre kiadóba kérek.

ÜZENETEK

Haza vágyom. Az elfogulatlan kritika döntheti el a mérleg emelkedésének, vagy süllyedésének irányát és azé az áldozati fillér, aki legméltóbbnak találta az áldozatra. Hálásan és boldogan fogadjuk az Ön kritikáját, hogy lapunkat találta méltónak az érte hozandó áldozatra. Az előfizetési díjat jövőben is küldheti úgy, mint ez alkalommal. A hirdetési díj kevés volt, mert egy szó díja 15 fillér, az első vastagon szedett szó 30 fillér és azonkívül, miután címet nem adott, hanem jelíggel kívánja, a beérkező levelek portódíjával külön 1 pengő is küldendő. Az apróhirdetések díjáról különben a rovat tájékoztatja. Szív. üdv. Szerk.

Anna asszony. Kívánságát szívesen teljesítettük és reméljük, hogy szándékunkat a jó Isten is pártolja. Szív. üdv. Szerk.

Kis mama. Tradíció, hogy a születendő első gyerek a nagypapa, nagymama, vagy a szülők nevét kapja. Ha Nagyságos Asszony nem a családban használt nevet akarja gyermekének adni, hanem olyat, ami még nem fordult elő, mi ebben csak annyiban lehetünk segítségére, hogy néhány névre felhívjuk a figyelmét, bár sem újat, sem Nagyságos Asszony előtt ismeretlen nem mondhatunk. A fiúnevek közül imponálóan egészen ki nemesi neveket az Attila, Árpád, Levente, Csaba, a leánynevek közül Ilonka, Zsuzsanna, Mária, Anna. Ha a baba megérkezik, írja majd meg, Nagyságos Asszony, hogy az „Angyalkák érkezése” rovatba bekerüljön. Szív. üdv. Szerk.

Ó. Gézáné. Nagyon örülünk, hogy Nagyságos Asszonynak és kisleányának is örömet szerzünk lapunkkal. Milyen kedves, meleg szavakkal hálálkodik ezért az örömért. A kisleányának szeretettel küldjük az ő Gyermek Lapját. Nagyságos Asszonynak, köszönöm, hogy új előfizetővel ajándékozta meg a M. U. L.-t. Hálával és egy szép kézimunkával viszonzozzuk jószágát. Szív. üdvözlőjük és kisleányát külön is. Szerk.

Mezőkövesdi. Köszönjük Nagyságos Asszonynak, hogy szeretettel várják a gyermeklapot is. A M. U. L. minden számában hozunk szebbnél szebb gyermekruha-modellt. Ezen számunkban is bájos fiú- és leánykaruhákat talál.

Szív. üdv. Szerk.

MEZ

SZINTARTÓ
FONÁL BLUZ
ÉS RUHA
HIMZÉSHEZ

Tertium non datur. Csak gondolja, „hogy ez így nem mehet tovább”. A lélek birodalmának kapuját még azok közül is kevesen próbálgatják nyitogatni, akiket egy közös, eggyé forrasztó titokzatos erő szorosán egymás mellé sodort és ha már elhalkulnak az érzések szenvedélyei, egymást vádolják a meg nem értés ideológiájával. Egyszer az egyik, más alkalommal a másik fél gondolatában verődik vissza az értelmetlen vádaskodás, amelynek hatása alatt nem egyszer a legféltetlenebb elégedetlenség, szeretetlenség vakond-serege túrja keresztül-kasul az egymásban való bizodalom szilárdnak vélt talaját. Mindennél fontosabb, hogy a házastársak úgy éljenek egymás mellett, hogy érezzék mindig egymás közelségét, de ez a tudat egyik számára se legyen alkalmatlan, aminek egyszerű, de rendkívül fontos titka abban rejlik, hogy egyik fél se követeljen a másiktól a maga részére olyat, amit ő maga adott esetben szintén nem szívesen vállalna. Ha minden gondolatunk valóban a másikért való, meg kell éreznünk azt is, hogy mikor áhítja az egyedüllét magányosságát, mikor vágyik csendre s akkor ne terheljük azzal a ki-

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSE

Koszorú és
csokorkötészet
Estélyek, bálok
díszítését
vállalom
Délzaki
növények
kölcsonzése
Az ország
legnagyobb
virágkereskedése

Budapest, VI.,
Teréz-körút 60
Tel.: 11-30-09, 1-224-15
Virágkereskedése
Budapest, VI.,
Telefonszám: 26-99-77

vánsággal, hogy szórakoztasson, még akkor sem, ha társalgása mindennél kellemesebb volna számunkra. Inkább mi érezzük valaminek a hiányát, minthogy kívánságunk a másik terhére legyen. Azok az udvariassági formák pedig, amelyek csupán a külszín presztizsét szolgálják, felmentést nyerne a házastársak egymáshoz való viszonyában, mert a ki nem mondott gondolat tökéletes átvételéig, a teljes egybeolvadásig fokozódó harmóniának nincs szüksége előírások formáira. Az udvariasság köteleességünké teszi, hogy utazásunk tartama alatt a társaságunkban levő hölgy szórakoztatásáról gondoskodjunk, azonban ez alól a kötelezettség alól a férj a feleségtől általában felmentést élvez, mert gondolatuknak egybeolvadása és közlése folytatán nincs szükség előírt szabályokra. Hallgatásukban több mondanivalójuk van egymás számára, minthogy udvariassági beszélgetéssel terheljék egymást. Ha csak annak eldöntéséről volna szó, hogy kötelessége-e a férjnek szórakoztatni a feleséget, határozottan és habozás nélkül állíthatnám, hogy mindennél előbb való kötelessége a feleség szórakoztatása. Azonban a köteles szórakoztatás és egybeforró lelkek egymásért való individuális száz és száz változatos mozzanatai között a távolság olyan határtalanul nagy, hogy nem lehet egyszerre beszélni róla. Aki az udvariassági formalitásokhoz kíván ragaszkodni, annak része lehet a legkifogástalanabb udvariassági aktusban. Hogy azonban a feleség ebben az előírászerű udvariasságban örömet találja-e, méltóztatásuk megengedni, hogy kételkedjem. Az udvariasság az is csak akkor van etikai értéke, ha az mesterkéletlen és belülről jön. Az udvariasságot nem szabad kiereszkölni s erre nincs is szükség ott, ahol két ember nem udvariassági formát, hanem lelki-harmóniát keres. Kérjük, ajándékozzon meg mások is azzal, hogy hasonló bizalommal fordul hozzánk. Szív. üdv. Szerk. **Jegyzőgyakornok.** A jegyzői oklevél megszerzéséhez a főgimnázium vagy realskola nyolc osztályának elvégzése, illetve kereskedelmi érettségén kívül egyévi jegyzői gyakorlat kell és csak azután kérheti valamelyik közigazgatási tanfolyamra való felvételét. A felvételtől a belügyminiszter dönt. A közigazgatási tanfolyam másfélfélt tart és annak sikeres elvégzése után kaphatja meg a jegyzői oklevelet. Ilyen közigazgatási tanfolyamok vannak Nyíregyházán, Szombathelyen, Egerben. Szív. üdv. Szerk.

Fejfájás, fogfájás, fejfőresők, a nők havonta ismétlődő panaszai, végtárgfájdalmak: valamennyi gyorsan megszüntethető Pyramidonnal.

II. Férfiszemmel. „Papp Jenő: Feleséget keresek... c. cikk utóhullámai még mindig nem csendesedtek el. Igaz, olyan ez a téma, melyről hónapokon keresztül lehet eszmecserét folytatni. A férfiak részéről egyszer már résztvettem a megindult vitában, tolhogyre kíváncsiok észrevételeimet meglettem. Hogy most még egyszer szólni kívánok, annak az oka, hogy cikkem után többen bírálat tárgyává tették az abban foglaltakat. Így legutóbb a „ma Évaja”. Már azon is sajnálkoztam, hogy Papp Jenő cikkét félreértették főleg azok, akiknek érdekében íródott. Nem csodálom tehát, ha az én szerény szava-

MŰBUTOR FOGALOM

Műasztalosnál speciális kombinált szoba újdonságok, háló, ebédlő, uriszoba berendezések.

DIJTALAN TERVEZÉS

RÁKOSPALOTAI MŰBUTORIPAR

Budapest, Üllői-út 21. Telefon: 18-58-67

mat is félremagyarázzák. Röviden visszatekerek a témára és saját szavaival, illetve saját jegyzevel igyekszem legyőzni a „ma Évaja”. Szerinte cikkemben olyasmit írtam, hogy a férfakkal való egyenrangúság a nőkre nézve „lealázó”. Hát ez ellen tiltakozom! Mert én a következőket írtam: „sajnáljuk a mai lányokat azért, mert az egyenrangúsági küzdelemben elvesztik nőiségüket. A nőiségnek azt a varázsát, amely nélkül ők is a férfakkal egyenrangú, azokhoz hasonló hétköznapi robot-emberek lesznek”. Ez pedig így van! S hogy valóban így van, azt Maga is elismeri, kedves „ma Évaja”, amikor azt írja, hogy „a mai asszony képtelen férjét szórakoztatni, mert hiszen ő maga is egész héten robotol és neki magának is pihenésre van szüksége”. Pedig higgye el, a mai férfiak is elvárják a feleségüktől, hogy a kimerítő mindennapi munka után otthonukban a drűs arcú, mosolygós feleség mellett felüdüljenek, hogy feleségük elsimítsa homlokukon a gond barázdáit. De erre — mint mondja — a mai fiatal asszony már nem képes, mert „egyenrangú” a férjével és ő is egész nap robotol. Hát mi ez, ha nem a „nőesség” elvesztése? A legszembetűnő hivatás megtagadása a haladás, az egyenrangúság jelszavának leple alatt. Jól tudom, ennek oka egyrészt a szegénység, mely a nőt is munkára kényszeríti. Én azonban csupán magát a tényt kívántam leszögezni. S higgye el, kedves „ma Évaja”, nem jó propaganda a mai lányok amúgy is nehéz férjhezmeneteléhez a Maga kijelentése, mely szerint a mai asszony nem képes férjével feledtetni a gondokat. Ezekután, úgy hiszem, bátran megismételhetem multkori kijelentésemet, hogy ezért sajnáljuk a mai lányokat. Azt írja továbbá, hogy a nők a férfiakért tesznek mindent, az sem lealázó. Ez természetes és én ennek az ellenkezőjét soha sem állítottam. Ellenben azt mondtam és most is megismételtem, hogy ha ez a nők nagyon hangoztatják, lovat adnak a férfiak alá, melyről nagyon nehéz lesz leszállítani őket. A harmadik kifogásolt kijelentésemre is válaszolok: természetesen nem lealázó az sem, ha a nők a férfiak kedvéért megváltoznak. A multkorában azonban a változásnak csak az egyik fajtájáról esett szó: a süllődesről. Azt mondtam ugyanis valaki, hogy „a mai lányok mélyresülyledésének a férfiak az

okai. Erre válaszoltam én azt, hogy ha ez valóban így van, akkor az nagyon szomorú és nem a leghézelgőbb a lányokra nézve. Mert változzanak meg a mi kedvünkért, azért egy szót sem szólnak. De ugyebár egyetért velem, ha azt mondom, hogy ez a változás semmiesetre se legyen süllődes. Es a multkor is azt mondtam, hogy a nőnek legszebb hőstétük lenne, ha az egyenesről letért férfiakat visszaszűzelnék a jó útra. Amint látja, szó sem volt a multkori cikkemben lenézésről, vagy lealázásról. S remélem, félreértett szavaim most már világosak.

„—yó—“

Édes otthon. Köszönjük, kedves jóleső sorait: „Sietek hálás köszönetemet tolmácsolni a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja által bevezetett olcsó terítők akciójáért. Tanítócsalád lévén, csak hosszú várás után valósíthatjuk meg, hogy egy-egy hasznos, kézimunkadarabbal szépsítjük otthonunkat. Utánaszámoztuk, mennyit takaríthatnánk meg, ha a terítőt magunk készítünk el s bármennyire is hihetetlenül hangozzék, többé kerülné, mintha teljesen készen vesszük meg a hirdetett 12 pengőért. Így tehát abban állapodtunk meg, hogy a terítőt megvásároljuk. Az összeget egyidejűleg utalványon megküldöttük és zöld színben kérjük 4 szalvétával együtt. A MUL-ról csak annyit, hogy mindannyiunknak legjobb barátja. Pihenésre szánt órámban kezemb veszem s mindig felrisszölök tartalmától. Férjem és gyermekeim lesik a percelt, amikor egymás kezéből elkapkodhatják. Nálunk nincs jobb barátjuk”. Hálás szívvel őrizzük meg ezeket a kedves sorokat s boldogok leszünk, ha lapunk iránti baráti szeretetükre mindig méltók lehetünk. Lakásuk díszítésére különböző csipketerítők a legalkalmasabbak. Nagyon olcsó és szép mintájú grenadin függönyanyagból készíthető a hálószoba függőnye. ágyterítők, melyek csak fodorra díszítendők. Az ebédlőbe ekrű kész csipkeanyagból készült függőnyt ajánlunk, ugyancsak szép a rece vagy horgolt függöny is, melyhez ugyanolyan asztalterítő is készíthető. Az ebédlőszekrényre és tállalóra csak kisebb terítőket tessék alkalmazni. Minden anyagból készíthető küld kézimunkaboltunk mintát és árajánlatot. Függönymódellek és asztalterítőminták lapunkban bőségesen találhatóak. Igaz barátsággal köszönti Szerk.

Szeretettel őrizzük meg az alábbi kedves sorokat: „Nem mulasztatom el a hálás köszönetemet és legteljesebb tetszemet kifejezni az Önök kézimunkaboltja által — véglegesen ajándékaént leszállított gyönyörű kézimunkaterítőért, melyet büszkén mutogatok ismerőseim körében is, ajánlva a MUL kézimunkaboltját. Magam is több alkalommal rendeltem már és mindig a legteljesebben meg voltam elégedve. De nem csak én, hanem több ismerősömtől is hallottam dicsérni az Önök előzékeny, nagyon kedves kiszolgálását. Szívesen üdvözlettel S. Angyalka, Pécs.” Mindenkor nagyon örülünk, ha lapunk kedves előfizetőitől hasonló megnyugtató sorokat kapunk, mert nagy súlyt helyezünk arra, hogy kézimunkaboltunkban vásárló előfizetőink megkülönböztetett figyelemben részesüljenek. Sokszor szeretettel köszöntjük. Szerk.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ) 1867 1937

Vegytisztító, csipkeltisztító és kelme festő gyár

Reménykedő asszony. Mély tisztelettel hajtjuk meg fejünket Ön előtt, Nagyságos Asszonyom, aki mintaképe az igazi, jó asszonyoknak. Barátai vagyunk, akik nem nézhetjük közönyösen, hogy ismeretlen útra tévedjen. Szeretnék megővni a késői megbánástól, mer az Ön sorsáról van szó. Bár panaszja inkább orvoshoz tartozna, mint ebbe a rovatba, ahol a különböző lelkiproblémákra keresünk gyógyulást, mégis megkísérleljük lázas, emésztő gondolatait elcsitítani. Nem hagyjuk figyelmen kívül, hogy Ön még nagyon fiatal, nem nélkülözheti a szeretet dédelgető melegét. Nem csodálkozunk azon sem, ha az érzések kavargásában, a lelki nyugtalanság izgalma között nem találja meg a helyes utat. Nincsen sem rokona, sem barátja, akitől tanácsot kérhetne s a hetedik tartó magány nem jó tanácsadó még az olyan mintaasszonyoknak sem, mint Ön, aki a keresztény hitves kötelességeit magaráhagyottságában is önmaga fölé helyezi. Nyolc év óta tartó lemondása talán elhomályosította jobban, rosszban szilárd fogadalmát és a bánásmód mostohaasága mérhetetlen távolságot mélyített egykor egymást kereső szívek közé. Nem áthatjuk visszatérő boldogsággal. Nem egy kicsapongó férj visszahódításáról, hanem egy betegség következtében rideggé, ideges, lobbanékony haragú, emberkerülő férjről van szó, aki hétévek elhagyja otthonát és nem törődik feleségével. Hiába fogadjuk el mentségül a betegségéből eredő ingerlékeny magatartását, ha Nagyságos Asszony nem érez magában hajlandóságot, hogy további életét feláldozza rideg házasságukért. Az orvos feladata lesz eldönteni, hogy Ön, aki lelkileg képtelen mártíri önfeláldozásra, szeretetlen, reménytelen házasságából szabaduljon. Nem vagyunk híve a válásoknak, de az Önök egészen speciális, rendkívül bonyolult házassága jelenlegi formájában elviselhetetlen, sok olyan ok miatt is felbontható, amely lelkileg összersoncolja az ép, egészséges ember idegét. Vessen magával és a bányákkal számadást s ha meg tudna barátkozni eddigi sorsával, kísérlelj meg valamilyen életcélt találni, ami elvonná gondolatát mostoha sorsá feletti bánkódástól. Valakiért dolgozni, valaki élete fölött öröködni, elfelejteni a magunkkal foglalkozó, életünk folyását mérlegelő gondolatainkat. Lehet, hogy számára ez csak félmegoldást jelentene, de sokszor a félmegoldás egész megoldásnak számít. Sajnos, mindig két alternatíva között kell választani, aki határozni akar. Még annak is nehéz a döntés, aki biztosan tudja, merre akar menni. Nagyságos Asszonyom hosszú éveken keresztül foglalkozott ezzel a gondolattal, amely megérett a döntésre. Vagy így, vagy úgy, de határozni kell s ha határozott, törődjön bele és ne zaklassa magát visszatérő elégedetlenség-gel. Szeretettel köszöntjük. Szerk.

Z. A.-né. A felsorolt és háború előtti magyar sorsjegyei nem nyertek az 1929. évi általános kihúzás alkalmával sem, de ha nyertek volna is, a nyereményösszegek teljesen elértéktelenedtek, mivel az 1928. évi félértékelési törvény a sorsjegynyereményeket kivonja a valorizáció alól. Hálas köszönet a szerzett új előfizetért. Megküldöttük Nagyságos Asszonyunk részére nagyon finom kölni ajándékunkat.

Szíves üdvözléssel Szerk.

Szívének hálás örömeivel és köszönettel őrizzük meg az alábbi kedves levelet: „Kedves Főszerkesztő Úr! Be kár, hogy a gondolatot még nem lehet úgy továbbítani, mint a beszédet, mert akkor én lennék egyike azoknak, akik igen sokat háborgatják (ha nem is kellemetlenül) k.

Főszerkesztő urat. Valahányszor egy jó tanácsot, vigaszt, tanulságot elbeszélést vagy megérdemelt dorgálást olvasok a M. U. L.-ban, nem egyszer könnyes szemmel, de szeretném momentán megszorítani az illető kedves írót vagy írónt kezét. Hogy mennyire szeretem a lapot, bizonyítja, hogy már 11. éve járatom, de még nem fordult elő, hogy másnapra, vagy pláne harmadnapra maradt volna olyan része, amit még nem olvastam volna el. Nem tudnám eldönteni, hogy minek örülök jobban, a kedves kézimunkáknak-e, vagy az olvasás közben érzett, megnyugtató, tanító, a szenvedéssel együtt szenvedő, vagy a vig történeteknek. Az uram meg annak örül, ha a lap megérkeztekor sok dolgom van, mert akkor ő olvashatja át előbb. Mégis csak most beszéllek másodszor k. Főszerkesztő úrral! Először előszóval, mikor a Hűvösvölgyben a „Bohémia”-társaságban az a bizonyos felavatás volt. Szívből örültem, hogy a Főszerkesztő úr a Pen-klub tagja lett. Talán nem volt egyetlen eseménys, mikor a lap olvasásakor, gondolattal, ne küldtem volna egy szeretetteljes köszönet, elismerést vagy meleg ölelést. Kedves Főszerkesztő úrnak nem fogalom le tovább drága idejét, csak arra kérem (mivel írni nem igen szeretek), hogy soraimból az igaz szeretetet és a szívből jövő elismerést tessék kiolvasni. Kérném szíves üdvözléssel a M. U. L. összes író és íróntek és hálás köszönetemet átadni. Főszerkesztő úrnak egy igen-igen hálás olvasója W. Ferencné, nyug. áll. tanítónő.”

Olyan érzések dobogtatják meg a szívünket, mint mikor gyönyörű sikerét látjuk az általunk alkotott műnek, melybe beleadtuk a lelkünk Istentől kapott alkotó lobogását. Nagyságos Asszonyom és kedves férje számról-számra kísérte figyelemmel lelkünk útját s ha tizenegy év után is gyönyörködni tudnak munkánk eredményében, ennél nagyobb, megelégedettebb öröm nem lehet a hivatású szerető ember számára. De, higgye el, ezer akadály gördül még ma is elénk. Az irigység démona sokszor vet gáncot és mi erős lélekkel és igaz hittel küzdünk meg ellenségeinkkel. Akiknek fáj, hogy munkánkat Isten áldása, az Ő hatalma segíti. A Magyar Uriasszonyok Kézimunkaboltja megnyitása növelte irigynekedésüket. Pedig az éveken át felhalmozódott sok panasz indított arra, hogy megtaláljuk a módját annak, miképpen szüntessük meg és miképpen szöigáljuk ki megelégedésre lapunk előfizetőit. Ebből a gondolatból született és valósult meg előfizetőink kívánságára a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja. Nagyságos Asszonyunk, mint lapunk és személynünk szerint is igaz barátja erről is kell tudjon. Mi azonban békésen meggyünk hivatásunk kijelölt útján és lelkünkben felírva viseljük azt a nagy igazságot: „ha Isten velünk, ki ellenünk!” Személyesen is szeretnénk Nagyságos Asszonyunkkal beszélgetni, ha egyszer föllátogatna hozzánk, hogy a harmadik beszélgetésén én számoljak be sok olyan mozzanatról, amiről, mint a magunk ügyéről, nem írunk. Kedves férjével együtt sokszor melegen üdvözlöljük és igaz hálával köszönjük baráti szeretetüket.

„A szerelmes ember teste mindig erősebb, mint a lelke.” Attól függ, hogy melyikük lelke kerül a test fölé, az fogja irányítani a másik sorsát. Férjét annyira fogva tarthatja magas szellemi feszültséget kívánó pályája, hogy nem lesz nehéz döntenie és belső tragédia nélkül elengedi Önt a boldogsága útjára. Szerintem senkinek sincs

joga visszatartani a házastársak közül azt, aki menni akar, mert mindenki önmagának, a saját lelkiismeretének tartozik számadással. Megpróbálnám a menni készültöt visszatartani akkor, ha gyermek van, mert a gyermek a legszentebb, szentebb annál az érzésnél, amit szerelmeknek nevezünk. A gyermeknek meg kell adni és érette fel kell áldozni a győtrő, nyugtalanságot okozó szerelmet, ami teljesületlenségében a szomorúság fájó sebeit nyitja fel az emberek lelkén. Nagyságos Asszonyom, tudom, a szerelmes embert hiába kérem, hogy jól gondolja meg, mielőtt rabzolgaként teljesíti érzése diktálását, nem érti meg és nem fogja fel azt sem, hogy miért várjon, miért kell akadályokat leküzdjön, hogy azon át vigye keresztül akaratát, mikor most, mindjárt elintézheti. Nem is remélem, hogy a saját akaratát átsegítheti e krízisen és ne vágyakozni az élet titokzatosága felé, ami a boldogságnak olyan szférájába röptesse, ahol még át nem élt érzéseket remél találni. Nem, nem emelek gátat eléje. Mondjon el olyan őszintén mindent férjének is, mint leveleiben megírta és bizz rá, hogy ő döntson. Azzal azonban számolnia kell, ha férje mélyebben vonzódná Önhöz, mint Ön is gondolja, akkor emberileg természetes, hogy nehezezen esnék kívánságát teljesíteni, de az is előrelátható, hogy ezzel a vallomással mély szakadék fog közöttük keletkezni, amit talán soha-soha nem tudnak áthidalni. Sokszor úgy vagyunk, hogy a tulajdonunkat képező valóság értékeit nem értékeljük s csak ha már szertefoszlottak, akkor ismerjük meg, hogy mit veszítettünk.

Szív. üdv. Szerk.

„Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Olvasva a legutóbbi Magyar Uriasszonyok Lapjában „Korunk hősei” című cikket, kérem engedje meg, hogy én, e helyzetben élő leány, pár szóval szólhassak e tárgyhoz. Jócsaládból származó, érettségizett, zenéhez értő, minden szempárt és nemeséret rájogó leány vagyok. Alig pár éve még, jó atyám szavára hallgatva, nem léptem állásba. de a kegyetlen sors belemarkolt életembe és rövid időn belül az otthon, a meleg kis családi tűzhely megszűnt. Protekcióm nem lévén, irodában nem tudtam elhelyezkedni. Perfekt beszélem a német nyelvet, s így lettem német nevelőnő. Jól főzök — hisz nagyanyám hét vármegyében híres gazdaszszony volt s bár vagyonát nem, de tehetőségét örököltem. Föztem odahaza, mint családtag, de csak havi 30 pengőért és mind többet gondolkoztam azon a szón: jövő. Ennyiből a jövőre, dolgozni nem tudó időkre, valaminek nevezhető összeg megakarítani nem lehet. Az életem jobbra, biztosabbra fordítani csak álom maradt volna. Egy napon, midőn egy újsághirdetés 52 font évi — és nem havi 200 font — fizetést ígért, örömmel, boldogan, szebb jövő reményében csomagoltam és három országon átmenve, elfoglaltam egy nagy német közvetítő vállalat magyar képviselője által szerzett állást Angliában, egy brazil grófnőnél és barátinél, mint házvezetőnő. Itt sem csinálók egyebet, mint otthon. Fözök, takarítok s magyar virágot ültetek angol kiskertembe. Amit otthon soha sem tehettem. akkor zongorázom, mikor nekem tetszik és gyönyörű tengerzöld fürdőszobában naponta fürdöm. Az a szeretet, mellyel általam is nagyon szeretett úrnőim körülvesznek, néha a könnyekig megható. Szébbnél-szebb ajándékokkal — börtáska, karóra, pullover, stb. — persze új holmik — valósággal elhalmoznak. Az esti köszönetnél mindig mondják, „aludjon

jól". Mikor egy reggel kérdésükre azt feleltem, hogy nem a legjobban aludtam az éjjel, egész gondban voltak, mi is lehet az oka. Nagyon gyakran elvisznek autózni magukkal. Ilyen a magyar úrilány élete Angliában. Itt a rendes, becsületes, dolgozó nőt nagyon megbecsülik. Én úgy hiszem, ha pár év múlva két nyelv helyett hármat beszélve és később talán könnyebb élet megalapításához szükséges tőkével visszatérek szép hazámba, igaz magyar szereimet találók és az Angliában eltöltött éveim nem rontják talán, inkább emelik az én magyar úrilányi mivoltomat. Nagyon kérem kedves Szerkesztő Ur. szerény soraimnak nb. lapjukban egy kis helyet adni, hogy az ittlevők otthonmaradottjai vigasztalódjanak és a társadalm egy pillanatra felfigyeljen és ne törjön pálcát az idegenben is hazájuknak szolgáló, dolgozó úrilány fölött. *Berkes Irma, Battles.*

Szeretettel köszönjük sok tételődő magyar leányt és családot érdeklő, megnyugtató levelét. Bátorsága, élet- és munkaszerelete mintaképül és követendő példaként szolgáljon azok részére, akik elkeseredve a bizonytalannak látszó holnap és jövő miatt, maguk sem tudják, mire várnak, ahelyett, hogy semmiféle munka nem szegyen elvélből kiindulva, vállalnák azt a nagy terhet, amit ma az élet jelent mindenki számára, amely nem kiméli meg a fiatal leányokat sem. És ők érzik, hogy nem lehetnek szülei, rokonaik terhére, mert dolgozni tudnak és dolgozniuk kell önmagukért. Nagy tisztelettel gondolunk bátor munkavállalására és a munkáját megbecsülő, tisztelettel követelő önzertetés magabizására. Köszöntjük őszinte nagyra-becsüléssel. *Szerk.*

APROHIRDETESEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P. 50 fillér. Jelleges hirdetésre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandót át. A listakereső hirdetések szavanként 10 fill.

Uri családhoz, középiskolás vagy elemista gyermekek mellé, háziitanónak, korrepetálónak ajánlkozik ref. vallású, gimn. érettségű lett oktatású tanítónő, aki két éves privát gyakorlatiattal rendelkezik. A lehető legjobb eredményt garanzálja. Lelkismeretesen, a legnagyobb gondossággal, alapos képzettséggel foglalkozik tanítványival. Szíves meghívást kér „Ref. tanítónő” jellegre kiadóra.

Urleány elmenne gyermekek mellé szerény feltétellel. Háztartásban segít. Leveleket dr. Hiba Alajosné, Budapest, XI., Parádi-u. 1. I. 1. címre kérék.

Fébe Evangélikus Diakonissza Egyesület, 1. Hildgkuti-út 123/a. Telefon: 1-645-73. Hűvösvölgyi penzióban napi 6 pengőtől teljes ellátással szép, erdős, hegyre nyíló szobák kiadók. Idős hölgyek és urak részére állandó otthon is lehetséges. Diakonissza, orvosi felügyelet is van.

Rövid, fekete, gyakorló-zongora 200, külföldi 400, valódi Bösendorfer 600 P. Zongorák, pianók feltűnő olcsón, tisztviselőknél előleg nélkül legesekélyben részlete. **Rákóczi-út ötven, zongoraterem.** Erzsébet-körút sarok.

„Déva” szőrtelenítő krém teljesen elmulasztja a szőröket, fiatalító krém. Különleges kozmetikai cikkek kaphatók. XIV., Hungária közp körút 116., földszint 2. Thököly-út mellett.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás, legutányosabban. Szieber, Budapest, II., Török-utca 6. szám.

Zongorák, pianók előleg nélküli legkisebb részlete. Tisztviselőkezdemenyek, Fenyőné zongoraterem, Erzsébet körút huszonhat.

Zalógedulát, aranyat, ezüstöt, brilliánskészt, perzsaszönyveket, írógépet legdrágábban veszek. Baross ékszerház, Baross-utca 83. Telefonhívására jövök: 1-347-70.

Budai hölgyek szíves pártfogását kéri felsőruházalon. Szakvizsára előkészít. Kalocsay, II., Medve-utca 17. Telefon: 36-68-69.

Szabás- varrástanítás. Emőd Tamásné nőiruházalon, Lipót-körút 13. Telefon: 11-95-18.

Zongorát vagy pianót szonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 1-395-03. Zongoraterem.

Keresek magányos, 35 év körüli, szorgalmas, jóindulatú asszonyt, aki háztartásom összes munkáját pedáns rendszerrel segítéssel elvégzi. Császárdóm 3. nyáron 5 tagú. Jó bánásmód. Leveleket «Vidéki» jellegre kérék.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianót. Telefon: 1-402-06. Fenyőné zongoraterem, Erzsébet-körút 26.

Fiatal úrilány, elsőrendű szalonvarró, nyaralni menne, fénapi munka előnében. Leveleket kérék «Augustusban» jellegre a kiadóra.

A Bécsi-út fölött, villamoshoz közel, 2 szobás, komfortos — még 17 évig adomentes — villa-egület, 300 négyzetméteres, szép gyümölcsös szabadkészből eladó. Megtekinthető: III., Mármaros-út 5. szám. Perényi-út folytatása.

Tanítónő keresek szeptemberre 14 éves kislányom mellé falura. Családtagnak tekintjük, a német nyelv megkivántatik, francián tudók előnyben. Hary Istvánné, Hottó, Úp. Alsóbagod.

Kézimunkarajzaink ismertetése

Levél cím: Budapest, VI., Teréz-körút 6
TELEFONSZÁM: 12—13—19

Lapunk előfizetői 5% árengedményben részesülnek.

Lapunkban közölt kézimunkarajzok nagyított rajza, szűrt sablonja és az összes hozzávaló anyag a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz. alatt szereshető be. Mindennemű kézimunka-kérdésben kézimunkaboltunk okl. kézimunkatanárnője készséggel ad felvilágosítást, vidéki előfizetőinknek levélben is. Válaszbélyeg csatolását tisztelettel kérjük. Mintákat szívesen küld a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja.

2. OLDALON, tálcakendő horgolt csipkemozívval. Mérete 32x48 cm. Alapanyaga finom lenbatiszt. A motívot 100-as számú Mul-horgolócérnából készítettük 5 mm-es kockával. Mul-horgoló-cérna 100-as számban gombolyagoként 69 fill. Lenbatiszt 105 cm szélességben, méterenként 6.60 P.

3. OLDALON, kelim diványpárna. Mérete 45—60 cm. Előfestve aidakanavára 2.60 P. Kidolgozásához Orient-fonalat használunk, melyből 2 dkg-os motring 68 fill.-be kerül. Színezése a következőképpen történik: a virágot 3 árnyalatu terakotta vagy bordószínű, a levél három árnyalatu zöld, az alap világos homokszínű.

4. OLDALON, csipkeszövet sztórfüggöny klünicsipke és tüllhímzés díszítésel. Mérete 150x260 cm. A tüllhímzés előrajzolva jöminőségű tüllre 7.50 P. A klünirész fele molinóra előrajzolva 2.50 P. Hozzávaló szalagok méterszámra kaphatók 16 fill.-től. Az alsó széles fo-

dor 30 cm, a kisebb fodor 10 cm, melyet síma tüllből készítünk. Csipkeszövetből kívánatra mintákat küldünk. Megrendelhető teljesen készen is.

8. OLDALON, vitrinterítőeske. Készítjük pointlace szalagból 20x20 cm mérethben Molinóra előrajzolva 50 fillér. Pointlace szalag métere 30 fillér.

10. OLDALON, rece ágyterítő és sztórf. Az ágyterítő mérete 220x300 cm. Készítjük 10 mm-es lyuknagyságban. Kész filealap a fenti mérethben fehér vagy ekrű színben 34.20 P. Kitöltéséhez ötös számú Mul-gyöngyperlét használunk. 5 dkg-os motring ára 60 fill. Leszámolható mintalapja 6.— P. Sztórfüggöny mérete 150x250 cm. Hozzávaló 10 mm-es recealap 16.20 P. Leszámolható mintalap ára 6.— P. Mindkettőt készíthetjük horgolással is 5-ös számú Mul-gyöngyperlélből.

12. OLDALON, kötött gyermekruhás-ka. Készítjük jöminőségű zefirfonalból,

fehér, rózsaszín vagy világoskék színben. Körülbelül 10 dkg fonal szükséges hozzá, melynek ára 2.50 P. Fonalrendelésnél kóti mintát küldünk.

13. OLDALON, keresztöltéses tálcakendő. A nagyobb mérete 25x40 cm, a kisebb mérete 20x35 cm. Kapható előrajzolva fehér floridász pamutvászonra, a nagyobbik ára 60 f., a kisebbik 40 f. Kidolgozásához Mez himzőpamutot használunk tetszés szerinti színben. 1 motring ára 20 f.

20. OLDALON, keresztöltéses minta gyermekruha díszítésre. Kidolgozásához színtartó Mez mulinét használunk, tetszés szerinti színekben. 1 motring 14 f.

21. OLDALON, Riselió milió. Készítjük jöminőségű pamutvászonból 70x70 cm mérethben. Ára előrajzolva 1.80 P. Szűrősablonja 1.20 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 f.

Lapunk előfizetői 5% árengedményben részesülnek.

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapjaszerkesztősége

Álomország

Ha leszáll a nyári este,
Ágyba fekszik a gyerek,
Elmondja az estimáját,
Aztán szépen szendereg.

Reggel aztán rád mosolyog
Az aranyos napsugár,
Mosolyogva fölébredsz és
Álomország oda már...

Húnyt szemére száll az álom
És az álom-gépmadár,
Elröpíti messze tájra,
Hol ezerszáz esoda vár.

Álomország... oda visz el
Álmodban a képzelet,
Szentjános-bogárkák fénye
Irányítja léptedet.

Akkora ott a kis gomba,
Mint egy jókora nagy ház,
Álomország országútján
Álomtündér rád vigyáz.

Az én macskám...

Írta: Kovács Évi, kis munkatársunk
(Rákosfalva)

Az én macskám tarka,
Úgy hívják, hogy Szarka.
Mivel lopott ökelme,
Bezártam a pincébe.

A pincében nem maradt,
Folytonosan nyivákkolt ott.
Rászóltam én egy párszor,
Haragosan néhányszor.

De a macska, szedte-vedte,
Szavamat csak kinevette.
Csunya macska, rossz kis macska,
Nem hiába neve Szarka.

Úgye, rossz az én macskám?
Az én kicsi Szarkácskám?

Alig várom!

Írta: Kiss Klára, kis munkatársunk
(Fülöpszállás)

Alig várom a tizedik napot,
Hogy jöjjön az én kedves kis lapom,
Sok kis gyermeknek boldogsága.
A M. U. L. gyermekujsa.
Sok szép verset és meséket
Tanulhatunk belőle,
Eta néni s Elek bácsi
Gondoskodik felőle.

Anyai szeretet

Írta: Vukováry Edit, kis munkatársunk

Baján születtem,
Itt is nevelkedtem,
Itt van az én születésem helye,
Hol éjjel-nappal dajkáltak szüntelen.

Édesanyám dajkált,
S nevelt fel engemet,
Az a drága két kéz
Símogatott engemet,
Folyton-folyvást örömet.

Mikor kicsiny voltam,
Virrasztott felettem,
Nem aludt semmit sem,
Remegett érettem —
Isten áldja érte!...

Dobos Irénke, (Nagykőrös)

161. német nyelvlecke

A zenészt, az *Musiker*-nek
Mondd, kis pajtás, németül
Geige viszont: a hegedű,
Amin szépen hegedül.

A hangszernek általában
Instrument német neve,
Volkstheater: a népszínház,
Közönséggel van tele.

A szomorújáték, dráma:
Drama német nyelven is, —
Azt hiszem, kánikulában
Ennyi elég lesz is.

1. *der Musiker* (olvasd: der muziker) a zenész.
2. *die Geige* (olvasd: dí gejge) a hegedű.
3. *das Instrument* (olvasd: dasz instrument) a hangszer.
4. *das Theater* (olvasd: dasz théátr) a színház.
5. *das Volk* (olvasd: dasz folk) a nép.
6. *das Volkstheater* (olvasd: dasz folksz-théátr) a népszínház.
7. *das Drama* (olvasd: dasz dráma) a dráma, a szomorújáték.

Fánni, a modern tündér.

Regény * Írta és rajzolta: Bálint Ágnes.

Noha Lapuné sokat aggódott értem, mert csak szerdára értem haza és mondta is, hogy ez nem valódi vikend, mert az csak szombat déltől hétfő reggelig tart, de én megengedhetem magamnak, úgy-e? Következő héten megint csak nekikészülöttem, sajnos, a második vikenden nagy szerencsétlenség ért. Hegymászás közben a pénztárcám egy szakadékba esett s mire utána kiabáltam, az álnok kigyók már elcsiklottak velem. Törtem a fejemet, mit is csináljak, de bánatomban egy okos gondolat sem jutott az eszembe.

Mentem csak felfelé a hegyre s egyszerre erős jenyőillat csapott az arcomba. Gyönyörű tisztásra akadtam, s a tisztáson egy gerendából épült vendéglő hívogattott. Ezt a vendéglőt egy élelmes görény vezette és a cégtáblára oda volt pingálva: „Vendéglő a hegyi levegőhöz“.

S hogy el ne felejtsem, akkora krigli habzó sör volt melléje festve, hogy menten elcseppent a nyálam. Mert izzadtam, mint egy ló és pénztelenebb voltam, mint egy nyugdíjas templomi egér. S ilyen állapot-

ban fedeztem fel a megváltó papírlapot az ablakban:

„Jóképű csaposlegény azonnal felvételik!“ Őt percen belül már csaposlegény voltam a „Hegyi levegő“-ben s a gavallér görény-vendéglős őt korsó sört adott áldomásra! Mondhatom, nem volt nehéz a sorsom. Csak hordtam, hordtam a habzó söröket a szomjas turistáknak s ha néha-néha egy kis verekedés esett, megjelent a görény s az izága legények szédülten fordultak le a székről. Gyerekjáték volt aztán számomra a szédült verekedőket kiljebb rakni az ivószobából.

Csak egy nagyívó gödény volt életem megkeserítője. Ez a vén iszákos olyan gyors egymásutánban rendelte a söröket, hogy sosem tudtam tőle a délutáni álmomat rendszeren végigszünyókálni. Egy meleg délután pont akkor jött be ez a boroshordó, mikor én a pult alatt aludtam. Állítólag többször is elharsogta:

— Egy üveg rizling, két üveg kadarka! S a beképzelt alak még azt is elvárta, hogy én a rendelését még álmomban is

Részlet Sün Péter Pál
leveléből:

„... Még szerencse, hogy boldogult csaposlegény koromról ez a kép tanuskodik, különben csak az elrepedt pepitanadrág mesélne az elmúlt időkről...“

meghalljam. Mert egy ilyen műveletlen gödény még azt sem tudja, hogy az ember álmában legfeljebb beszél, de sohasem hall...

Szóval, hogy én nem vittem neki a bort, megkereste a gazdát, aki szintén aludt, felverte a legédesebb délutáni álmából s odavonszolta a pulthoz, megmutatni, hogy alszik egy igazi csapos.

Az események most már gyorsan követik egymást. A görény kirugott, a gödény berugott és pepita nadrágom két helyen elrepedt...

Amint látod, Fánni, elég nehéz az élet! Jöjj tehát vissza, mert könnyebben elviselem, ha megint mellettem rúgod a port...

Epedve vár...

Sün Péter Pál.

U. I. Még szerencse, hogy boldogult csaposlegény koromról ez az idemellékelt kép is tanuskodik, különben csak az elrepedt pepitanadrág mesélne az elmúlt időkről...

21.

Fánni, a modern tündér.

Hat hete nyaralt már Fánni Floridában...

Hat hét óta olyan álmos csend ereszkedett a lombok országára, hogy a madarak nappal is elbóbiskoltak. Hat hét óta Fánni ezernyi csínytevése, mint tündérmese járt szájról-szájra.

Madár mamák mormolgatták este a madárfiókáknak:

— Volt egyszer egy Fánni, aki két szál fű közé kötötte ki a részeges höscincér bajuszát, s mikor a cincér felesége megjelent a sodrófával, a höscincér csak úgy menekülhetett, hogy fő díszét és büszkeségét, félméteres bajuszát saját, tulajdon biciskájával kellett elnyisszantania...

Egyszer volt egy Fánni, aki a csigabiga házajtáját úgy betapasztotta, hogy még a végrehajtó sem tudott bemenni rajta... S egyszer egy erdőben földibolhák, giliszták és szúnyogok szászámra tódultak be Harkály doktor rendelőjébe s mikor valamennyien fizetés nélkül távoztak, a felbőszült doktor bácsi az utolsó füstifecske frakkját elcsipve, saját rendelőajtáján ezt a nagy, fehér táblát találta:

„Ingyen rendelés”.

*

A fészkekben így folyt a meseszó, s a kis madarak éjjelenként Fánni-ról álmodtak. Az öregek lassanként elfelejtették, csak a mindentudó Veréb Vera kérdezte meg Lapunétól a piacon, hogy mikor is jön vissza Fánni Amerikából.

Lapuné még mindig a multkori ijedség hatása alatt állott. Mikor szeretett szobaura nem jött meg a második vikendről,

azt hitte, hogy szakadékba zuhant és szívből megsiratta. Még kiadásba is verte magát. Nagy fekete kendőt vásárolt az Erdei Nagyarúházban s ilyen gyászaborulva talált rá a repedt nadrággal visszaérkező szabócska. Bizony, tőle sem tudta meg, hogy visszajön-e még egyszer a szeleverti tündér, noha szobaura a Tóparti Szellőcskével mindig erről álmodott. Így hát Lapuné nem tudta megmondani a kíváncsi Verébnek, mikor érkezik vissza a várva-várt tündérkisasszony.

De nem azért volt Veréb Vera a legszemfülesebb az egész erdőn, hogy ezt ki ne fűrkéssze.

Egy hétfői napon Sün Pétert látta új zsekketben, hatalmas rózsacsokorral a kezében a Margaréta-térre igyekezni. Nosza, két perc sem tellett belé, Fánni összes barátnői és irigyei, ismerős és ismeretlen tisztelői mozgósítva lettek és Szellő is labolt már a Sötét-tó felől. Lapuné ott feszengett az új fekete nagykendőben, néha fel-felzisszenve, mert az ünneplő cipő kicsit törte a tyúkszemét.

Nemsokára óriási repülőgép jelent meg a tér felett és gyönyörű siklórepüléssel a földre ereszkedett.

Mit bánta most Lapuné a tyúkszemét! Tolakodott, furakodott a gép felé, hogy a kilibbenő Fánni elsők közt megláthatassa...

(Folytatom.)

Lepkék a réten

Írta:

Surányi János

A virágos kert végében állt az orgonabokor. Az orgonabokor aljában lakott a lepke mama egyetlen gyermekével, a kis Pille úrfival. Pille úrfi kedvetlenül üldögélt egy levélén a nyitott ajtó mellett, amelyen behallatszott a méhek víg döngicsélése.

A lepke mama elkészítette a reggelit és odafordulva Pille úrfihoz, nyájas hangon mondta:

— Egyél, fiacskám!

Pille úrfi rásandított a reggelire, de nem mutatta jelét annak, hogy éhes volna.

A lepke mama így szólt hozzá:

— Mi az? A gyomrodnak nincs is evésre szüksége? Elég ha ránézel a mézlepényre?

Ő azonban így felelt:

— Mit csináljak? Nincs étvágyam!

A lepke mama most vizsgáló szemmel Pille úrfi arcára meredt.

— Miért? Talán beteg vagy? — kérdezte.

— Dehogy is! Csak fáj a szívem, hogy még soha életemben nem voltam kívül a kerten. Pedig úgy szeretném kisé látni a világot, amelyről már annyi sok szépet hallot-

tam. Mi lenne, ha útra kelnék?

— De, fiacskám! Micsoda gondolat! — kiáltott fel a lepke mama, amikor Pille úrfi válaszát meghallgatta. — Ilyen kisfiúnak, mint te vagy, itthon a helye. Majd ha nagyobbra nősz, oda mehetsz, ahová akarsz. De most maradj mellettem, mert különben könnyen elfoghatnak a mindenütt jelenlévő csintalan gyerekek, akiknek kezei közül bajosan tudnál megszabadulni.

Erre Pille úrfi nagyot nyelt. Egy darabig elnézte az édesanyját, aki hozzáfogott a mindennapi munka elővégzéséhez, aztán kinézett az ajtón. Láttá, hogy barátja, a kékszárnnyú lepke, a szomszéd-ból átrepült a kertből. Gyorsan kiment hát a lakásból és egészen a piros rózsafajg eléje szállt.

— Szervusz! — üdvözölte barátságosan, amikor melléje ért. — Jó, hogy itt vagy! Borzasztóan unatkozom!

A kékszárnnyú lepke mindig csodálkozott azon, hogy Pille úrfi minden idejét ebben a kertben az édesanyja társaságában tölti.

— Unatkozol? Megértelek! — szólt. — Nem szeretnél a rétre menni? Ott vadvirágokat látnál!

— Vadvirágokat? Gyere! Menjünk, de most rögtön!

— Most rögtön? Hát nem félsz elszökni hazulról? Pille úrfi megrázta a fejét.

— Nem! — felelte halkkan, miközben nyugtalan pillantá-

sokat vetett a lakás felé. — Anyukám azt szeretné, hogy mindig mellette maradjak, de én meg éppen ezt nem akarom.

— Akkor gyereünk!

Azzal útra keltek. Megörült Pille úrfi, hogy most végre világot láthat. Mohón szüta be a friss levegőt és amint ott repült a kékszárnnyú lepke oldalán, irányító jeleket jegyzett meg magának, hogy egyedül is visszataláljon. A kékszárnnyú lepke elvezette őt a házak fölött a zöld rétre, amely a város mellett terült el.

Amikor meglátták a színes vadvirágokat, olyan jókedvük támadt, hogy hangosan felkacagtak.

— De szép virágok! — kiáltották. — Valósággal terített asztalok!

Érthető volt tehát, ha felkeresték a legelső virágot, amelyik feléjük kínálta a mézescsemegéjét.

— Kóstoljuk meg! — és sietve, mint akik nagyon szeretnek nyalakodni, belemártogatták nyelvüket a finom mézescsemegébe, ami láthatólag igen ízlett nekik.

Virágról-virágra szálltak, de alig tárta ki előttük illatos kelyhét az egyik, rögtön

elrepültek és a másikon foglaltak helyet.

— Nem laktál jól? — kérdezte egy jó óra múlva Pille úrfi, aki egy kis harmatcseppből ivott, hogy szomját oltsa. A kékszárnyú lepke megtörtölte a szája szélét.

— De mennyire! — felelte. — Ugy megtöltöttem a bendőmet, hogy jobban se kell! — Akkor játszunk fogócskát! Jó?

— Jó! De arra figyelmeztetek, hogy szedd össze minden repülési tudásodat, mert hamar megfoglak.

— Ne félj! — mondta Pille úrfi. — Az egész kertben senki se tudott úgy repülni, mint én! Indulás!

A kékszárnyú lepke megvárta, amíg Pille úrfi szélesében előre szállt, aztán utánairamodott. A kékszárnyú lepke olyan szédületesen repült, hogy a szárnyai szinte hástították a levegőt. Egyre közelebb jutott Pille úrfihoz, akire többször rákiáltott:

— Nemsokára utólérlek!
— Soha! — kiáltott vissza Pille úrfi, mialatt meggyorsította repülését.

A kékszárnyú lepke hamarosan beért, de még mielőtt megérinthette volna ujjá hegyével a hátát, Pille úrfi hirtelen lendülettel a före ereszkedett.

— Jaj! Kifogyott a lélekzetem! — lihegte elfulladó hangon. — De mégse tudtál megfogni!

A kékszárnyú lepke melléje telepedett.

— Ránk fér egy kis pihenés! — mondta. — Alaposan kirepültük magunkat!

A közelükben gyerekek zajongva játszadoztak. Az egyik, a szöke hajú, meglátta őket és így kiáltott fel:

— Niní! Lepkék a fűben!
Ez a felkiáltás persze elkerülte a lepkék figyelmét, mert azok ebben a percben azzal voltak elfoglalva, hogy egy tükösköt nézegettek, aki éppen akkor tette álla alá a hegedűjét. Alig várták, hogy rázendítsen valami szép nótára. Annyira belemérulek a divatos keringő hallgatásába,

hogy nem is hallották a szökehajú gyerek lépteit, amint lábujjhegyen közeledett feléjük. Csak akkor vették észre, amikor már a hátuk mögött állt és felemelte a kalapját. A kékszárnyú lepke elkiáltotta magát:
— Meneküljünk, — és azzal úgy elrepült, mintha ott se lett volna.

Pille úrfi is követni akarta példáját, de szárnyai megtagadták az engedelmességet. Olyan félelem fogta el, hogy mozdulni se tudott. A következő pillanatban a szökehajú gyerek már villámgyors mozdulattal csapta rá a kalapját, amely alól hiába próbált kiszabadulni. Megértette, hogy most már vége a szabadságának. Csak azt nem tudta, hogy mi fog vele történni. De nem sok ideje maradt elmélkedésre, mivel a szökehajú gyerek benyúlt a kalapja alá, ahonnan szárnyainál fogva húzta ki.

— Éljen! Megfogtam! — kiáltotta lelkendezve. — Ide nézzetek! Láttatok már ehhez hasonló lepkét, mint ez itt, ni?

Amire a többiek is odaszaladtak hozzá és kíváncsian vették őt körül. Egészen közel hajoltak Pille úrfihoz, hogy jobban lássák.

— Nahát! Milyen gyönyörű!

— mondogatták elismerően. A szökehajú gyerek arcáról öröm sugárzott.

— Ugy-e? Tudjátok-e, mit csinálók vele? — kérdezte és a kabátja gallérjából kivett egy gombostűt, amely csak úgy villogott a napfényben. Pille úrfi érezte, hogy megáll a szíve verése.

— El vagyok veszve! — sóhajtott a kétségbeesve. — Csak még egyszer lehetnék szabad! Mindig szót fogadnék!

Ekkor a legkisebb fiúcska féltékeny megszólalt:

— Csak nem akarod gombostűre szúrni. Ez nem volna szép!

A szökehajú gyerek mosolyogva emelte pillantását a kis pajtására.

— Sőt ellenkezőleg! Nagyon is szép! — válaszolt vidám hangon. — Hiszen a pompás lepkegyűjteménybe kerül. Csak ne sajnáld!

Még többet is szeretett volna mondani, de hirtelen torkán akadt a szó, mert a halálra rémült Pille úrfi egy erős rándítással kiszakította magát a markából és olyan sebesen, ahogy csak bírt, felszállt a magasba.

Igy történt, hogy Pille úrfi megmenekült a veszélytől, amelyben élete forgott. A nagy boldogságtól az első másodpercben tájékozódni se tudott. De aztán megtalálta a hazafelé vezető utat. Toronyírányba repült, hogy minél hamarabb az édesanyjánál lehessen. Végre a kertbe ért. Gyorsan a lakásba sietett.

Az ajtó előtt a lepkemamával találkozott, aki összecsapta kezét.

— Csakhogy itthon vagy! Már azt hittem, hogy örökre elvesztél! — mondta. — Tüvé tettem érted az egész kertet, de sehol se találtalak! Miért szöktél el hazulról? Annyit bánkódtam miattad!

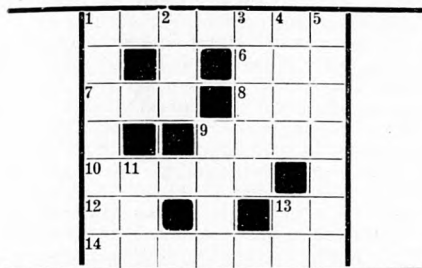
Pille úrfi lehajtott a fejét. Szó nélkül hagyta a szemrehányások özönét magára zúdítani. Megfogadta, hogy soha többé nem távozik el hazulról édesanyja engedelme nélkül.

F E J T Ö R Ö

1.

Keresztrejtvény

Beküldtek: *Dala Évi* és *Kató*, kis munkatársaink (Budapest)

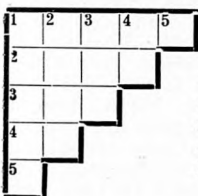
Vízszintes sorok: 1. rejtvény. 6. a versben is van. 7. régi, németül. 8. fon, ékezetthibával. 9. az esőben történik az emberrel. 10. madár. 12. a test részecskéje. 13. visszafelé: kötőszó. 14. tartozás.

Függőleges sorok: 1. nép. 2. visszafelé: vidék. 3.-vissza. 4. leánynév, becézve. 5. hagyaték. 9. férfinév. 11. angol uralom alatt levő ázsiai birodalom eleje. 13. visszafelé: a kertész munkája.

2.

Bűvös sorok

Beküldte: *Kremmer Bucó*, kis munkatársunk

1. a kígyó is ez
2. kovácsnál van
3. visszafelé: nem ül
4. a vadász teszi
5. személyes névmás

3.

Rejtett leánynevek

Beküldtek: *Dala Évi* és *Kató*, kis munkatársaink (Budapest)

1. Ez kissé valószínűtlen állítás.
2. A kosár igen nehéz volt.
3. A világ ne sirasson engem.
4. Lucifer a pokol gazdája.

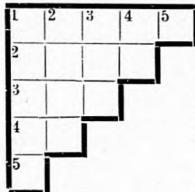
4. és 5.

Bűvös sorok

1. jókedvű
2. rohanás
3. nóta
4. ellentétes kötőszó
5. 1000, római szám

Beküldte: *Kremmer Bucó*, kis munkatársunk

1. doktor
2. van ideje
3. ereinkben folyik
4. egy betű hozzáadásával, ital
5. mássalhangzó

Megfejtési határidő: **augusztus 10.**

A megfejtés eredményét a **szeptember 1-i** számban közöljük.

A helyesen megfejtők között az alábbi **szép jutalmakat** sorsoljuk ki:

JUTALMAK: 1. Cadeau csokoládégyár (VI., Izabella-u. 88) ¼ kg-os bonbonajándéka. 2—5-ig a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja (VI., Teréz-körút 6. sz.) előnyomtatott tálcakendő-ajándéka.

Kis Emberek Társasága (K.E.T.)

A Kisemberek Társasága tagjai közé való felvételre jelentkezett **Lipták Péterke** (Budapest), **Endes Baba** gimn. II. o. tanuló (Pusztakovácsi), **Szánthó Klárka** (Balatonboglár), **Péterffy Istike** (Marosvásárhely), **Szentgyörgyi Gabi** (Sopron). Kedves kis barátainkat nagy örömmel fogadjuk tagjaink sorába és külön-külön felkérjük, hogy még nagyobb szorgalommal legyenek segítségünkre kis lapunk előállítási munkájában. Lipták Péterkének megküldöttük a KET-jelvényt s elvárjuk tőle, hogy büszkén viselje. A KET-jelvényt minden kis tagtársunk megkaphatja, ha 50 fillér értékű postabélyeget beküld.

G y e r m e k p ó s t a

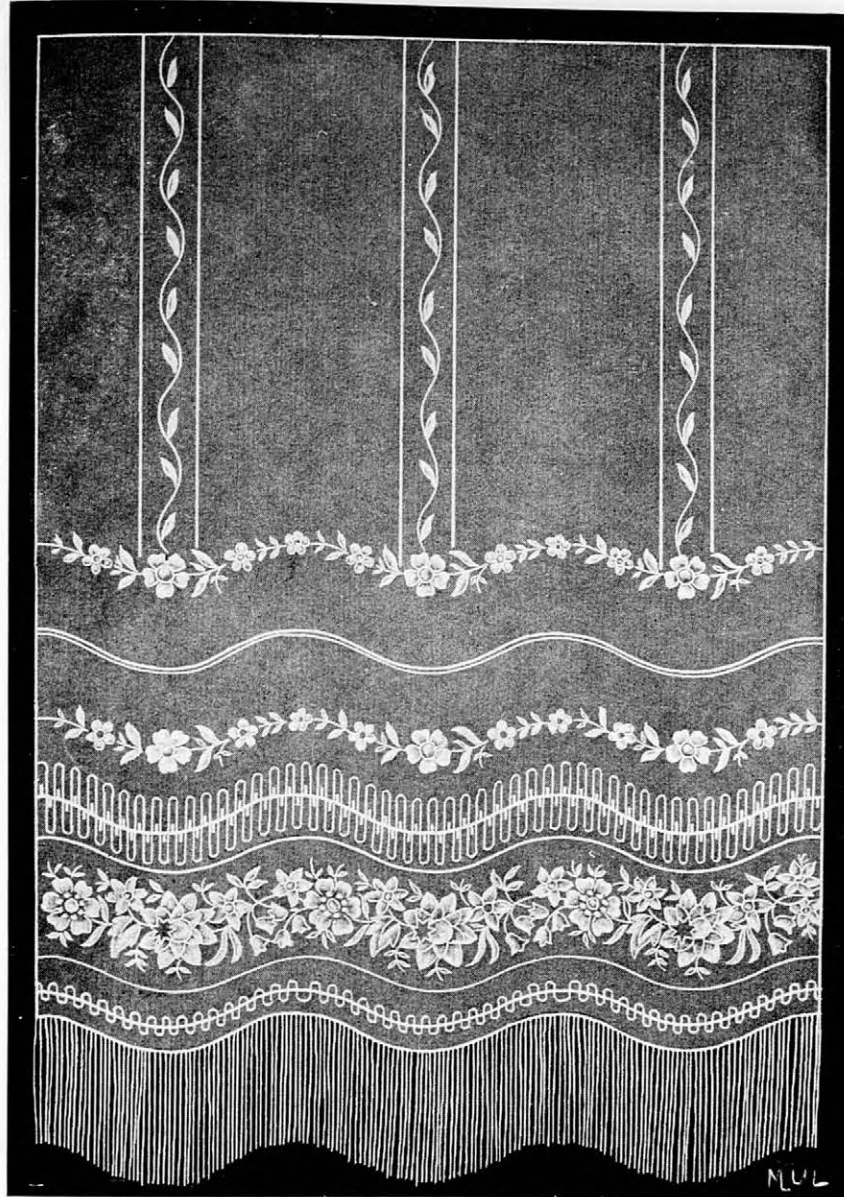
Bálint Ágnes, édes kis barátunk, vártuk, hogy haza „surranásod“ után mégis csak rászánod magad és értesítesz pár sorral eseményekben gazdag napjaid folyásáról. Semmi hír felőled hetek óta. Nagyon jól megy sorod, pajtikám, hogy ennyire megfelekedtél rólunk. Nem szemrehányásképen intézzük hozzád e sorokat, csak a mi melegszívű mesemondó kis Áginkről nem hishetjük el, hogy ne emlékezzen reánk még a legelfoglaltabb nyaralása között is. Tudjuk, hogy soha nem szakadhat el a lelkünket összekötő húr, melynek a Te csodálatos sokféle hangú és színű mesemondó lelked adott messzemessze zengő hangot. Mint a lapokból meggyőződhetél, Surranó Tibi meseje is elfogyott. Kis olvasóink reklamálják már

a továbbiakat. Nem lesz nehéz teljesíteni kérésüket, mert akármerre is járj, lelkedben mesévé szövődik minden élő lény s a nem élőbe is életet lehel az eljövendő író gyönyörűen bontakozó képzelete. Ágicám, sok kis olvasónk üdvözlét és szeretetét adjuk át ezekben a sorokban Neked, akiknél hálásabb olvasóközönséget nem kívánhat szíve magadnak. — **Szalkay Mária**, nem véletlen, drága kis Máriám, hogy mindjárt Bálint Ágnes után hozzád intézzük szívünk üzenetét. Nem tudjuk, hol talál hozzád, talán valahol a Balaton bársonyos hullámai között, vagy selymes homokjában? Bárhol érjen utól, elértük célunkat és örülünk, hogy a füledbe süghatjuk: nagyon kellemes és jó nyaralást kívánunk Neked és kedves Anyuskádnak is. Itt nálunk hatványozottan forrón tűzi sugarait a nap reánk. A legvastagabb falakat is átjárja éles tűzű melege. Estéknél elmenekülünk a Margitsziget hűs lombjai közé és el-elnézzük a lassan hőmpölygő Duna villanyfénytől csillogó, végtelenbe vesző uszályát. Édes kis Mártán, a nyár minden szépsége rajzoljon felejthetetlen emléket minden szíved értékelő lelkedre. — **Husy Marika és Őcsi**, mint a mesében olvastátok, nekünk is van egy láthatatlan óriási cipőnk, amelyet ha felvesszünk, utólrjuk azokat, akiket szeretünk. Ebben a cipőben jöttünk el hozzátok is, drága kis Marikám és Őcsikém, hogy megkérdezzük, hogy vagytok? Hallottuk, hogy Őcsikém, te a drága jó Husy nagymamánál és nagyapánál voltál vendégségben és felvidítottad a házat hangos vidámsággal. Meglepőde hallottuk, hogy hat éves korodat túlhaladóan igyekszel túlnőni pajtásaidon. De mit szól ehhez anyuskád, ha minden három hónapban új ruháról kell gondoskodjon? Marikának bizonyára nincsenek ilyen ambíciói, ő szépen betartja a rendet és csak évenként növi ki a ruháit. Mindezzel azonban Te ne törődj, Őcsi, menj csak a magad okos eszed után és most alapozd meg jól súlyod gyarapításával boldog jövődet mindazoknak örömére, akik benned magukat látják és benned élnek tovább. — **Kovács Évike**, drága kis szívem, nagyon kellemesen leptél meg szellemes találókérdést tartalmazó rejtvényekkel, de még ennél is nagyobb volt a meglepetésünk, amikor költeményeidet olvastuk. Korodat véve tekintetbe, minden dicséretet, elismerést megérdemel mindhárom versed, melyek közül azonban csak egyet. „Kis kertem“ címűt közölhetjük. A másik kettőnek a témájáért külön is ölelünk szívünk minden szeretetével. Alkalmi témája miatt sokszor kerestem s ha megengeded, lemásoltatjuk és elküldjük

azoknak a kis olvasóinknak, akik ilyen témájú verset akarnak szavalni. Kedves kis Évike, nagy örömet szerezne nekünk, ha még a nyáron meglátogatnál. Rákosfalva itt van a szomszédban s bizonyosan sokszor el-ellátogattok a fővárosba. Talán nem kérünk sokat Tőled, ha azt írjuk, hogy szeretnénk látni és beszélgetni veled. — **Saury Klárka**, szívecském, várjuk azt „a következő levelet, melyben mesét fogsz küldeni, amely biztosan tetszeni fog kispajtásainknak“. Elek bácsi nagyon örült, hogy meséje neked is tetszett. Mi is nagyon boldog nyaralást kívánunk neked, hogy a következő iskolai évet is olyan szép eredménnyel zárd le, mint a mostani. — **Brunner Sárka, Lencike és Anikó**, kicsi szívecskéink, nem szeretnők, ha a MUL érkezése családost jelentene nektek és éppen ezért türelemre kérünk, mert ígretünket most nemsokára bevált-hatjuk úgy a ti, mint a magunk és sok kis olvasónk örömére. Olyan édesek, bájosak vagytok a szép koszorúsleányi ruhácskátokban, hogy még azok is, akik nem ismernek titeket, gyönyörködni fognak a három édes, szép kislány fényképében. Hogy ilyen bájosak vagytok, azért édes anyuskátokat kell hálás szívvel megöleljétek és vele együtt a jó Istenkének köszöneteteket meg az életet, egészséget és azt a sok jót és szépet, ami bennetek rejlik. — **Szija Klára és Magda**, megható-dottan olvastuk versbe szedett kedves köszönő soraidat, drága kis Klárikánk. Eldicsékszünk vele, amint módunkban lesz, hogy leközölhessük. Minden jó kívánságunkkal köszöntünk mindkettőtöket, drága gyermekek és boldog nyaralást kívánunk nektek. — **Török Honorka**, édes szívecském, meglehet, hogy mikor e sorokat olvasod, mi már találkoztunk, mert ígreted szerint, találkozunk is kellett volna. Azonban ezt a kislapot a megjelenés előtt két-három héttel készítettük el, hogy a nyomdának megkönnyítsük a sok munka elvégzését. Nagyon örültünk, hogy kedves anyuskádnak a milióval örömet szerezhetünk. Kellemes nyaralást kívánunk neked is, kicsi Honorkánk. — **Jó vakációt, kis pajtásaitok!**

Rejtvénymegfejtés

A június hó 10. számunkban közölt rejtvényeket helyesen megfejtő kis olvasóink közül sorsolás útján jutalomban részesültek: 1. Szikla Piroska, Tófej. 2-től 5-ig jutalomdíjakat nyerték: Papp Klárka Debrecen, Kovács Évi, Rákosfalva, Halász Vera, Budapest és Lengyel Zoltán, Gárdony.

Hímzéssel és szálbehuzással díszített tüllfüggöny

Vastagszálú jóminőségű tüllből 1-es, 3-as és 5-ös gyöngyperlével készítenőd. A hullámos és kontúr-vonalakat 1-es számú perlével zsinórvezetéssel rádolgozzuk. A belső hímzés 5-ös számú perlé 3 árnyalatával, lapos hímzéssel készül. A vízszintes irányban futó hullámos vonalak láncöltéssel, 3-as számú perlével készítenődök és így az 1-es számú vonalnál is vastagabb vonalat kapunk. A felfelé futó 3 csík szélét 1-es számú perlé befűzésével ugyanígy készítenőd a levelek hullámos szárvonalt is. A leveleket hímzéssel az 5-ös számú ekrü perlé 3 árnyalatával készítenőd. A függöny mérete 220×280 cm. Vigyázzunk arra, hogy egy 220 cm. széles ablakra 300 cm. szélességű tüllt vegyünk, mivel hímzés és tisztítás által veszít szélességéből. Szélére 25 cm. széles rojtot teszünk. Kapható előrajzolva 300 cm. szélességű tüllből 260 cm magasságban P 30.-ért. Hozzávaló gyöngyperlé világos ekrü színben motringonként P 1.50, sötét ekrü színben P 2.—. 25 cm. széles rojt métere P 1.98. Hozott anyagra előrajzolás díja P 8.—. Megrendelhető bármilyen más méretben előrajzolva, vagy teljesen készen is, melyről külön árajánlattal szolgálunk.

A Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjának árajánlata

Női napozó szép ízléses kivitelben	P 1.90	Bútor-kreton szép mintákban, 70 cm. széles, métere	P 1.85
Strandtáska színes pamutvászonból, kézimunka díszítéssel	P 3.50	Ágypárna, «Aranycsokor» pamutvászonból, előrajzolva, 80×110 cm. méretben, angolos vagy belső mintával, monogrammal együtt	P 3.80
Hímzett grenadin-blúz magyaros mintákkal	P 6.50-től	Kis párna 40×50 cm. méretben, előrajzolva	P 2.20
Gyermeknapozó, 2—3 évesnek, előrajzolva	P 1.90	Festett perzsaszőnyeg 60×100 cm. méretben	P 3.80
Gyermeknapozó megvarrva, hímzve, készen	P 3.80	Kezdeti kelim-szőnyeg, hozzávaló fonállal	P 12.80
Nyári paplan horgoláshoz mosható fonál szép színekben, 5 dekás motring ára	62 fillér	Festett kelim falvédő, szép mintákban, 80×170 cm. méretben	P 12.80
Fehér és ekrü színben	40 fillér	Festett kelim asztalközép, kerek vagy szögletes, 80×80 cm. méretben	P 5.80
Verandára való Indanthren függöny-anyag 100 cm. szélesben, métere	P 1.40	Kelimfonál kilója	P 18.—
Csipkeszövet, 300 cm. széles, métere	P 6.90		
Indanthren glitter-anyag, 300 cm. széles, métere	P 10.50		

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

